Gerilim

IAIN REID

HER ŞEYİ BİTİRMEYİ DÜŞÜNÜYORUM

4. BASKI

hep kitap

*[illegible]şeyi bitirmeyi düşünüyorum.
[illegible]e insanın aklına geldi mi bir daha
gitm[illegible]bu düşünce. Sürekli hatırlanıyor. Zihinde
oy[illegible]yor. Hayata hükmediyor. Yapabileceğim
p[illegible]şey yok. İnanın bana. Kurtulamıyorum bir
[illegible]rlü. İstesem de istemesem de orada. Yemek
yerken. Yatakta. Uyurken. Uyandığımda.
Hep orada. Her an.*

Iain Reid insan psikolojisinin derinliklerinde dolaşırken yalnızlığın hangi boyutlara varabileceğini yetkin bir dille anlatıyor. *Her Şeyi Bitirmeyi Düşünüyorum*, okuru ilk sayfadan itibaren içine alacak, şaşırtıcı sonuyla benlik, irade ve ilişkiler hakkında bir kez daha düşündürecek, gerilim dozu yüksek bir roman.

Iain Reid gerilimi felsefe ve psikolojiyle barmanlayarak tüyler ürpertici bir romana imza atmış.
Publishers Weekly

ISBN 978-605-192-009-2

TAVSİYE EDİLEN PERAKENDE SATIŞ FİYATI 17 TL

hep kitap

Her Şeyi Bitirmeyi Düşünüyorum

Iain Reid

Çeviren:
Begüm Kovulmaz

Her Şeyi Bitirmeyi Düşünüyorum

Orijinal adı: I'm Thinking of Ending Things

Yazan: Iain Reid
İngilizce aslından çeviren: Begüm Kovulmaz

1. baskı / Kasım 2016
4. baskı / Kasım 2016

ISBN 978-605-192-009-2

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Yetkin Başarır

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.
Dudullu Organize Sanayi Bölgesi
1. Cadde No:16 Ümraniye İstanbul
Sertifika no: 31345

hep kitap
Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

* *hep kitap, TEAS Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.*

Don Reid için

Her şeyi bitirmeyi düşünüyorum.

Bir kere insanın aklına geldi mi bir daha gitmiyor bu düşünce. Sürekli hatırlanıyor. Zihinde oyalanıyor. Hayata hükmediyor. Yapabileceğim pek bir şey yok. İnanın bana. Kurtulamıyorum bir türlü. İstesem de istemesem de orada. Yemek yerken. Yatakta. Uyurken. Uyandığımda. Hep orada. Her an.

Aklıma geleli uzun zaman olmadı. Yeni bir düşünce ama eskiymiş gibi geliyor aynı zamanda. İlk ne zaman geldi aklıma? Peki, ya aslında benim aklıma gelmediyse ve tam olarak gelişmeden önce tohum halinde zihnime yerleştirildiyse? Dile getirilmemiş bir düşünce sahte bir düşünce midir? Belki başından beri biliyordum. Belki başından belliydi böyle olacağı.

Jake bir keresinde şöyle demişti: "Bazen düşünceler gerçeğe eylemlerden daha yakındır. Her istediğini söyleyebilirsin, her istediğini yapabilirsin ama her istediğini düşünemezsin."

Her istediğini düşünemezsin ve benim aklımdaki düşünce belli.

Beni kaygılandırıyor. Gerçekten öyle. Belki sonumuzun nasıl geleceğini önceden bilmem gerekirdi. Belki de sonu baştan belliydi.

Yol boş. Burası çok sessiz. Issız. Sandığımdan daha ıssız. Çevrede bakacak çok şey var ama insanlar, binalar ya da evler yok. Gökyüzü. Ağaçlar. Tarlalar. Çitler. Yol ve çakıllı virajlar.

"Bir yerde durup kahve içelim mi?"

"Ben iyiyim" diyorum.

"Tarlaların arasına girmeden önce son şansımız."

Jake'in ailesini ilk kez ziyaret ediyorum. Onları ilk kez göreceğim. Jake benim erkek arkadaşım. Birlikteliğimizin geçmişi çok eskiye dayanmıyor. Birlikte ilk yolculuğumuz, ilk uzun yola çıkışımız, dolayısıyla ilişkimiz, Jake ile ikimiz hakkında nostaljik duygular hissetmem tuhaf. Heyecanlı olmam, birlikte ilk defa uzun yola çıktığımız için heyecanlanmam gerekirdi. Ama heyecanlı değilim. Hem de hiç.

"Kahve ya da atıştırmalık istemem" diyorum yeniden. "Akşam yemeğine aç oturmak istiyorum."

"Bu gece her zamanki sofralarımızdan biri olmayacak sanırım" diyor. "Annem çok yorgun bu ara."

"Sorun olmayacağından eminsin, değil mi? Seninle birlikte gelmemin yani?"

"Yok, çok sevinecektir. Çok sevindi. Seninle tanışmak istiyorlar."

"Burada ahırdan başka bir şey yok. Gerçekten öyle."

Yıllardır görmediğim kadar çok ahır var bu yolda. Belki de hayatım boyunca görmediğim kadar. Hepsi birbirine benziyor. Bazıları inek, bazıları at ahırı. Koyunlar. Tarlalar. Ve ahırlar. Gökyüzü o kadar geniş ki.

"Bu yollarda ışık da yok."

"Yolu aydınlatmalarını gerektirecek kadar çok araç geçmiyor da ondan" diyor. "Yolların ne kadar boş olduğunu fark etmişsindir eminim."

"Gece çok karanlık oluyordur."

"Öyle."

Jake'i çok uzun süredir tanıyor gibiyim. Ne kadar oldu esasında? Bir ay mı? Altı hafta mı, yedi hafta mı? Tam süreyi bilmem gerekirdi. Yedi hafta diyelim. Aramızda gerçek bir bağ, ender rastlanan yoğun bir çekim var. Daha önce böyle bir şey yaşamadım hiç.

Jake'e doğru dönüyorum, sol bacağımı yastık gibi altıma çekip oturuyorum. "Onlara benimle ilgili ne anlattın?"

"Annemle babama mı? Yeterince anlattım seni" diyor. Bana şöyle bir bakıyor. Bakışı hoşuma gidiyor. Gülümsüyorum. Ondan çok hoşlanıyorum.

"Ne söyledin peki?"

"Çok cin içen güzel bir kızla tanıştığımı söyledim."

"Benim annemle babam seninle ilgili bir şey bilmiyorlar" diyorum.

Şaka yaptığımı sanıyor. Ama yapmıyorum. Onun var olduğundan haberleri yok. Onlara Jake'ten söz etmedim, biriyle tanıştığımı bile söylemedim. Hiçbir şey demedim. Bir şeyler söylerim sanıyordum, söylemek için sayısız fırsatım oldu. Fakat onlara Jake'i anlatacak kadar emin olamadım kendimden.

Jake bir şeyler söyleyecek gibi görünüyor ama sonra fikrini değiştiriyor. Uzanıp radyonun sesini açıyor. Birazcık. Kanalları birkaç kez dolaştıktan sonra bulabildiğimiz tek müzik kanalı, *country* müzik çalan bir radyo istasyonu oluyor. Eski şarkılar çalıyor. Jake çalan şarkıyı mırıldanıp başıyla müziğe tempo tutuyor.

"Daha önce şarkı mırıldandığını duymadım hiç" diyorum. "Güzel söylüyorsun bence."

Annemle babam Jake'in varlığından *hiçbir* zaman haberdar olamayacaklar. Ne şimdi, ne gelecekte. Boş kır yollarmda Jake'in ailesinin çiftliğine doğru ilerlerken bunları düşünmek be-

ni üzüyor. Bencil, sadece kendini düşünen biriyim ben galiba. Gerçek düşüncelerimi Jake'e söylemem gerekirdi. Ama bu konuda konuşmak çok zor. Kuşkularımı dile getirirsem, bunun geri dönüşü olmaz.

Kararımı verdim sanıyorum. İlişkimizi, her şeyi bitirmeyi düşünüyorum. Bu yüzden ailesiyle tanışmak beni telaşlandırmıyor. Nasıl insanlar olduklarını merak ediyorum, bir yandan da kendimi suçlu hissediyorum. Annesiyle babasının çiftliğini ziyaret etmemi ona bağlanmamın göstergesi sanıyor, ilişkimizin derinleştiğini zannediyor olmalı.

Burada, yanımda oturuyor. Ne düşünüyor acaba? Olacakları hiç bilmiyor. Kolay olmayacak. Onu incitmek istemiyorum.

"Bu şarkıyı nereden biliyorsun? Az önce de çalmamış mıydı? İkinci dinleyişimiz değil mi?"

"Bir *country* müzik klasiği bu, ben de bir çiftlik çocuğuyum. Doğuştan biliyorum bu şarkıyı."

Şarkıyı iki kez dinlediğimizi kabul etmiyor. Hangi radyo istasyonu aynı şarkıyı bir saat içinde iki kez çalar! Artık fazla radyo dinlemiyorum, belki bu yeni bir uygulamadır. Belki normaldir. Bilemem. Belki de bu eski *country* şarkılarının hepsi bana aynı geliyordur.

En son arabayla çıktığım uzun yol hakkında neden hiçbir şey anımsayamıyorum? Ne zamandı, onu bile bilmiyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ama belli bir şeye değil aslında. Arabada herkes gibi zaman geçiriyorum işte. Araba yolculuklarında her şey çok daha hızlı olup bitiyor.

Bu da kötü bir şey. Jake bana bu bölgeyi anlattı. Çok seviyor burayı. Uzaktayken hep özlüyormuş. Özellikle de tarlaları ve gökyüzünü. Eminim güzel, huzurlu bir yerdir. Ama hareket halindeki arabanın içinden bir şey söylemek zor. Elimden geldiğince çevreye bakmaya çalışıyorum.

Terk edilmiş bir evin önünden geçiyoruz, çiftlik binasının yalnızca temelleri kalmış geride. Jake binanın on yıl kadar önce yandığını söylüyor. Evin arkasında yıkık dökük bir baraka ve ön bahçesinde bir salıncak var. Salıncak yepyeni görünüyor. Es-

ki ve paslı değil, pırıl pırıl.

"Salıncak neden yeni?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Şu yanan çiftlikteki. Artık orada kimse oturmuyor ki."

"Üşürsen söyle bana. Üşüdün mü?"

"İyiyim ben" diyorum.

Pencerenin camı serin. Başımı cama yaslıyorum. Motorun titreşimlerini, yoldaki her tümseği hissediyorum. Nazik bir beyin masajı gibi. Hipnotik bir his.

Ona Arayan Numara'dan söz etmek istemiyorum. Arayan Numara'yı da, ondan gelen mesajı da düşünmek istemiyorum. En azından bu gece. Jake'e, camdaki yansımamı görmemeye çalıştığımı da söylemiyorum. Bugün aynalardan uzak durmak istediğim günlerden biri. Tıpkı Jake'le tanıştığımız günkü gibi. Bu düşüncelerimi kendime saklıyorum.

Kampüs *pub*'ında trivia[1] gecesiydi. Tanıştığımız gece yani. Kampüs *pub*'ına çok sık gitmem. Öğrenci değilim. Artık değilim. Orada kendimi yaşlı hissediyorum. *Pub*'da hiç yemek yemedim şimdiye dek. Fıçı birasının tadı yavan.

O gece birileriyle tanışmak gibi bir niyetim yoktu. Arkadaşımla oturuyorduk. Trivia oyunuyla fazla ilgilenmiyorduk. Bira içip sohbet ediyorduk.

Arkadaşımın kampüs *pub*'ında buluşmak istemesinin nedeni, orada biriyle tanışabileceğimi düşünmesiydi. Bunu bana söylemedi ama böyle düşündüğünden eminim. Jake ve arkadaşları yan masada oturuyorlardı.

Trivia fazla ilgimi çekmiyor. Eğlenceli *olmadığından* değil. Bana göre bir oyun olmadığından. Daha sakin bir yere gitmeyi veya evde oturmayı tercih ederdim. Evde biranın tadı asla yavan değildir.

Jake'in arkadaşları trivia oyunu için bir ekip oluşturmuşlardı ve takımın adı Brejnev'in Kaşları'ydı. "Brejnev kim?" diye sordum Jake'e. İçerisi çok gürültülüydü, bangır bangır çalan müzik yüzünden birbirimizi duyabilmek için bağırmamız ge-

[1] Bir tür soru-cevap oyunu. (yay.n.)

rekiyordu. Birkaç dakika konuştuk böyle.

"Sovyet bir metalürji mühendisiydi. Ekonomik durgunluk döneminde. Kaşları dev tırtıllara benziyordu."

İşte bahsettiğim şey bu. Jake'in takımının adı. Hem komik olması gerekiyordu hem de Sovyetler Birliği Komünist Partisi hakkında bilgi sahibi olduklarını gösterecek kadar üstü örtülü olmalıydı. Nedendir bilmem, işte böyle şeyler çıldırtıyor beni.

Takım adları hep böyledir. Böyle olmadıklarında da arsız cinsel imalar içerirler. Bir başka takımın adı Koçum Çıkar Dedi Çıkarıyorum'du!

Jake'e trivia oynamaktan, özellikle de böyle bir yerde pek hoşlanmadığımı söyledim. "Zorlayıcı olabilir" dedi. "Kayıtsızlık ile gizli rekabetçiliğin tuhaf bir karışımı."

Jake çarpıcı bir tip değil aslında. Onu yakışıklı yapan şey aykırılığı. O gece fark ettiğim ilk erkek değildi ama en ilginci oydu. Kusursuz güzellik bana nadiren çekici gelir zaten. Birlikte geldiği arkadaşlarından biraz ayrı duruyordu, sanki oraya zorla sürüklenmişti, sanki ekibin onun vereceği yanıtlara ihtiyacı vardı. Beni hemen cezbetti.

Jake uzun boylu, hafif kambur duruşlu, yüzü asimetrik, elmacıkkemikleri çıkık. Biraz sıska. İskeleti andıran elmacıkkemikleri ilk gördüğümde çok hoşuma gitmişti. Kırmızı, dolgun dudakları zayıf yüzünü dengeliyor. Dudakları şişkin, etli ve kolajenli gibi, özellikle de altdudağı. Tanıştığımız gece saçları kısa ve dağınıktı, galiba bir yanı daha kısaydı. Veya sanki başının iki yanındaki saçlar farklı modelde kesilmiş gibiydi. Saçları kirli de değildi, yeni yıkanmış da.

Yüzü tıraşlıydı, ince, gümüşi çerçeveli bir gözlük takmıştı. Gözlüğünü dalgın dalgın düzeltiyordu. Bazen işaretparmağıyla ortadan iterek burnuna yerleştiriyordu. Bir tiki olduğunu fark ettim: Bir şeye konsantre olurken elinin tersini hafifçe kokluyor, en azından şöyle bir burnunun altına götürüyordu. Hâlâ yapar bunu. Üzerinde sade, gri bir tişört ve yanılmıyorsam mavi kot pantolon vardı. Tişörtü yüzlerce kez yıkanmış gibi görünüyordu. Sık sık gözlerini kırpıştırıyordu. Utangaç biri olduğunu anlamıştım. Bütün gece yan yana otursak bile bana tek keli-

me etmeyebilirdi. Bir kez gülümsedi hepsi bu. Ona kalsa hiç tanışmazdık.

Bir şey söylemeyeceğini fark edince ben konuştum.

"İyi gidiyorsunuz" dedim. Jake'e söylediğim ilk cümle buydu.

Bira bardağını kaldırdı. "Neyse ki destekçilerimiz var."

Böylece tanıştık. Aramızdaki buzlar eridi. Biraz sohbet ettik. Sonra, sıradan bir şey söylüyormuş gibi, "Ben bir *cruciverbalist*'im[2]" dedi.

"Hı hı" ya da "evet" gibi muğlak bir yanıt verdim. O sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Jake, takımın adını *Ipseity* koymak istediğini söyledi. Bu sözcüğün ne anlama geldiğini de bilmiyordum. Başta biliyormuş numarası yapmayı düşündüm. İhtiyatlı davranmasına ve az konuşmasına rağmen farklı bir zekâsı olduğunu anlamıştım. Saldırgan bir yanı yoktu. Beni baştan çıkarmaya da çalışmıyordu. Ucuz laflar etmiyordu. Sadece sohbet etmekten hoşlanıyordu. Kızlarla fazla deneyimi olmadığını hissettim.

"Bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyorum" dedim. "Diğerinin de." Erkeklerin çoğunun yapacağı gibi sözcüklerin anlamını bana açıklayacağını düşündüm. Böylesi, sözcüklerin anlamını bildiğimi ve geniş bir sözcük dağarcığım olduğunu düşünmesinden daha iyiydi.

"*Ipseity*, benlik ya da bireysellik demek. Kökü, Latince 'kendi' anlamına gelen *ipse* sözcüğü."

Bütün bunlar onun bilgiçlik taslayan, nutuk çekmeyi seven, sıkıcı biri olduğunu düşündürebilir ama öyle değildi. Hem de hiç. Jake başka türlü biriydi. Nazik bir yanı, çekici, doğal bir uysallığı vardı.

"Kalabalık olmamıza rağmen başka takımlara benzemediğimiz için bize uyar diye düşündüm. Ayrıca münferit bir ekip adıyla oynadığımız için bir tür birlik kimliği de yaratıyordu. Affedersin, bunlar sana bir şey ifade ediyor mu bilmiyorum, sıkıcı şeyler söylediğimden eminim."

[2] Çapraz bulmaca meraklısı. (yay.n.)

Birlikte güldük ve kendimizi *pub*'da yalnızca ikimiz varmışız gibi hissettik. Bir yudum bira içtim. Jake çok komikti. En azından mizah yeteneği vardı. Yine de benim kadar komik değildi bence. Tanıdığım erkeklerin çoğu değildir zaten.

O gece daha geç saatlerde, "İnsanlar komik değil" dedi. "Nedense gerçekten komik olanların sayısı çok az." Az önce aklımdan geçenleri okumuş gibi konuşmuştu.

"Doğru olup olmadığını bilmiyorum" dedim. "İnsanlar" hakkında böyle kesin bir yargısını bana söylemesi hoşuma gitmişti. Kendini dizginlermiş gibi görünmesinin altında derin bir özgüven yatıyordu.

Ekip arkadaşlarıyla birlikte gitmeye hazırlandıklarını fark edince ondan numarasını istemeyi veya ona kendi numaramı vermeyi düşündüm. Bunu yapmayı çok istedim ama yapamadım. Kendisini beni aramak zorunda hissetmesini istemiyordum. Aramasını istiyordum tabii. Gerçekten istiyordum. Ama onu nasıl olsa sağda solda görürüm diye düşündüm. Bir üniversite kasabasındaydık, büyük şehirde değil. Nasıl olsa karşılaşırdık. Gerçi tesadüfen karşılaşmamızı beklemem gerekmedi.

Notu çantama bana iyi geceler dilerken atmış olmalıydı. Eve gidince buldum:

Bende numaran olsa seni arardım, konuşurduk ve sana komik şeyler anlatırdım.

Altına numarasını yazmıştı.

Yatmadan önce *cruciverbalist* sözcüğünün anlamına baktım. Güldüm ve ona inandım.

– Hâlâ anlamıyorum. Böyle bir şey nasıl olabilir?
– Hepimiz şoktayız.
– Burada böyle korkunç bir şey olmadı daha önce.
– Hayır, böylesi hiç olmadı.
– Bunca yıldır burada çalışıyorum.
– Olmadı, evet.
– Dün gece gözümü bile kırpmadım, hiç uyuyamadım.
– Ben de öyle. Rahat edemedim. İçim hiçbir şeyi almıyor, yemek yiyemiyorum. Olanları duyunca karımın halini görmeliydiniz. Bayılacak sandım.
– Bu adam nasıl yapabildi, nasıl sonuna kadar götürebildi bunu? Bir anda yapılacak şey değil. Anlık bir kararla yapmış olamaz.
– Korkunç, gerçekten korkunç. Korkunç ve sinir bozucu.
– Peki, onu tanıyor muydunuz? Yakın mıydınız?
– Hayır, hayır. Ona yakın olan kimse yoktu bildiğim kadarıyla. Yalnız biriydi. Tabiatı böyleydi. Herkesten uzak dururdu. Mesafeliydi. Onu daha yakından tanıyanlar var. Ama... biliyorsun.
– Delilik bu. Gerçek olamaz.
– Korkunç bir olay ama ne yazık ki gerçek.

"Yol nasıl?"

"Fena değil" diyor. "Biraz kaygan."

"İyi ki kar yağmıyor."

"Umarım başlamaz."

"Dışarısı soğuk görünüyor."

Ayrı ayrı bakıldığında, ikimiz de dikkat çeken tipler değiliz. Kayda değer bir şey yok. Fiziksel özelliklerimiz, Jake'in ince uzun bedeni ile benim kısa boyum bir arada tuhaf görünüyor. Genellikle kalabalıkların içinde kendimi küçülmüş, *görmezden gelinebilir* biri gibi hissediyorum. Uzun boyuna rağmen Jake de kalabalıkta görünmez oluyor. Ama birlikteyken insanların bize baktığını fark ediyorum. Ona ya da bana değil, bize bakıyorlar. Tek başıma, arada kayboluyorum. O da öyle. Ama birlikteyken dikkat çekiyoruz.

Pub'da tanıştıktan bir hafta sona üç kez birlikte yemek yemiş, iki kez yürüyüşe çıkmış, kahve içmek için buluşmuş ve bir film izlemiştik. Sürekli konuşuyorduk. Yakınlaşmıştık. Jake, beni çıplak gördükten sonra iki kez –iyi anlamda olduğunu vurgulayarak– ona Uma Thurman'ın gençliğini hatırlattığımı söyledi. Uma Thurman'ın minyatür haliydim. Beni "minyatür" diye nitelendirdi. Kullandığı sözcük buydu. Seçtiği sözcük.

Seksi olduğumu söylemedi hiç. Bence sorun değil. Tatlı olduğumu söyledi ve birkaç kez de erkeklere özgü o tavırla, "güzel" olduğumu. Bir keresinde sağaltıcı olduğumu da söyledi. Bunu daha önce kimseden duymamıştım. Seviştikten sonra söyledi sağaltıcı olduğumu.

Bunun –sevişmenin– olabileceğini düşünmüştüm ama

planlı bir şey değildi. Akşam yemeğinden sonra kanepemde öpüşüp koklaşmaya başlamıştık. Çorba yapmıştım. Tatlı niyetine bir şişe cini paylaşıyorduk. Şişeyi elden ele geçiriyor, parti başlamadan sarhoş olmaya çalışan liseliler gibi kafamıza dikiyorduk. Bu sefer, önceki öpüşmelerimizden daha tutkuluyduk. Şişenin yarısı bitince yatağa geçtik. Bluzumu çıkardı, ben de pantolonunun fermuarını açtım. Ne istersem yapmama izin verdi.

"Beni öp, öp beni" deyip duruyordu. Üç saniye dursam, "Öp beni" diye tekrar ediyordu. Bundan başka bir şey söylemedi. Işıklar kapalıydı, nefes alıp verişini güçlükle duyuyordum.

Onu pek göremiyordum.

"Ellerimizi kullanalım haydi" dedi. "Sadece ellerimizi kullanalım."

Sevişmekte olduğumuzu sanıyordum. Ne diyeceğimi bilemedim. Ona uydum. Daha önce hiç böyle yapmamıştım. İşimiz bitince üzerime çöktü kaldı. Bir süre gözlerimiz kapalı, nefes nefese yattık. Sonra üstümden çekilip sırtüstü devrildi ve iç geçirdi.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama sonunda Jake kalkıp banyoya gitti. Yatakta uzandığım yerden yürüyüşünü seyrettim, açılan musluğun sesini dinledim. Sifonun çekildiğini duydum. Bir süre banyoda kaldı. Ayak parmaklarıma bakıyor, onları kıpırdatıyordum.

O zaman ona Arayan Numara'dan söz etmeyi düşündüm. Ama yapamadım. Arayan Numara'yı unutmak istedim. Ona anlatmak, her şeyi olduğundan daha ciddi hale getirecekti. Arayan Numara'yı ona anlatmaya en yakın olduğum andı yine de.

Orada tek başıma yatarken aklıma bir anı geldi. Çok küçükken, belki altı ya da yedi yaşındayken bir gece uyanmış ve penceremde duran bir adam görmüştüm. Bunu uzun zamandır düşünmemiştim. Kimseye anlatmadığım, hatta düşünmemeye çalıştığım bir anı bu. Bulanık, yarım yamalak bir anı zaten. Ama bu kadarını net bir şekilde hatırlıyorum yine de. Akşam sofralarında anlatılacak türde bir anı değil. Anlatsam insanlar hakkımda ne düşünür bilmem. Kendim bile nasıl anlamlandıracağımı bil-

miyorum aslında. Neden o gece aklıma geldiğini de bilmiyorum.

Bir şeyin tehditkâr olduğunu nasıl anlarız? Bir şeyin masum olmadığını anlamamızı sağlayan nedir? İçgüdü her zaman mantıktan üstündür. Gece tek başıma uyandığımda bu anı beni hâlâ dehşete düşürüyor. Yaşlandıkça daha da fazla korkutuyor. Her hatırlayışımda daha kötü, daha ürkütücü geliyor bana. Belki de her hatırlayışımda anıyı daha kötü hale getiren benim. Bilmiyorum.

O gece hiçbir neden yokken uyanmıştım. Tuvalete gitmem falan gerekmiyordu. Odam çok sessizdi. Ayılmam vakit almadı. Hemen kendime geldim. Bu, benim için beklenmedik bir şeydi. Kendime gelmem her zaman birkaç saniye, hatta bazen birkaç dakika sürer. Bu kez, tekmelenmiş gibi fırladım yerimden.

Sırtüstü yatıyordum, bu da beklenmedik bir şeydi. Normalde yan veya yüzükoyun yatarım. Üzerim örtülüydü, sıkı sıkı sarınmıştım nevresime. Sıcaktı, terliyordum. Yastığım nemlenmişti. Kapım kapalıydı ve genelde açık bıraktığım gece lambası yanmıyordu. Odam karanlıktı.

Tavan pervanesi yüksek devirde çalışıyordu. Pervanenin hızla döndüğünü anımsıyorum. Fırıl fırıl döndüğünü. Her an tavandan kurtulup uçacak gibiydi. Duyabildiğim tek ses buydu – vantilatörün tekdüze motor sesi ve havayı döven kanatları.

Yeni bir ev değildi, geceleri uyandığımda mutlaka sesler gelirdi – boru sesi, gıcırtılar, çıtırtılar. O anda hiçbir şey duyamamam tuhaftı. Yattığım yerde dikkatle, şaşkınlıkla çevremi dinledim.

O zaman gördüm onu.

Odam evin arka tarafındaydı. Zemin kattaki tek yatak odası benimdi. Pencere hemen önümdeydi. Geniş ya da yüksek bir pencere değildi. Adam orada duruyordu. Dışarıda.

Yüzünü göremiyordum. Pencere çerçevesinin arkasında kalıyordu. Göğsünün yarısını görüyordum. Hafifçe sallanıyordu. Ellerini hareket ettiriyor, arada bir ısınmak ister gibi onları ovuşturuyordu. Bunu çok net hatırlıyorum. Çok uzun, çok za-

yıftı. Kemeri -yıpranmış siyah kemerini hatırlıyorum- uzundu ve ucu kuyruk gibi önden sarkıyordu. Gördüğüm herkesten daha uzundu adam.

Uzun süre onu seyrettim. Hiç kımıldamadım. Olduğu yerde, pencerenin önünde duruyordu, ellerini hâlâ ovuşturuyordu. Bir tür fiziksel iş yapmış da ara vermiş gibi görünüyordu.

Ama onu seyrettikçe, başı ve gözleri pencere çerçevesinin arkasında kalmasına rağmen beni görebiliyormuş gibi gelmeye başladı. Anlamsızdı bu. Hepsi anlamsızdı. Gözlerini göremiyorsam, o beni nasıl görebilirdi? Rüya görmediğimi biliyordum. Ama gördüklerimin rüya *olmadığını* da söyleyemiyordum. Beni izliyordu. O yüzden oradaydı.

Dışarıdan hafif bir müzik sesi geliyordu ama ne çaldığını hatırlamıyorum. Çalan müziği duymakta zorlanıyordum. Uyandığımda fark etmemiştim bile. Ama adamı gördükten sonra duymaya başladım. Kayıt mıydı, yoksa biri bir şarkı mı mırıldanıyordu emin değilim. Böylece uzun dakikalar, belki bir saat geçti.

Sonra adam el salladı. Bunu beklemiyordum. Gerçekten el mi salladı, yoksa elini hafifçe hareket mi ettirdi emin değilim. Belki el sallamayı andıran bir hareket yaptı yalnızca.

El sallaması her şeyi değiştirdi. Bir kötülük vardı bu harekette; sanki bir daha asla yalnız kalamayacağımı, her zaman etrafımda olacağını, geri döneceğini anlatmaya çalışır gibiydi. Birden korktum. Korkum gerçekti, bugün de hâlâ içimde. Gördüklerim de gerçekti.

Gözlerimi yumdum. Haykırmak istedim ama yapamadım. Uyuyakaldım. Sonunda gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Adam gitmişti.

O günden sonra, aynı şeyin yeniden olacağını sandım. Yeniden belirecek, beni seyredecekti. Ama öyle olmadı. En azından penceremin önünde belirmedi.

Ama o adamın hep orada olduğunu hissettim. Adam hep oradaydı.

Birkaç kez onu gördüğümü sandım. Genellikle geceleri

pencerenin önünden geçerken, evimin önündeki bankta bacak bacak üstüne atıp oturmuş uzun boylu bir adam görürdüm. Kımıldamadan benden tarafa bakardı. Bankta oturan bir adam nasıl tehlikeli olabilir bilmiyorum ama öyleydi.

Bank uzak olduğundan yüzünü görmek, bana bakıp bakmadığından emin olmak mümkün değildi. Onu orada görmekten nefret ediyordum. Sık sık olmuyordu bu ama yine de nefret ediyordum. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yanlış bir şey yapmıyordu. Ama herhangi bir şey yaptığı da söylenemezdi. Okumuyordu. Konuşmuyordu. Orada öylece oturuyordu. Neden oradaydı? En kötüsü de buydu galiba. Hepsini kafamda yaratıyor olabilirdim. Bu tür soyutlamalar insana çok gerçek gelebilir.

Jake banyodan döndüğünde aynen bıraktığı gibi sırtüstü yatakta yatıyordum. Örtüler karışmıştı. Yastıklardan biri yerdeydi. Yatağın etrafına darmadağın atılmış giysilerimiz yüzünden ortalık bir suç mahalline dönmüştü.

Bana doğal olmayacak kadar uzun gelen bir süre boyunca yatağın ayakucunda dikilip öylece durdu. Yatarken çıplak halini görmüştüm ama ayakta dururken çıplaklığını ilk defa görüyordum. Ona bakmıyormuş gibi yaptım. Bedeni solgun, ince, damarlıydı. Yerdeki iç çamaşırını buldu, üzerine geçirdi, yatağa döndü.

"Bu gece burada kalmak istiyorum" dedi. "Şu an kendimi çok iyi hissediyorum. Senden ayrılmak istemiyorum."

Nedense tam o anda, yanıma uzanırken, ayağı benimkine sürtünürken onu kıskandırmak istedim birden. Daha önce bu kadar çok istememiştim birini kıskandırmayı. Durup dururken belirmişti bu istek içimde.

Ona baktım, yüzükoyun yanımda yatıyordu, gözlerini kapamıştı. İkimizin de saçları ıslanmıştı. Onun yüzü de benimki gibi kırmızıydı.

"Çok hoştu" dedim, parmak uçlarımla belini hafifçe okşayarak. Onaylar gibi inledi. "Son erkek arkadaşımla... aramızda... gerçek bir bağ yoktu. Gerçek bir bağ ender bulunan bir şeydir. Bazı ilişkiler fizikseldir, yalnızca fiziksel. Şiddetli bir fiziksel ra-

hatlama hissedersin, hepsi bu. Sürekli sevişsen de fazla sürmez böyle şeyler."

Neden böyle bir şey söyledim hâlâ bilmiyorum. Tamamen doğru değildi, hem neden öyle bir anda eski erkek arkadaşımdan söz açmıştım ki? Jake tepki vermedi. Hiç kımıldamadı. Orada öylece yatmaya devam etti, sonra yan yatıp bana doğru döndü ve "Öyle yapmaya devam et" dedi. "Hoşuma gidiyor. Bana dokunmandan hoşlanıyorum. Çok naziksin. Sağaltıcısın."

"Senin dokunuşların da hoş" dedim.

Beş dakika sonra, Jake'in nefes alıp verişi değişti. Uyuyakalmıştı. İçerisi sıcaktı, üstümdeki örtüyü attım. Oda karanlıktı ama gözlerim karanlığa alışmıştı, ayak parmaklarımı görebiliyordum. Mutfakta telefonumun çaldığını duydum. Saat çok geçti. Birinin araması için çok geç bir saatti. Cevap vermek için yerimden kalkmadım. Uyuyamıyordum. Yatakta dönüp duruyordum. Telefon üç kez daha çaldı. Yataktan çıkmadık.

Sabah her zamankinden daha geç bir saatte uyandığımda, Jake gitmişti. Örtülerin altındaydım. Başım ağrıyordu, ağzım kurumuştu. Cin şişesi yerdeydi, boşalmıştı. Külotum ve atletim üstümdeydi ama onları giydiğimi hatırlamıyordum.

Jake'e Arayan Numara'dan söz etmeliydim. Bunun şimdi farkına varıyorum. En baştan ona söylemem gereken bir şeydi. En azından *birilerine* söylemeliydim. Ama söylemedim. Başta önemli bir şey olduğunu düşünmedim ama öyleydi. Şimdi dersimi aldım artık.

Beni ilk aradığında yanlış numarayı aramıştı. Hepsi bu. Ciddi bir durum değildi. Endişelenmeye gerek yoktu. Telefon, Jake'le *pub*'da tanıştığım gece gelmişti. Yanlış aramalar pek sık olmaz ama hiç de olmayacak şey değildir. Çalan telefonun sesi beni derin uykumdan uyandırmıştı. Tuhaf olan tek şey Arayan Kişi'nin sesiydi – yapmacık bir tınısı vardı ve kısık bir sesle kesik kesik konuşuyordu.

En başından itibaren, Jake'le geçirdiğim ilk haftanın başından beri, hatta ilk randevumuzdan itibaren onunla ilgili tuhaf şeyler fark ettim. Bu tür şeyleri fark etmekten hoşlanmam. Ama fark ederim yine de. Şimdi, arabada bile kokusunun farkında-

yım. Belli belirsiz bir koku. Ama bu kapalı alanda alıyorum kokuyu. Kötü bir koku değil. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Jake'in kokusu işte. Kısa süreler içinde öyle çok ayrıntıyı öğreniyoruz ki. Sadece haftalar geçti tanışmamızın üstünden, yıllar değil. Onun hakkında bilmediğim şeyler var elbette. Onun da benim hakkımda bilmediği şeyler var. Arayan Numara mesela.

Arayan erkekti, bunu anlayabiliyordum. Orta yaşlı, belki daha yaşlı olmalıydı ama sesinde kadınsı bir tını vardı, sanki kadın sesiyle konuşmaya çalışıyordu veya sesini daha tiz perdeden, daha nazik çıkarmaya gayret ediyordu. Hoşuma gitmeyen, kötü şeyler çağrıştıran bir sesti. Tanımadığım bir sesti. Tanıdığım birinin sesi değildi en azından.

İlk mesajı, bana tanıdık gelen bir şey bulabilir miyim diye tekrar tekrar dinledim. Öyle bir şey bulamadım. Hâlâ bulamıyorum.

İlk arayışında ona yanlış numarayı aradığını söyleyince, gıcırtılı, kadınsı sesiyle, "Kusura bakmayın" dedi. Bir iki saniye daha bekleyip telefonu kapadı. Ben de konuyu unuttum.

Ertesi gün iki cevapsız arama geldiğini gördüm. Uyurken, gecenin bir yarısında aranmıştım. Cevapsız çağrılar listesine bakınca önceki günkü numara tarafından arandığımı gördüm. İşte bu tuhaftı. Neden yeniden aramıştı beni? Fakat asıl tuhaf ve açıklanmaz olan –bu konu hâlâ sinirimi bozuyor– aramaların kendi numaramdan yapılmış olmasıydı.

Başta inanmadım. Kendi numaramı tanımayacaktım az kalsın. Yeniden, yeniden baktım. Bir hata olduğunu sandım. Öyle olmalıydı. Yeniden kontrol ettim; yanlış yere değil, cevapsız aramalar listesine baktığımdan emin oldum. Kesinlikle öyleydi. İşte oradaydı. Numaram.

Arayan Numara ilk mesajını üç ya da dört gün sonra bıraktı. İşte o zaman işler tuhaflaşmaya başladı. O mesajı hâlâ saklıyorum. Hepsini saklıyorum. Yedi mesaj bıraktı. Onları neden sakladığımı bilmiyorum. Belki de durumu Jake'e anlatırım diye.

Çantamdaki telefonumu alıp bakıyorum, bir tuşa basıyorum.

"Kimi arıyorsun?" diye soruyor Jake.

"Sadece mesajlarımı kontrol ediyorum."

Kaydettiğim ilk mesajı dinliyorum. Arayan Numara'nın bıraktığı ilk sesli mesaj.

Yanıtlanması gereken tek bir soru var. Korkuyorum. Biraz çıldırmış gibiyim. Zihnim berrak değil. Varsayımlar doğru. Korkumun giderek büyüdüğünü hissediyorum. Yanıtlama zamanı geldi. Yalnızca tek bir soru. Yanıtlanması gereken tek bir soru.

Mesajlar saldırgan ya da tehditkâr değil. Ses de öyle. Sanmıyorum. Ama artık emin de değilim. Kesinlikle kederli mesajlar bunlar. Arayan Kişi'nin sesi kederli, belki biraz da sıkıntılı. Söyledikleri ne anlama geliyor bilmiyorum. Saçma gibi ama anlamsız da değil. Hep aynı şeyleri söylüyor. Sözcüğü sözcüğüne aynı.

Şu anda hayatımda olan bir diğer ilginç şey de bu işte. Jake'le görüşmem ve başka birinin, bir başka erkeğin bana tuhaf sesli mesajlar bırakması. Sırları olan biri değilimdir genelde.

Bazen yatakta derin derin uyurken uyanıyorum ve telefonumda cevapsız bir arama görüyorum, genellikle 03.00 sularında. Beni genelde gece yarısından sonra arıyor. Her zaman kendi numaramdan.

Bir keresinde Jake'le birlikte yatakta film izlerken aradı. Ekranda kendi numaramı görünce bir şey söylemeden bir şeyler çiğniyormuş gibi yaptım ve telefonu Jake'e uzattım. Jake telefonu açtı, yaşlı bir kadının yanlış numarayı aradığını söyledi. Kaygılanmadı. Film izlemeye devam ettik. O gece pek iyi uyuyamadım.

Cevapsız çağrılar gelmeye başladığından beri kâbus görüyorum. Gerçekten ürkütücü kâbuslar görüyorum, iki kez panik içinde uyandım, dairemde biri var sandım. Daha önce hiç olmamıştı bana bu. Korkunç bir his. Bir iki saniyeliğine odamda biri var sanıyorum. Köşede duruyor, dikkatle beni izliyor. Çok gerçekçi, çok korkutucu. Hareket edemiyorum.

Yarı uyur haldeyim ama birkaç dakika sonra ayılıp banyoya gidiyorum. Dairem hep çok sessizdir. Lavabonun musluğunu açıyorum ve sessizliğin ortasında su sesi çok gürültülü geliyor birden. Kalbim küt küt atıyor. Çok terliyim, ıslak pijamaları-

mı değiştirmem gerekiyor. Genelde çok terlemem, en azından böyle şakır şakır terlemem. Pek hoş bir duygu değil. Jake'e bunları anlatmak için çok geç şimdi. Her zamankinden biraz daha gerginim artık.

Bir gece ben uyurken Arayan Kişi on iki kez aradı. O gece bana mesaj bırakmadı. Ama on iki tane cevapsız çağrı geldi telefonuma. Hepsi de kendi numaramdan.

Çoğu insan bu noktada bir şeyler yapardı ama ben yapmadım. Ne yapabilirdim ki? Polisi arayamazdım. Telefonla arayan kişi beni tehdit etmemiş, şiddet içeren, sakıncalı bir şey söylememişti. Bana tuhaf gelen de bu, konuşmak istememesi. Veya daha doğrusu *yalnızca* konuşmak istemesi demeliyim. Sohbet etmek istememesi. Aradığında telefonu açarsam yüzüme kapatıyor. Gizemli mesajını bırakmayı tercih ediyor.

Jake bana dikkat etmiyor şu an. Yolu seyrediyor, ben de mesajı yeniden dinliyorum.

Yanıtlanması gereken tek bir soru var. Korkuyorum. Biraz çıldırmış gibiyim. Zihnim berrak değil. Varsayımlar doğru. Korkumun giderek büyüdüğünü hissediyorum. Yanıtlama zamanı geldi. Yalnızca tek bir soru. Yanıtlanması gereken tek bir soru.

Bu mesajı defalarca dinledim. Tekrar tekrar.

Ama bir gün birdenbire fazla ileri gitti. Sözcüğü sözcüğüne aynı mesajı bırakmıştı ama bu kez sonuna yeni bir şey eklemişti. Aldığım son mesaj her şeyi değiştirdi. En kötüsüydü. Gerçekten tüyler ürpertici. O gece hiç uyuyamadım. Çok korktum ve gelen aramaların önünü daha önce almadığım için kendimi aptal gibi hissettim. Olanları Jake'e söylememek aptallıktı. Hâlâ da üzüyor bu konu beni.

Yanıtlanması gereken tek bir soru var. Korkuyorum. Biraz çıldırmış gibiyim. Zihnim berrak değil. Varsayımlar doğru. Korkumun giderek büyüdüğünü hissediyorum. Yanıtlama zamanı geldi. Yalnızca tek bir soru. Yanıtlanması gereken tek bir soru.

Ve sonra...

Şimdi canını sıkacak bir şey söyleyeceğim: Neye benzediğini biliyorum. Ayaklarının, ellerinin, teninin neye benzediğini biliyorum. Yüzünü,

saçlarını ve kalbini biliyorum. Tırnaklarını kemirmemelisin.

Bir daha aradığında mutlaka telefonu açmaya karar verdim. Ona artık yeter diyecektim. Bana yanıt vermese bile en azından bunu söyleyebilirdim. Belki bu kadarı yeterli olurdu.

Telefon çaldı.

"Neden beni arıyorsun? Numaramı nereden buldun? Beni böyle arayıp duramazsın" dedim. Öfkeliydim, korkmuştum. Artık sıradan bir şey gibi gelmiyordu bana. Gelişigüzel bir numarayı çevirdiğini düşünmüyordum artık. Durmayacaktı. Aramaların sonu gelmeyecekti, çünkü benden bir şey istiyordu. Benden ne istiyordu peki? Neden benden?

"Bu senin sorunun. Sana yardımcı olamam!"

Artık haykırıyordum.

"Ama beni sen aradın" dedi.

"Ne?"

Telefonu kapadım ve yere fırlattım. Göğsüm sıkışmıştı.

Aptalca bir alışkanlık olduğunu biliyorum ama ilkokuldan beri tırnaklarımı kemiririm.

–Aradığın gece akşam yemeğinde konuklarımız vardı. Tatlı olarak tuzlu karamel soslu pikan cevizi tartı yapmıştım. Sonra telefon geldi. Olanları duyunca herkesin iştahı kaçtı. Telefonda söylediğin her sözcüğü hâlâ hatırlıyorum.

–Olanları duyduğumda çocuklar dışarıdaydı. Hemen seni aradım.

–Depresyonda mıydı, yoksa bir hastalığı mı vardı? Depresyonda olup olmadığını biliyor muyuz?

–Antidepresan kullanmıyormuş bildiğimiz kadarıyla. Ama sırları vardı. Çok sırrı olduğundan eminim.

–Evet.

–Durumun ne kadar ciddi olduğunu bilseydik keşke. İşaretleri önceden görseydik. Her zaman işaretler vardır. İnsan birdenbire böyle bir şey yapmaz.

–Rasyonel birinden söz etmiyoruz.

–Doğru, haklısın.

–Bizim gibi değildi.

–Hayır, hayır. Hiç değildi hem de.

–Hiçbir şeyin yoksa kaybedecek bir şeyin de yoktur.

–Evet. Kaybedecek bir şeyin yoktur.

Bence başkaları hakkında öğrendiğimiz şeylerin çoğunu o kişilerin bize anlattıklarından öğrenmiyoruz. Gözlemlediklerimizden öğreniyoruz. İnsanlar ne isterlerse anlatabilirler. Jake'in de bir keresinde söylediği gibi, insanlar, "Tanıştığımıza memnun oldum" derken aslında farklı bir şey düşünüyor, bizim hakkımızda bir yargıya varıyorlar. Aslında hissettikleri şey kesinlikle "memnuniyet" değil ama böyle diyorlar yine de, biz de sessizce başımızı sallıyoruz.

Jake, ilişkimizin kendi valansı olduğunu söylemişti bana. *Valans*. Kullandığı sözcük buydu.

Doğruysa, ilişkiler akşamüstünden geceye, saatten saate değişebilir demektir. Yatarken durumumuz farklı. Sabahın erken saatlerinde kahvaltı ediyorsak pek konuşmayız. Ben biraz konuşmayı severim aslında. Uyanmama yardımcı oluyor. Özellikle komik şeylerden söz ediliyorsa. Beni içten bir kahkaha gibi uyandırabilen başka bir şey yok. Sabah gülmek kafeinden daha çok işe yarıyor bana göre.

Jake mısır gevreğini veya tostunu yiyip bir şeyler okumayı tercih eder, çoğunlukla sessizdir. Hep okur o. Son zamanlarda şu Cocteau kitabını okuyor. En az beş kez okumuş olmalı bu kitabı.

Eline geçen her şeyi okur zaten. Başta, kahvaltıda sessiz olmasını kendini okuduğu kitaba kaptırmasına bağlıyordum. Ben öyle biri değilim ama bunu anlıyorum yine de. Ben öyle okumam. Okumak için zaman ayırmaya çalışırım, öykünün içine girmeyi severim. Yiyip içerken bir şeyler okumayı sevmem. İkisini bir arada yapmak hoşuma gitmez.

Ama beni en çok sinir eden, okumuş olmak için okumak. Jake eline ne geçerse okur – gazete, dergi, mısır gevreği kutusu, uyduruk bir broşür, restoran mönüsü, ne bulursa.

"Sence bir ilişkide sır saklamak haksızlık ya da ahlaksızlık mıdır?" diye soruyorum.

Bunu beklemiyor olmalı, hazırlıksız yakalanıyor. Önce bana, sonra yeniden yola bakıyor.

"Bilmiyorum. Nasıl bir sır olduğuna bağlı. Önemli bir şey mi? Birden fazla sır mı söz konusu? Saklanan nedir? Gerçi bütün ilişkilerde sırlar vardır, sence de öyle değil mi? Ömür boyu süren elli yıllık evliliklerde bile sırlar vardır."

Birlikte kahvaltı yaptığımız beşinci sabahta onunla sohbet etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Espri yapmadım. Masaya oturdum. Mısır gevreği yedim. Jake'in sevdiği markadan. Çevreme bakındım. Onu seyrettim. Gözlemledim. Bu güzel bir şey, diye düşündüm. Birbirimizi *gerçekten* tanımanın yolu bu.

Bir dergi okuyordu. Altdudağında ve ağzının kenarlarında, dudaklarının birleştiği vadide beyaz bir kalıntı birikmişti. Bu beyaz tabakayı çoğu sabah görüyordum ağzında. Duş aldıktan sonra geçiyordu genelde.

Diş macunu muydu? Bütün gece ağzından nefes alıp verdiği için mi oluyordu? Göz çapağının ağız versiyonu muydu? Bir şeyler okurken bir yandan da enerjisini saklamak ister gibi ağır ağır lokmasını çiğner, sözcüklere konsantre olunca yutma becerisi yavaşlıyormuş gibi davranırdı. Bazen lokmasını çiğnemeye başlamasıyla yutması arasında epey uzun zaman geçerdi.

Bir süre bekler, kâsesinden bir kaşık dolusu mısır gevreği alır, dalgın dalgın ağzına götürürdü. Kaşığı öyle çok doldururdu ki çenesine süt damlayacak sanırdım. Ama damlatmazdı. Tek damla dökmeden ağzını doldururdu. Kaşığı kâsenin kenarına yaslayıp hiçbir şey dökmediği halde çenesini silerdi. Bunları dalgın dalgın yapardı genelde.

Çenesi çok gergin ve kaslıydı. Yine öyle. Araba kullanırken de gergin.

Bundan yirmi-otuz yıl sonra birlikte kahvaltı yaptığımızı düşünmemek elimde değil. O beyaz kalıntı her sabah ağzının

kenarında birikecek mi? Daha da artacak mı? İlişkisi olan herkes böyle şeyler düşünür mü? Yutkunmasını seyrediyorum – çıkık âdemelmasının, boğazına takılmış bir şeftali çekirdeği gibi inip çıkışına bakıyorum.

Bazen, özellikle çok yedikten sonra bedeni, uzun bir yolculuktan sonra soğuyan araba motoru gibi sesler çıkarır. Dar alanlarda yer değiştiren sıvıların sesi gelir bedeninden. Kahvaltıdan sonra değil, genellikle akşam yemeklerinden sonra olan bir şey bu.

Bu tür şeyleri kafaya takmaktan nefret ediyorum. Önemsiz ve sıradan şeyler ama ilişki ciddileşmeden önce düşünülmesinde fayda var. Bu benim deli olduğum anlamına geliyor, değil mi? Bu tür şeyleri düşündüğüm için delirmiş olmalıyım.

Jake çok zeki. Profesör olması uzun sürmeyecek. Kadrolu eğitim görevlisi olacak. Cazip şeyler bunlar. İyi bir hayat süreceğini gösteriyor. Boyu da uzun. Sarsak da olsa fiziksel anlamda çekici. İnsanlardan uzak durmasında da hoş bir yan var. Gençken, evleneceğim erkekte aradığım özellikler hepsi de. Daha genç olsam bütün beklentilerimi karşılardı. *Onu mısır gevreği* yerken seyretmenin ve bedeninden gelen hidrolik sesleri dinlemenin ne anlama geldiğinden emin değilim.

"Sence annenle babanın da sırları var mıdır?" diye soruyorum.

"Kesinlikle. Eminim vardır. Olması gerekir."

En anlaşılmazı da –Jake olsa bunun katıksız bir ironi olduğunu söylerdi–, ona kuşkularım hakkında hiçbir şey söyleyememem. Kuşkularım onunla ilgili ama bunlardan söz edemeyeceğim tek insan yine o. Bittiğinden emin olmadan bir şey söyleyemem. Yapamam bunu. Sorguladığım şeyler ikimizi de ilgilendiriyor, ikimizi de etkiliyor ama kararı yalnız başıma almalıyım. İlişkimiz hakkında ne anlatıyor bu durum? İlişki başlangıcındaki sayısız çatışmadan biri daha.

"Neden sırlar hakkında sorular soruyorsun?"

"Nedeni yok" diyorum. "Düşünüyordum yalnızca."

Belki de yalnızca bu yolculuğun tadını çıkarmaya çalışmalıyım. Fazla düşünmemeliyim. Düşündüklerimi kafamdan at-

malıyım. Eğlenmeliyim, her şeyi akışına bırakmalıyım.

"Her şeyi akışına bırakmak" ne anlama geliyor bilmiyorum ama çok duydum bu deyişi. İnsanlar ilişkiler konusunda sık sık böyle söylüyorlar. Bizim yaptığımız da bu değil mi? Aklımdan geçenleri düşünme izni veriyorum kendime. Doğal bir şey düşünmek. Kuşkularımı bastırmaya çalışmayacağım. Öylesi daha anormal olmaz mı?

İlişkiyi bitirme nedenimi soruyorum kendime ama önemli bir neden bulmakta zorlanıyorum doğrusu. Peki ama bir ilişkide bu soruları kendine nasıl sormaz insan? Devam etmek için nedenlerim neler? İlişkiyi yaşanmaya değer kılan nelerdir? Çoğunlukla, Jake'siz daha iyi durumda olurdum, diye düşünüyorum ve dolayısıyla ilişkiyi sürdürmemek daha mantıklı geliyor. Emin değilim gerçi. Nasıl emin olabilirim? Daha önce bir erkek arkadaşımdan ayrılmadım hiç.

Yaşadığım ilişkilerin çoğu son kullanma tarihi gelen kutu sütler gibiydi. Belli bir noktadan sonra ekşiyorlardı. İnsanı hasta edecek kadar değil, tatlarının değiştiğini belli edecek kadar. Belki de Jake'i sorgulamak yerine kendi duygularımı, tutku duyma becerimi sorgulamam gerekir. Bunların hepsi benim suçum olabilir.

"Hava böyle soğuk olsa bile" diyor Jake, "yağmur veya kar yağmıyorsa soğuk hoşuma gidiyor. Kalın giyinebilir insan. Soğuk insanı canlandırıyor."

"Yaz daha güzel" diyorum. "Üşümekten nefret ediyorum. Baharın gelmesine en az bir ay var. Uzun bir ay olacak."

"Bir yaz gecesi teleskopla Venüs'e bakmıştım."

Tam Jake'e göre bir yorum.

"Günbatımıydı. Venüs yüz yıl boyunca Dünya'dan görünmeyecekti bir daha. Gezegenler öyle bir dizilmişti ki Dünya ile Güneş arasından geçen Venüs minik siyah bir nokta şeklinde görülüyordu. Gerçekten hoştu."

"Seni o zaman tanısaydım bana haber verirdin. Ben kaçırdım Venüs'ü."

"Sorun da bu, kimse ilgilenmedi nedense" diyor Jake. "Çok tuhaftı. Venüs'ü görme şansları varken insanlar televizyon sey-

rediyordu. Sen de öyle yaptıysan alınma lütfen."

Venüs'ün Güneş'e en yakın ikinci gezegen olduğunu biliyordum. Bundan fazlasını bilmiyordum. "Venüs'ü sever misin?" diye sordum.

"Elbette."

"Neden? Neden seviyorsun?"

"Venüs'te bir gün, Dünya'da yüz elli gün gibidir. Atmosferi nitrojen ve karbondioksitten oluşur, merkezinde demir bir çekirdek vardır. Volkanlar ve katılaşmış lavlarla doludur Venüs, İzlanda gibi. Yörünge hızını bilmem gerekirdi ama uydurmak istemiyorum şimdi."

"Ne güzel" diyorum.

"Ama en sevdiğim özelliği, Güneş ve Ay'dan sonra gökyüzündeki en parlak gezegen olması. Çoğu insan bilmez bunu."

Böyle konuşması hoşuma gidiyor.

Daha fazla dinlemek istiyorum. "Uzay hep ilgini çekmiş miydi?"

"Bilmiyorum" diyor. "Öyle sanırım. Uzayda her şeyin göreceli bir konumu vardır. Uzay bir varlıktır ama sınırsızdır. Ne kadar uzağa gidersen yoğunluğu o kadar azalır ama sürekli ilerleyebilirsin. Başlangıcıyla sonu arasında kesin sınırlar yoktur. Uzayı tam olarak anlamamız ya da bilmemiz mümkün değil. Bilemeyiz."

"Bilemez miyiz?"

"Karanlık madde bütün maddelerin yapıtaşıdır ama hâlâ gizemini koruyor."

"Karanlık madde mi?"

"Görünmezdir. Galaksilerin oluşmasını ve galaksilerin çevresindeki yıldızların dönüş hızını matematiksel olarak sağlayan ekstra maddedir."

"Her şeyi bilmediğimiz için memnunum ben."

"Memnun musun?"

"Bütün cevapları bilmediğimiz, her şeyi açıklayamadığımız için memnunum. Uzay gibi. Belki de bütün cevapları bilmemiz gerekmiyor. Sorular iyidir. Cevaplardan daha iyidirler. Hayat hakkında daha fazlasını, nasıl geliştiğimizi, nasıl ilerledi-

ğimizi bilmek istiyorsan önemli olan sorulardır. Zekâmızı zorlayan ve geliştiren şey sorulardır. Bence sorular kendimizi daha az yalnız hissetmemizi, diğerleriyle bağlantılı olmamızı sağlıyor. Her zaman her şeyi bilmek gerekmiyor. Bilmemenin de kıymetini biliyorum ben. Bilmemek insanca bir şey. Uzay gibi. Çözümlenemez ve karanlık" diyorum, "ama tamamen değil."

Bunu duyunca gülüyor; söylediğim şeyi söylediğim için aptal biri olduğumu hissediyorum.

"Üzgünüm" diyor. "Sana gülmüyorum, yalnızca komik. Daha önce böyle dile getirildiğini duymamıştım bu konunun."

"Ama doğru, öyle değil mi?"

"Evet. Karanlık ama tamamen değil. Doğru. Hoş bir fikir doğrusu."

–Odalardan bazıları hasar görmüş diye duydum.
–Evet, *yerde kırmızı boya varmış, su da hasara sebep olmuş. Kapıyı zincirlediğini biliyor muydun?*
–Neden orada yapmış o işi?
–Bencilliğinden, *çarpık düşündüğünden belki. Bilmiyorum.*
–Vandal biri değildi ama?
–Hayır değildi ama bazı duvarlara graffiti yapmaya başlamıştı. Onun yaptığını hepimiz biliyorduk. Onu görenler olmuştu. İnkâr etti ama her seferinde duvarları temizlemeye de gönüllü oldu.
–Ne tuhaf.
–Asıl tuhaf olan bu değil.
–Ne peki?
–Tuhaf olan, her seferinde duvara aynı şeyi yazmasıydı. Tek cümlelik bir şey.
–Ne yazıyordu?
–"Yanıtlanması gereken tek bir soru var."
–Yanıtlanması gereken tek bir soru mu?
–Evet. Öyle yazıyordu.
–O soru neymiş peki?
–Hiçbir fikrim yok.

"Hâlâ yolumuz var, değil mi?"

"Evet, biraz daha var."

"Bir öykü anlatmama ne dersin?"

"Öykü mü?"

"Evet, zaman geçirmek için" diyorum. "Sana bir öykü anlatayım. Gerçek bir öykü. Hiç duymadığın bir şey. Senlik bir öykü. Seveceksin bence."

Müziği biraz kısıyorum.

"Tabii" diyor.

"Gençlik, yeniyetmelik günlerimden bir öykü."

Ona bakıyorum. Masa başında genelde kambur oturur, rahatsızmış gibi görünür. Direksiyonda, sürücü koltuğuna sığmayacak kadar uzun görünüyor ama pozisyonu iyi. Jake'i çekici kılan şey zekâsı bana göre. Keskin zekâsı uzun ve zayıf vücudunu çekici kılıyor. İkisi bağlantılı. En azından bana göre.

"Hazırım" diyor. "Öykü saatine."

Dramatik bir tavırla boğazımı temizliyorum.

"Tamam. Gazeteyi başımın üstüne kaldırmıştım. Cidden. Ne oldu? Neden gülümsüyorsun? Yağmur yağıyordu. Otobüste boş bir koltukta duran gazeteyi almıştım. Yapmam gerekenler basitti; on buçukta evde olacaktım ve evin önünde karşılanacaktım. Zili çalmama gerek olmadığı söylenmişti. Dinliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, ön camdan yola bakmaya devam ediyor.

"Oraya ulaştığımda bir süre beklemem gerekti – saniyeler, dakikalar geçti. Sonunda kapı açıldı ve daha önce hiç görmediğim bir adam başını dışarı uzattı. Gökyüzüne baktı; sonra,

'Umarım seni fazla bekletmemişimdir' gibi bir şeyler mırıldandı. Elini uzattı. Günlerdir uyumamış gibi bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Sakalı uzamıştı. Yataktan yeni kalkmış gibiydi. Arkasından içeriyi görmeye çalıştım. Kapı hafif aralıktı.

'Ben Doug. Bana bir dakika ver, anahtarları al' diyerek anahtarları bana attı. İki elimle havada yakaladım. Kapıyı çarparak kapadı.

Başta hiç kımıldamadım. Şaşırıp kalmıştım. Kimdi bu adam? Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Telefonda konuşmuştuk, hepsi bu. Elimdeki metal anahtarlığa baktım, metal bir J harfiydi anahtarlık."

Susuyorum. Jake'e bakıyorum. "Sıkılmış görünüyorsun" diyorum. "Çok fazla ayrıntı var biliyorum, ama hepsini hatırlıyorum ve öykümü doğru dürüst anlatmaya çalışıyorum. Bu ayrıntıları hatırlamam tuhaf değil mi? Sana her ayrıntıyı anlattığım için mi sıkılıyorsun?"

"Öykünü anlat sen. Hatıraların hemen hepsi kurmacadır ve yoğun düzeltiden geçmiştir. Sen anlatmaya devam et."

"Bellek hakkında söylediklerine katıldığımdan emin değilim. Ama ne demek istediğini anlıyorum" diyorum.

"Devam et" diyor. "Dinliyorum."

"Beklerken saate iki kez baktım. Doug sekiz dakika sonra yeniden belirdi. Derin bir nefes alarak yolcu koltuğuna oturdu. Üzerinde dizleri delik, solmuş mavi bir kot, ekoseli bir gömlek vardı. Arabasının koltuğu sarı kedi tüyleriyle kaplıydı. Her yer kedi tüyüydü."

"Tüy yumağı."

"Evet, tüyler o kadar çoktu. Başındaki siyah beysbol şapkasını arkaya yatırmıştı, şapkanın önünde el yazısıyla *Nucleus* yazıyordu. Otururken ayakta veya yürürken olduğundan daha rahat görünüyordu.

Bir şey söylemedi, ben de babamla çalıştığımız gibi yaptım. Koltuğu öne kaydırdım, dikiz aynasını üç kez ayarladım, el frenini indirdim. Ellerimi direksiyonun saat on ve iki noktalarına yerleştirdim, sırtımı dikleştirdim.

'Yağmuru hiç sevmem' dedi Doug. Arabada söylediği ilk şey bu oldu. Talimat vermedi, ne süredir çalıştığımı sormadı. Birlikte arabanın içinde olduğumuz için utandığımı ve endişelendiğimi hissettim. Dizini sallıyordu. 'Nereden başlamamı istersin?' diye sordum. 'Bu yağmur sorun' dedi. 'Her şeyi altüst etti. Dinmesini beklememiz gerekecek.' El işaretleriyle arabayı soldaki ilk park alanına çekmemi istedi. Bir kafenin otoparkıydı. Kahve ya da çay isteyip istemediğimi sordu, istemediğimi söyledim. Bir süre konuşmadan orada öylece oturduk, arabayı döven yağmurun sesini dinledik. Camlar buğulanmasın diye aracın motoru hâlâ çalışıyordu, silecekleri düşük devirde çalıştırıyordum. 'Kaç yaşındasın?' diye sordu. On yedi-on sekiz olduğumu sanıyordu belki de. On altı yaşında olduğumu söyledim.

'Yeterince büyük bir yaş' dedi. Tırnakları minik sörf tahtaları gibi uzun, dar ve kirliydi. Elleri sanatçı eliydi, yazar veya sürücü kursu eğitmeni elleri değil."

"Nefes alman, gözünü kırpman ya da yutkunman gerekiyorsa mola verebilirsin" diyor Jake. "Meryl Streep gibi rolüne adanmış görünüyorsun."

"Anlatmayı bitirince nefes alırım" diyorum. "On altının genç bir yaş olmadığını, yaş denen şeyin olgunluk anlamına gelmediğini söyledi. Sonra torpido gözünü açtı ve küçük bir kitap çıkardı. 'Bir şey okumanı istiyorum' dedi, 'senin için sakıncası yoksa. Nasıl olsa bekliyoruz.' Jung hakkında bir şey bilip bilmediğimi sordu. 'Pek bilmiyorum' dedim ama aslında doğru değildi bu."

"Sürüş eğitmenin Jung hayranı mı çıktı?"

"Bekle biraz. Kitapta istediği bölümü bulması birkaç dakika sürdü. Boğazını temizledi ve bana şu satırı okudu: 'Varlığımın anlamı, hayatın bana bir soru sormasıdır. Veya, tam tersine, ben dünyaya sorulmuş bir soruyum ve cevabımı vermem gerekiyor, yoksa dünyanın vereceği yanıta mecbur kalırım.' "

"Bunu ezberledin demek?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Kitabı bana verdi. Sakladım. Hâlâ evde bir yerde duruyor. O gün cömertliği üstündeydi herhalde. Deneyimin yalnızca araba kullanmak için değil, her konuda önemli olduğunu söyledi. 'Deneyim yaştan önemlidir' dedi. 'Deneyim kazanmanın yollarını bulmalıyız, çünkü böyle öğreniriz, böyle biliriz.' "

"Ne tuhaf bir ders."

"Neden sürüş eğitimi verdiğini sordum. Meslek tercihinin bu olmadığını, bu işi pratik nedenlerden dolayı yaptığını söyledi. Zamanla arabada oturup başkalarıyla konuşmaktan keyif almaya başladığını anlattı. Bulmacaları sevdiğini söyledi. Bir metafor olarak başkasıyla araba kullanmayı sevdiğini. Bana *Alice Harikalar Diyarı*'ndaki Cheshire Kedisi'ni anımsattı ama onun utangaç versiyonuydu."

"Ne komik" diyor Jake.

"Nedir o?"

"Ben de bir dönem Jung'a takmıştım kafayı. Kendimizi gerçekten tanımak için kendimizi sorgulamamız gerekir. Bu düşünce hep hoşuma gitmiştir. Neyse, pardon. Sen devam et."

"Tamam. Beklerken elini cebine soktu ve tuhaf görünümlü iki şeker çıkardı. 'Bu sende kalsın' dedi içlerinden birini işaret ederek. 'Başka bir yağmurlu günde kullanırsın.' Diğer şekeri alıp parlak kâğıdını açtı. Şekeri ikiye böldü. Büyük parçayı bana uzattı."

"Yedin mi onu?" diye soruyor Jake. "Adamın sana şeker ikram etmesi tuhaf değil mi? Dokunduğu için tiksinmedin mi?"

"Hepsini anlatacağım. Ama evet, tuhaftı. Evet, tiksindim. Ama yedim şekeri."

"Devam et."

"Tadı bir şeye benzemiyordu. Şekeri dilimin üstünde ileri geri yuvarladım, tatlı olup olmadığını anlamaya çalıştım. Tadı iyi miydi, kötü mü bilmiyordum. Şekerleri bir öğrencisinin verdiğini söyledi. Öğrencisi Asya'da bir yere gitmiş, oradaki en popüler şeker buymuş. Öğrencisi bu şekerlere bayılıyormuş ama kendisinin pek hazzetmediğini söyledi. Ağzındaki şekeri çiğneyerek yiyordu.

Birden şekerin tadını aldım. Beklenmedik mayhoş, acı bir

tat geldi ağzıma. Kötü değildi. Hoşuma gitmeye başladı. Bana, 'En ilginç kısmını anlatmadım sana' dedi. 'Bütün şekerlerin ambalaj kâğıdında birkaç satır İngilizce yazı var. Nasıl çevirdiler bilmiyorum ama hiçbir anlamı yok yazanların.' Şeker kâğıdını cebinden çıkarıp açtı, bana uzattı.

Ambalaj kâğıdının iç kısmına yazılmış olan sözcükleri yüksek sesle okudum. Her sözcüğünü hatırlıyorum hâlâ: '*Sen yeni adamsın. Ne nefistir unutamamak, özel damak lezzeti. Tadı çevirmek için döndür.*'

Sözcükleri birkaç kez kendi kendime, sonra yüksek sesle yeniden okudum. Arada bir şekerlerin kâğıtlarını açtığını, şekerleri yemek yerine kâğıtların iç kısımlarında yazılanları okumaktan hoşlandığını, onları anlamaya çalıştığını anlattı. Şiire düşkün biri değildi ama bu satırlar okuduğu en iyi şiirlerdendi. 'Hayatta bazı şeyler' dedi, 'ki sayıları fazla değildir, yağmurlu günlerin, kendini yalnız hissettiğin anların ilacıdır. Bulmacalar öyledir mesela. Her birimiz kendi bulmacamızı çözmek zorundayız.' Bu söylediklerini asla unutmadım."

"Unutulacak gibi değil. Ben de unutmazdım."

"Yaklaşık yirmi dakikadır otoparkta bekliyorduk, araba kullanmaya başlamamıştık bile. Ona şekerleri veren öğrencisinin benzersiz biri olduğunu ama direksiyon başında umutsuz vaka, kötü bir sürücü olduğunu anlattı. Ona ne söylerse söylesin, yapması gerekenleri kaç defa tekrarlarsa tekrarlasın kız anlattıklarını bir türlü öğrenemiyordu. Kızın ne kadar kötü bir şoför olduğunu, ehliyet sınavından asla geçemeyeceğini ilk derste anlamıştı. Ona ders vermek anlamsız, hatta tehlikeliydi.

Yine de ders saatlerini iple çektiğini, kızla uzun uzun sohbet ettiklerini, tartıştıklarını anlattı. Kıza okuduğu şeyleri anlatıyordu, kız da ona. Karşılıklı anlatıyorlardı. Bazen onu derin düşüncelere gark eden olağanüstü şeyler söylüyordu kız."

"Ne gibi?" diyor Jake. Dikkatini yola verse de beni dinlediğini biliyorum. Öyküm ilgisini çekti, hem de tahmin ettiğimden çok.

Telefonum çalıyor. Yerde, ayağımın dibinde duran çantadan alıyorum telefonu.

"Kim o?" diyor Jake.

Ekranda kendi numaramı görüyorum.

"Ah, bir arkadaşım. Cevap vermeme gerek yok."

"Güzel. Öykünü anlat sen."

Neden arıyor beni şimdi? Ne istiyor? "Tamam" diyorum, telefonu çantama koyup öykümü anlatmaya dönüyorum.

"Tamam, peki. Bir gün bu öğrencisi sürüş eğitmenine durup dururken 'dünyanın en iyi öpüşen insanı' olduğunu söylemiş. Eğitmenin bilmesi gereken bir şeymiş gibi söyleyivermiş bunu. Kendinden eminmiş, eğitmen onun ikna edici olduğunu söyledi."

Jake direksiyonu tutan ellerinin yerini değiştiriyor, daha da dik oturuyor. Telefonumun biplediğini duyuyorum, mesaj geldi.

"Bu konuda konuşmanın tuhaf olduğunu düşündüğünü söyledi bana. Özür bile diledi yanılmıyorsam, bunu daha önce kimseye anlatmadığını söyledi. Kız bu becerinin paradan veya zekâdan bile daha önemli olduğuna yemin etmiş. Söylediğine göre, dünyanın en iyi öpüşen insanı olmak onu evrenin merkezine yerleştiriyormuş.

Sürüş eğitmeni cevap vermemi, bir şeyler söylememi bekliyordu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ben de ona aklıma gelen ilk şeyi söyledim, öpüşmek için iki kişi gerektiğini. Tek başına dünyanın en iyi öpüşen insanı olamazdı kimse. İki kişi gerektiren bir eylemdi öpüşmek. 'Yani gerçekte' dedim, 'en iyi olman için karşındaki kişinin de en iyi olması gerekir ve bu mümkün değil.' Ona, 'Gitar çalmaya falan benzemiyor bu' dedim. 'Tek başına yapıp iyi olduğunu iddia edebileceğin bir şey değil. Yalnız yapılan bir şey değil. En iyi olmak için iki kişi gerekiyor.'

Verdiğim cevap hoşuna gitmemiş gibiydi. Canının sıkıldığını görebiliyordum. Birinin tek başına dünyanın en iyi öpüşen insanı olamayacağı, öpüşmek için başkasına ihtiyaç duyacağı düşüncesi hoşuna gitmemişti. Bana dedi ki, 'Bunu sindirmek zor.' Demek ki her zaman bir başkasına ihtiyacımız vardı. Peki ya başka biri yoksa? Ya yapayalnızsak?

Ne diyeceğimi bilemedim. Sonra sanki tartışıyormuşuz gi-

bi birden sinirlendi. 'Yağmurun dinmesini beklemek aptallık' dedi. Bana otoparktan çıkıp sağa sapmamı söyledi. Çok tuhaftı. Başıyla işaret ederek hangi yöne gideceğimi söylüyordu. Ondan sonra hiç konuşmadı."

"İlginç" diyor Jake.

"Bitirmek üzereyim."

"Devam et."

"Dersin geri kalanı boyunca Doug yerinde kımıldandı durdu, araba sürmemle hiç ilgilenmedi. Sürüş tekniğim hakkında birkaç talimat verdi ama genelde ön camdan dışarıyı seyretti. İlk ve son sürüş dersimdi.

Yağmur hâlâ yağmaya devam ettiğinden, otobüsü beklemek zorunda kalmayayım diye beni evime bıraktı. Çok az konuştuk. Evime vardığımızda arabayı durdurdum ve ona babamla birlikte direksiyon çalışmaya devam edeceğimi söyledim. İyi bir fikir olduğunu söyledi. Onu orada bırakıp eve koştum.

Bir dakika kadar sonra –fazla zaman geçmemişti– dışarı çıktım yeniden. Hâlâ orada, arabanın içinde oturuyordu. Şoför koltuğuna geçmişti ve iki eliyle direksiyonu tutuyordu. Koltuk hâlâ bana göre ayarlıydı, ayna da öyle. Şoför koltuğuna sıkışmış görünüyordu. Camı açmasını işaret ettim. Camı indirmeden önce koltuğunu geriye aldı. O zamanlar araba camlarının çoğu otomatik değildi.

Camı sonuna kadar *açmasını* beklemeden başımı içeri soktum ve elimi nazikçe sol omzuna koydum. Saçlarım sırılsıklamdı. Taşı gediğine koymalıydım. Gözlerini kapamasını istedim. Yüzüm onunkine yakındı. Dediğimi yaptı. Gözlerini yumdu ve bana doğru hafifçe eğildi. Ve sonra..."

"Ne oldu? Bunu yaptığına inanamıyorum" diyor Jake. "Ne oldu sana öyle?"

Jake'i hiç bu kadar hararetli görmemiştim. Şaşırmıştı, hatta öfkeliydi.

"Emin değilim. Yapmam gerekiyor gibi geldi."

"Sana göre bir hareket değil bu. Sonra gördün mü onu hiç?"

"Hayır, görmedim. Hepsi bu kadardı."

"Hah" diyor Jake. "Dünyanın en iyi öpen insanı olmak için ikinci bir kişiye ihtiyaç var mıdır? İlginç. İnsanın aklına takılacak, yeniden, yeniden düşünmesine neden olacak bir şey bu."

Jake önümüzde ağır ağır ilerleyen pikabı geçiyor. Siyah, eski bir araç. Bir süredir, hatta öykünün başından beri bu pikabın arkasındaydık. Geçerken şoförü görmeye çalışıyorum ama yüzünü seçemiyorum. Yolda karşılaştığımız az sayıdaki araçtan biri bu.

"Hatıraların kurmaca olduğunu söylerken neyi kastetmiştin?" diye soruyorum.

"Bir anı her hatırlanışında başka bir şeydir. Kesin değildir. Hakiki olaylardan esinlenen öyküler büyük ölçüde kurmacadır. Hem kurmacayı hem anıları bir arada hatırlar ve anlatırız. İkisi de birer öykü biçimidir. Öyküler aracılığıyla öğreniriz. Öyküler aracılığıyla birbirimizi anlarız. Ama hakikat yalnız bir kere gerçekleşir."

Jake'ten en çok bu anlarda hoşlanıyorum. Böyle konuştuğunda. "Hakikat yalnız bir kere gerçekleşir" gibi şeyler dediği zaman.

"Düşünürsen oldukça tuhaf aslında. Gidip bir film seyrediyoruz ve gerçek olmadığını anlıyoruz. İnsanların rol yaptığını, replikleri tekrarladığını biliyoruz. Ama yine de etkiliyor bizi."

"Yani az önce anlattığım öykünün uydurma ya da gerçek olmasının önemi yok mu?"

"Her öykü uydurmacadır. Gerçek olanlar bile."

Klasik bir Jake cümlesi.

"Bunu düşünmem gerekecek."

"'Unutulmaz' diye bir şarkı var, biliyor musun?"

"Evet" diyorum.

"Gerçekten ne kadarı unutulmaz yaşadıklarımızın?"

"Bilmiyorum. Emin değilim. Ama o şarkıyı severim."

"Hiçbiri. Hiçbiri unutulmaz değil."

"Ne?"

"Olay bu işte. Her şeyin bir bölümü mutlaka unutulacak. Ne kadar iyi ya da dikkate değer olursa olsun. Öyle olmak zo-

runda. Olacak."

"İşte bütün mesele bu mu?"

"Yapma" diyor Jake.

O zaman ne diyeceğimi bilemiyorum. Nasıl karşılık vermem gerektiğinden emin değilim.

Bir süre başka bir şey söylemiyor. Saçıyla oynuyor, ensesindeki bir tutam saçını işaretparmağına doluyor, bırakıyor. Sevdiğim hareketlerinden biri bu. Bir süre sonra bana bakıyor.

"Sana dünya üzerindeki en zeki insan olduğumu söylesem ne derdin?"

"Pardon?"

"Ciddiyim. Senin öykünle de alakası var. Yanıt ver."

Herhalde elli dakikadır, belki daha uzun süredir yoldayız. Dışarıda hava kararıyor. Arabanın içinde gösterge ışıklarından ve radyonun ışıklarından başka ışık yok.

"Ne mi derdim?"

"Evet. Güler miydin? Bana yalancı mı derdin? Öfkelenir miydin? Yoksa böyle iddialı bir beyanın gerçekliğini mi sorgulardın?"

"Herhalde, 'Pardon?' derdim."

Jake gülüyor. Kahkaha atmıyor; kendine özgü, samimi ve içinden gelen bir gülüş bu.

"Ciddiyim. Söylüyorum işte. Beni duydun. Nasıl karşılık verirdin?"

"Dünyanın en zeki adamı olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

"Yanlış. En zeki *insanı* olduğumu söylüyorum. Öyleyim demiyorum, bunu *söylesem* nasıl karşılık verirdin onu merak ediyorum. Acele etmeden yanıt ver."

"Jake, haydi ama."

"Ciddiyim ben."

"Uyduruyorsun derdim herhalde."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Dünya üzerindeki en zeki insan? Saçma bir iddia olmasının sayısız nedeni var."

"Neymiş bu nedenler?"

Elime yasladığım başımı kaldırıyorum, sanki başka dinleyen varmış gibi çevreme bakınıyorum. Bulanık ağaç kümeleri camın önünden hızla akıp geçiyor.

"Tamam, sana bir soru sorayım. Sence dünyanın en zeki insanı mısın?"

"Bu bir yanıt değil ki, soru."

"Soruya soruyla yanıt vermeye hakkım var."

Bunu söylemekle kendimi "Riziko" yarışmasına soktuğumu biliyorum ama Jake espri yapmıyor. Tabii ki yapmıyor.

"Dünyanın en zeki insanı olmam neden imkânsız, neden delilik?"

"Nedenlerini açıklamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bütün mesele bu işte. Gerçek olamayacak kadar abartılı bir iddia olduğunu düşünüyorsun. Tanıdığın birinin, arabada yanında oturan sıradan birinin dünyanın en zeki insanı olabileceğini kabullenemiyorsun. Neden olmasın ki?"

"Zeki derken neyi kastettiğin bile belli değil ki. Benden daha mı bilgilisin? Belki. Peki ya bir tahta perde inşa etmemiz gerekirse? Veya birine kendini nasıl hissettiğini doğru zamanda sormayı bilmek, şefkat duymak ya da başkalarıyla nasıl yaşayacağını, başka insanlarla nasıl bağlantı kuracağını bilmek? Empati de zekânın önemli bir parçasıdır."

"Elbette öyle" diyor. "Bunların hepsi soruma dahil."

"Tamam. Ama yine de, bilmiyorum, yani en zeki insan diye bir şey nasıl var olabilir ki?"

"Olması gerekir. Nasıl bir algoritma yaratırsan yarat, zekâdan neyin kastedildiğine karar verirsen ver, bu kriterleri herkesten çok karşılayacak birinin olması gerekir. Birinin dünyanın en zeki insanı olması gerekir. Ve bu büyük bir sorumluluktur. Gerçekten de öyle."

"Ne önemi var ki? Tek bir zeki insanın yani?"

Bana doğru biraz eğiliyor. "Dünyanın en çekici şeyi, özgüven ve özfarkındalığın karışımıdır. Bunların doğru miktarlarda birleşmesi yani. İkisi de gereğinden fazla olduğunda işe yaramaz. Ayrıca haklıydın biliyorsun."

"Haklı mı? Hangi konuda?"

"Dünyanın en iyi öpüşen insanı konusunda" diyor. "Neyse ki tek başına en iyi öpüşen kişi olamazsın. Dünyanın en zeki insanı olmaya benzemez bu."

Arkasına yaslanıyor, iki elini direksiyona koyuyor. Camdan dışarı bakıyorum.

"Tahta perde inşa etme yarışması yapmak istersen haber ver, yeter" diyor.

Öykümü bitirmeme izin vermedi. Sürüş dersinden sonra Doug'ı öpmemiştim. Onu öptüğümü sandı. Ama öpüşmek için bunu isteyen iki insanın olması gerekir, yoksa bunu adı başka bir şeydir.

Aslında şöyle oldu: Arabaya geri döndüm. Pencereden içeri uzandım ve elimi açtım, avucumda Doug'ın verdiği şekerin ambalajı vardı. Buruşuk kâğıdı açtım ve okudum:

Kalbim, kıyıya vuran şarkı dalgalarıyla yalnız kalan kalbim, bu güneşli günün yeşil dünyasına dokunmak istiyor. Merhaba!

O şeker ambalajı hâlâ evde bir yerde. Sakladım onu. Nedenini bilmiyorum. O satırları Doug'a okuduktan sonra arkamı döndüm ve evime koştum. Onu bir daha hiç görmedim.

–Anahtarı vardı. Orada olmaması gerekiyordu ama anahtarı vardı. Ne isterse yapabilirdi.
–Tatilde yerler yeniden cilalanmamış mıydı?
–Evet ama tatilin başında. Cilanın kuruması için yeterli zaman geçmişti. Cila kokusu çok ağır olabilir.
–Zehirli midir?
–Emin değilim doğrusu. Belki öyledir, içine cila kokusunu çekersen yani.
–Otopsi sonuçlarını öğrenecek miyiz?
–Ben takip ederim.
–Peki... karışmış mıydı ortalık?
–Tahmin edebilirsin.
–Evet.
–Şu anda ayrıntıları bilemiyoruz.
–Cesedin yanında bir gaz maskesi bulduklarını duydum!
–Evet ama eski bir maskeydi. İşe yarayıp yaramadığı belli değil.
–Orada neler olduğunu hiç bilmiyoruz gerçekten.
–Olanları bize anlatabilecek tek kişi de yok artık.

Jake yaşlanmaktan söz ediyor. Bu konuyu açacağını tahmin etmemiştim. Daha önce konuştuğumuz konulardan değil. "Kültürel açıdan yanlış anlaşılan şeylerden biri de bu."

"Yani sence yaşlanmak güzel, öyle mi?"

"Evet. Öncelikle kaçınılmaz bir şey. Gençliğe aşırı saplantılı olduğumuz için bize olumsuz geliyor, hepsi bu."

"Evet, biliyorum. Gençlikle ilgili söylenenlerin hepsi olumlu. Peki ya çocuksu yakışıklılığın? Ona da veda edeceksin. Şişman ve kel olmaya hazır mısın?"

"Kazandıklarımızın yanında fiziksel kayıplarımızın hiçbir önemi yok. Adil bir değiş tokuş."

"Evet evet, haklısın" diyorum. "Ben de daha yaşlı olmak istiyorum. Yaşlanmak beni mutlu edecek, gerçekten."

"Saçlarım kırlaşsın diye bekliyorum. Yüzüm biraz kırışsın. Gülünce gözlerimin çevresi buruşsun biraz. Her şeyden çok da kendim olmak istiyorum herhalde" diyor. "Bunu istiyorum. Kendim olmayı."

"Nasıl yani?"

"Kendimi anlamak, başkalarının beni nasıl gördüğünü anlamak istiyorum. Kendi derimin içinde rahat etmek istiyorum. Buna nasıl ulaşacağım daha önemsiz sayılır, değil mi? Gelecek yıla ulaşmanın bir anlamı var. Önemli bir şey bu."

"Yaşları kaç olursa olsun çoğu insanın alelacele evlenmesinin ve boktan ilişkileri sürdürmesinin nedenlerinden biri de, yalnız başlarına rahat edememeleri bence."

Bunu Jake'e söyleyemem ve söylemiyorum ama belki de yalnız olmak daha iyidir. Kendimizin yönettiği düzeni neden

terk edelim? Neden tek bir ilişki uğruna pek çok farklı ilişki yaşama fırsatını bir kenara atalım? Çift olmanın pek çok avantajı var, bunu anlıyorum ama *daha iyi* mi aslında? Yalnızken, biriyle birlikte olmanın hayatımı nasıl düzelteceğini, mutluluğumu ne kadar artıracağını düşünüyorum hep. Ama öyle mi aslında?

"Sesini biraz kısabilir miyim?" diyorum ve Jake'in yanıtını beklemeden radyonun sesini biraz kısıyorum. Yol boyunca ben radyonun sesini kıstım, Jake de açtı. Bir parça sağır olduğunu düşünüyorum. En azından bazen. Dalgın anlarda ortaya çıkan durumlardan biri – bazen var, bazen yok.

Bir gece başım ağrımıştı. Telefonda sohbet ediyorduk ve birlikte vakit geçirmek için bana gelmeyi planlıyordu. Ondan bana iki tane Advil getirmesini istedim. Tekrar tekrar söylememe rağmen hatırlayacağından emin değildim. Son zamanlarda şiddetli baş ağrısı çekiyordum, bu da onlardan biriydi. Unutacağını düşündüm. Jake bir şeyleri unutur hep. Tam bir dalgın profesör tiplemesidir.

Bana geldiği zaman hapları sormadım ona. Unuttuğu için kendini kötü hissetmesini istemedim. O da bir şey söylemedi. Başlangıçta yani. Başka bir konudan söz ederken, konuşmanın ortasında, "Hapların" dedi.

Elini cebine attı. Elini cebine sokmak için doğrulması gerekmişti. Onu seyrettim.

"İşte" dedi.

Cebinden yalnızca iki hap çıkarmadı. Top haline getirilmiş, bir bantla tutturulmuş bir kâğıt mendil uzattı. Damla şeklinde bir bohçayı andırıyordu. Paketi açtım. İçinde haplarım vardı. Üç tane. İhtiyacım olursa diye bir tane de yedek.

"Teşekkürler" dedim. Su almak için banyoya gittim. Jake'e bir şey söylemedim ama hapları böyle paketlemesi önemli bir şeydi. Onları bu şekilde koruması. Kendisi için yapmazdı bunu.

Beni şaşırttı bu hareketi, her şeyi yeniden gözden geçirmeme neden oldu. O gece ondan ayrılacaktım – belki. Bu mümkündü. Kesin bir planım yoktu. Ama olabilirdi. Fakat ağrı kesici haplarımı kâğıt mendile sarmıştı.

Küçük, kritik hareketler yeterli midir? Küçük jestler ken-

dimizi iyi hissetmemizi, başkaları hakkında iyi şeyler hissetmemizi sağlar. Küçük şeyler bizi birleştirir. Her şey gibidirler. Birçok şey bunlara bağlıdır. Dinden ve Tanrı'dan farklı değildir. Belli yapıların hayatı anlamamızı sağladığını sanırız. Yalnızca anlamamızı değil, bizi bir şekilde rahatlattığını da. Hayatımızın geri kalanını bir kişiyle birlikte geçirmemizin daha iyi olacağı düşüncesi, varlığın temelindeki hakikatlerden biridir. Gerçek olmasını istediğimiz bir inançtır.

Yalnızlıktan, bağımsızlıktan yoksun kalmak çoğumuzun sandığından daha büyük bir fedakârlık. Aynı yaşam alanını, bir hayatı paylaşmak yalnız olmaktan çok daha zor. Aslına bakarsanız, çift olarak yaşamak neredeyse imkânsız bir şey, değil mi? Hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceğiniz başka birini bulmak? Birlikte yaşlanacak, birlikte değişecek birini? Her gün göreceğiniz, ruh hallerine ve ihtiyaçlarına karşılık vermeye çalışacağınız birini?

Jake'in az önce zekâ konusunu açması tuhaf. Dünyanın en zeki insanı olmak hakkındaki sorusu. Sanki bu konuyu düşündüğümü biliyordu. Konuştuklarımızın hepsi zaten düşündüğüm şeylerdi. Zekâ her zaman iyi midir? Merak ediyorum. Peki ya ziyan edilirse? Ya memnuniyetten çok yalnızlığa neden olursa? Ya üretkenlik ve zihin berraklığı yerine acıya, izolasyona, pişmanlığa neden olursa? Jake'in zekâsı hakkında sık sık düşünüyordum. Yalnızca şimdi değil, bir süredir düşünüyordum bu konuyu.

Başta beni çeken şey zekâsıydı ama ciddi bir ilişkide bu benim için iyi bir şey mi? Daha az zeki biriyle yaşamak daha mı kolay olurdu, daha mı zor? Uzun süreli ilişkiden söz ediyorum, birkaç aylık ya da yıllık bir ilişkiden değil. Mantık ve zekâ cömertlik ve empatiyle bağlantılı değildir. Yoksa öyle midir? Jake'in zekâsı söz konusu olduğunda değil en azından. O gerçek, lineer, entelektüel bir düşünür. Peki, bu özelliği birlikte geçireceğimiz kırk ya da elli yıl açısından neyi daha çekici kılıyor?

Ona dönüyorum. "İşinden söz etmekten pek hoşlanmadığını biliyorum ama laboratuvarını hiç görmedim" diyorum. "Nasıl bir yer?"

"Nasıl yani?"

"Nerede çalıştığını zihnimde canlandırmakta zorlanıyorum."
"Bir laboratuvar getir gözünün önüne. Öyle bir yer işte."
"Kimyasal kokular var mı? İçerisi çok kalabalık mı?"
"Bilmem. Galiba öyle, evet, genelde öyle."
"Ama kalabalık dikkatini dağıtmıyor mu, konsantrasyonunu bozmuyor mu?"
"Genelde sorun yaşamıyorum. Bazen birtakım rahatsızlıklar olabiliyor, birisi telefonda konuşuyor ya da gülüyor. Bir keresinde meslektaşlarımdan birini uyarmak zorunda kaldım. Hiç hoş değildi tabii."
"Bir konuya odaklandığında nasıl olduğunu biliyorum."
"Öyle anlarda saatin tik taklarını bile duymak istemiyorum."
Arabada toz var sanki, belki de yalnızca havalandırma yüzünden bana öyle geliyor. Ama gözlerim kurumuş gibi. Havalandırmanın yönünü değiştirip aşağıya çeviriyorum.
"Beni hayalen gezdirsene."
"Laboratuvarda mı?"
"Evet."
"Şimdi mi?"
"Hem anlatıp hem araba kullanabilirsin. İşyerini ziyarete gelsem bana nereyi gösterirdin?"
Bir süre konuşmuyor. Ön camdan dışarı bakıyor.
"Sana önce protein kristalografi odasını gösterirdim." Konuşurken bana bakmıyor.
"Tamam" diyorum. "Güzel."
Kristaller ve proteinler üzerinde çalıştığını biliyorum. Ama bildiklerim bu kadar. Doktora sonrası bir araştırma tezi üzerinde çalıştığından da haberdarım.
"Tanımlanması zor rekombinant proteinlerin mikrolitrenin altındaki miktarlarını kullanarak geniş bir kristalizasyon alanını ekranda izlememizi mümkün kılan iki kristalizasyon robotunu gösterirdim sana."
"İşte" diyorum, "bunları duymak hoşuma gidiyor."
Gerçekten de öyle.
"Üç renkli TIRF'mizin ya da iç yansımalı ışınımlı mikroskopumuzun, ayrıca tek molekülleri ışıltılı olarak cam tüpte ya

da canlı organizmada nanometre kesinliğinde izlememizi sağlayan eşodaklı mikroskopumuzun bulunduğu mikroskop odası da ilgini çekerdi."

"Devam et."

"Sana, seçtiğimiz proteini üretmek üzere genetik olarak tasarlanmış, büyük miktarda, yirmi litreden fazla maya ve E. coli kültürü ürettiğimiz ısı kontrollü kuvözleri gösterirdim."

O anlatırken ben de yüzünü, boynunu, ellerini inceliyorum. Elimde değil.

"Sana afinite kombinasyonu, iyon değişimi ve pelte geçirim kromatografileri aracılığıyla her proteini hızlı ve isabetli bir şekilde arıtmamızı sağlayan iki sistemimizi gösterirdim – AKTA FPLC, hızlı protein sıvı kromatografisi."

Araba kullandığı sırada öpmek istiyorum onu.

"Sana belli genlerin transfeksiyonu ya da tahrip olmuş hücrelerin toplanması için kullanılan, farklı memelilerin hücre dizilerini sakladığımız doku kültürü odasını gösterirdim..."

Duraksıyor.

"Devam et" diyorum. "Sonra?"

"Sonra sıkılırdın ve oradan ayrılmak isterdin."

Şu anda ona ne istersem söyleyebilirim. Arabada yalnızız. Mükemmel bir zaman. Bir ilişkiyi yalnızca kendi açımdan düşündüğümü söyleyebilirim. Veya bir ilişki iki kesit olarak ele alınamayacağı için bunun önemsiz olup olmadığını sorabilirim. Veya tamamen dürüst davranıp, "İlişkimizi bitirmeyi düşünüyorum" diyebilirim. Ama demiyorum. Bunların hiçbirini söylemiyorum.

Belki de ailesiyle tanışmak, nerede doğduğunu, büyüdüğünü görmek karar vermeme yardımcı olur.

"Teşekkürler" diyorum ona. "Tur için."

Araba kullanmasını seyrediyorum. Şimdilik. Dağınık, hafif dalgalı saçları. Kahrolası zarif bedeni. O üç küçük hapı düşünüyorum. Bu her şeyi değiştiriyor. Onları paketlemesi çok hoş bir davranıştı.

Jake iki geceliğine kasabadan ayrıldığında, birbirimizi iki

haftadır tanıyorduk. Tanıştığımızdan beri hemen her gün ya görüşmüş ya da konuşmuştuk. O beni arardı. Ben ona mesaj atardım. Ama mesaj atmaktan nefret ettiğini öğrenmiştim. En fazla bir iki mesaj göndermişti. Sohbet ilerleyecek olursa hemen arardı beni. Konuşmayı ve dinlemeyi sever. Müzakereden hoşlanır.

Kasabadan ayrıldığı iki gün boyunca yalnız olmak tuhaftı. Eskiden buna alışkındım ama onu tanıdıktan sonra bir şeyler değişmişti. Onu özlüyordum. Başka birinin yanında olmayı özlüyordum. Klişe olduğunu biliyorum ama sanki bir parçam da onunla birlikte gitmişti.

Birini tanımaya çalışmak, hiç bitmeyen bir yapbozu çözmek gibidir. Önce en küçük parçaları yerlerine yerleştirir, bu sırada kendimizi daha iyi tanırız. Jake hakkında bildiğim ayrıntılar –etini çok pişmiş sevmesi, umumi tuvaletleri kullanmaması, yemekten sonra dişlerini tırnaklarıyla karıştıran insanlardan nefret etmesi– daha sonra ortaya çıkacak büyük gerçeklerin yanında sıradan ve önemsiz kalıyor.

Yalnız başıma zaman geçirdikten sonra Jake'i çok iyi tanıdığımı hissetmeye başladım. Jake ile benim gibi, tanıştıktan iki hafta sonra sürekli biriyle görüşüyorsanız, bir süre sonra... her şey daha yoğun hale gelir. Bizim ilişkimiz de yoğundu. O ilk birkaç hafta boyunca birlikte olmadığımız anlarda bile hep onu düşündüm. Yerde oturarak, kanepeye ya da yatağa uzanarak uzun uzun konuşurduk. Saatler boyunca konuşabilirdik. Birimiz bir konu açar, diğeri aynı konuda konuşmaya devam ederdi. Birbirimize sorular sorardık. Tartışırdık. Her zaman hemfikir değildik. Bir soru diğerini getirirdi. Bir kere bütün gece uyumadan yalnızca konuştuk. Jake tanıdığım herkesten farklıydı. Aramızdaki eşsiz bir bağdı. Hâlâ öyle. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum.

"Kritik dengeyi korumaya çalışıyoruz" diyor Jake. "Son zamanlarda işyerinde düşündüğümüz bir şey bu. Kritik dengenin her konuda gözetilmesi lazım. Geçen gece yatakta da bu konuyu düşünüyordum. Her şey o kadar... hassas ki. Metabolik alkalozu ele alalım – hidrojen yoğunlaşmasına bağlı olarak do-

kunun pH seviyesinin hafifçe yükselmesidir bu. Fark edilmesi çok zordur. Bu yalnızca bir örnek ama yaşamsal bir örnek. Buna benzer başka pek çok şey var. Her şey olağanüstü kırılgan."

"Pek çok şey öyle, evet" diyorum. Hakkında düşündüğüm konular da öyle.

"Bazı günler sanki bir akım dolaşıyor içimde. İçimde bir enerjinin varlığını hissediyorum. Ve de seni. Dikkate değer bir şey bu. Bilmem anlatabiliyor muyum? Saçmalıyorsam kusura bakma."

Ayakkabılarımı çıkarıyorum, ayaklarımı kaldırıp arabanın paneline dayıyorum. Arkama yaslanıyorum. Uyuyabilirim şu an. Tekerlerin yoldaki ritmi, hafif sarsıntı uykumu getiriyor. Araçla yolculuk etmenin anestezik bir etkisi var üzerimde.

"Akım derken neyi kastediyorsun?" diye soruyorum gözlerimi kapatarak.

"Bir his yalnızca. Sen ve ben" diyor. "Akımın benzersiz hızı."

"Hiç depresyona girdin mi?" diye soruyorum.

Az önce rotamızda önemli bir değişiklik oldu. Bir süredir aynı yolda ilerliyorduk. Bir dur işaretinde durduk, kırmızı ışıkta değil. Sola döndük. Yollarda hiç trafik ışığı yok zaten.

"Affedersin, ani oldu. Düşünüyordum da."

"Neyi düşünüyordun?"

Hayatım yıllardır dümdüz. Başka nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Bunu daha önce kendime bile itiraf etmedim. Depresyonda olduğumu sanmıyorum. Söylemeye çalıştığım bu değil. Hayatım yavan, neşesiz yalnızca. Öyle çok şey kazara olmuş gibi, gereksiz, keyfe keder geliyor ki... Hayatımda bir boyut eksikliği var. Bir şey eksik.

"Bazen nedensiz yere üzgün hissediyorum kendimi" diyorum. "Sana da oluyor mu bu?"

"Öyle bir şey olmuyor bana, sanmıyorum" diyor. "Çocukken daha çok kaygılanırdım."

"Kaygı mı?"

"Evet, önemsiz şeyler için endişelenir dururdum. Bazı insanlar, yabancılar beni endişelendirirdi. Uyumakta zorlanır-

dım. Karnım ağrırdı."

"Kaç yaşındaydın?"

"Küçüktüm. Belki sekiz, dokuz. Durum kötüleşince annem bana 'çocuk çayı' dediği şeyden yapardı. Aslında şekerli süte bir damla çay koyardı hepsi bu. Oturur konuşurduk."

"Ne hakkında?"

"Genelde beni kaygılandıran şeyler hakkında."

"Hatırladığın belli bir konu var mı?"

"Ölmekten değil ama ailemden birinin ölmesinden korkuyordum. Çoğu soyut korkulardı. Bir süre bir uzvumu kaybedeceğimi düşündüm."

"Gerçekten mi?"

"Evet, çiftliğimizde koyunlar ve kuzular vardı. Kuzular doğduktan birkaç gün sonra babam kuyruklarına özel lastik bantlar takardı. Kan akışını kesecek kadar sıkıydı bantlar. Birkaç gün sonra kuzunun kuyruğu düşerdi. Kuzular acı çekmiyordu, ne olduğunu bile anlamıyorlardı.

Tarlalarda dolaşırken arada bir kopmuş bir kuzu kuyruğu bulduğum olurdu. Aynı şey benim başıma da gelecek mi diye merak ederdim. Ya tişörtümün kolları ya da çoraplarım çok darsa? Çoraplarımla uyuyup gecenin bir yarısı uyandığımda ayağımın düşmüş olduğunu görürsem? Neyin önemli, neyin önemsiz olduğu konusunda da kaygılanmama yol açtı bu durum. Kuzunun kuyruğu neden önemli değildi? Önemli bir şeye sıra gelmeden önce hangi uzuvlarımı kaybedebilirdim?"

"Bu konunun neden sinirini bozduğunu anlayabiliyorum."

"Affedersin. Soruna çok uzun bir yanıt verdim. Kısa bir yanıt vermek gerekirse, hayır, depresyonda değilim."

"Peki, üzgün müsün?"

"Elbette."

"Neden? Aradaki fark ne?"

"Depresyon ciddi bir hastalıktır. Fiziksel acı verir, insanı yıpratır. Kanseri nasıl karar vererek atlatamıyorsan depresyondan da karar vererek çıkamazsın. Üzüntü normal, insani bir duygudur, mutluluktan farkı yoktur. Mutluluğun bir hastalık olduğunu düşünmezsin. Üzüntü ve mutluluk birbirlerine ihti-

yaç duyarlar. İkisi de var olmak için birbirine muhtaçtır demek istiyorum."

"Bugünlerde daha fazla sayıda insan depresyonda değilse de üzgün. Sence de öyle değil mi?"

"Aynı fikirde değilim. Üzüntü ve yetersizlik duygusu hakkında düşünmek için daha fazla fırsat var sadece, insanlar mutlu olmak için kendilerini daha fazla baskı altında hissediyorlar. Oysa bu imkânsız."

"Ben de bunu kastediyordum. Kasvetli bir dönemden geçiyoruz ve ben bunun nedenini anlamıyorum. Neden böyle? Bugün eskisinden daha fazla mı mutsuz insan var çevremizde?"

"Üniversitedeki öğrencilerin ve eğitim kadrosundaki pek çok kişinin tek derdi –abartmıyorum– diyet ve zorlu egzersizler aracılığıyla kendi metabolizmalarına uygun miktarda kaloriyi nasıl yakacakları. Bunu insanlık tarihi bağlamında düşün bir de. Bence asıl üzücü olan bu."

Modern çağ ve şu anda değer verdiğimiz şeyler gözden geçirilmeye değer. Etik anlayışımızda bir kayma var. Genel anlamda şefkat yoksunluğundan söz etmek mümkün mü? Başkalarına duyulan ilgi, bağlantılar, bunların hepsi birbiriyle ilişkili. Kendi hayatlarımızdan daha büyük bir şeyle bağlantıda olmaksızın kendimizi nasıl önemli hissedebiliriz, bir amacımız olduğunu nasıl söyleyebiliriz? Bu konuyu düşündükçe, mutluluğun ve tatmin hissinin başkalarının –bu, bir kişi bile olsa– varlığıyla bağlantılı olduğuna daha fazla inanıyorum. Mutsuzluk nasıl mutluluğu gerektiriyorsa, veya tam tersi. Yalnızlık..."

"Ne demek istediğini anlıyorum" diyorum.

"Birinci sınıf felsefe derslerinde verilen eski bir örnek var. Bağlam hakkında bir şey. Şöyle anlatayım: Todd'un odasında kırmızı yapraklı küçük bir bitki var. Bu bitkinin görüntüsünü beğenmiyor, evindeki diğer bitkiler gibi görünmesini istiyor. Böylece her yaprağı özenle yeşile boyuyor. Boya kuruduğunda, yaprakların boyandığı anlaşılmıyor. Bitki yeşil görünüyor. Anlattıklarımı takip ediyor musun?"

"Evet."

"Ertesi gün kız arkadaşından bir telefon geliyor. Kız bir bit-

kibilimci ve bazı testler yapmak için ondan yeşil bir bitki ödünç almak istiyor. Ona, 'Hayır' diyor Todd. Ertesi gün bir başka arkadaşı, bu kez bir sanatçı, yeni resminde model olarak kullanmak üzere yeşil bir bitki istiyor ondan. 'Tamam' diyor Todd. Aynı soru ona iki kez soruluyor ama ikisine farklı yanıtlar veriyor ve her ikisinde de dürüst."

"Anlıyorum."

Yeniden, bu kez bir dörtyol ağzından sapıyoruz.

"Bana öyle geliyor ki, hayat, varoluş, insanlar, ilişkiler ve iş bağlamında üzgün olmak doğru cevaplardan biri. Gerçekçi. İkisi de doğru cevaplar. Kendimize her zaman mutlu olmamız gerektiğini söyledikçe ve mutluluk kendi başına bir amaca dönüştükçe durum kötüleşiyor. Bu arada bu orijinal bir düşünce falan değil. Şu anda bilgiçlik taslamaya çalışmadığımı biliyorsun, değil mi? Yalnızca konuşuyoruz."

"İletişim kuruyoruz" diyorum. "Düşünüyoruz."

Sessizliği çantamda çalan telefonum bozuyor. Yeniden çalıyor.

"Pardon" diyorum ve telefonumu almak için eğiliyorum. Ekrandaki benim numaram. "Yine aynı arkadaşım."

"Belki de telefonu açmalısın."

"Gerçekten konuşasım yok onunla. Sonunda vazgeçer. Önemli bir şey değildir eminim."

Telefonu yeniden çantama koyuyorum ama bipleyince alıyorum. İki yeni mesaj. Bu kez radyonun yüksek sesle çalmasından memnunum. Jake'in mesajları duymasını istemiyorum. Ama Arayan Kişi ilk mesajda konuşmuyor. Yalnızca anlaşılmaz sesler, gürültüler, akan su sesi duyuyorum. İkinci mesajda da su sesi var, yürüdüğünü duyuyorum; ayak sesleri geliyor, sanki ağır bir kapı gıcırdayarak kapanıyor. Odur kesin. O olmalı.

"Önemli bir şey var mı?" diyor Jake.

"Hayır." Sesim normal çıksın diye uğraşıyorum ama yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Dönüşte bu konuyu halletmem gerekecek. Arayan Kişi'yi birine anlatmam gerek. Ama şimdi Jake'e bir şey söylersem ona

yalan söylediğimi de itiraf etmem gerekir. Bu böyle devam edemez. Böyle olmaz. Artık olmaz. Akan su sesi devam ediyor. Bunu bana neden yapıyor bilmiyorum.

"Gerçekten mi? Önemli değil mi? İki kez aradı, mesajla bile yetinmedi. Bana önemli bir şey gibi geliyor, yanılıyor muyum?"

"İnsanlar bazen dramatik davranmaktan hoşlanıyorlar" diyorum. "Onunla yarın konuşurum. Zaten telefonumun şarjı bitmek üzere."

Jake'in son kız arkadaşı başka bir bölümde yüksek lisans öğrencisiydi yanılmıyorsam. Onu görmüşlüğüm vardı. Sevimli biriydi; atletik, sarışın. Bir koşucu. Onunla çıktığından eminim. Jake hâlâ arkadaş olduklarını söylüyor. Yakın değillermiş ama. Birlikte zaman geçirmiyorlar. Jake, *pub*'da tanışmamızdan bir hafta önce kahve içtiklerini söyledi. Kıskanmıyorum. Gerçekten. Daha çok merak ediyorum. Ben koşucu değilim.

Tuhaf ama onunla konuşmak isterdim. Birer fincan çay eşliğinde bir masada oturup ona Jake hakkında sorular sormak isterdim. Neden çıkmaya başladıklarını öğrenmek isterdim. Jake'in nesini çekici bulmuştu? İlişkilerinin neden yürümediğini bilmek isterdim. O mu bitirmişti, Jake mi? Bitiren kızsa, Jake'ten ayrılmadan önce ne kadar süre düşünmüştü? Yeni sevgilinin eski sevgilisiyle sohbet etmek mantıklı gelmiyor mu kimseye?

Jake'e birkaç kez kızı sordum. Mahcup olmuş gibi göründü. Pek bir şey söylemedi. İlişkilerinin fazla uzun ya da ciddi olmadığını söyledi yalnızca. İşte bu yüzden kızla konuşmak istiyorum. Olanları ondan dinlemek için.

Issızlığın ortasında bir arabanın içindeyiz. Ne istiyorsam sormak için uygun bir yer ve zaman.

"Peki nasıl bitti?" diyorum. "Yani son kız arkadaşınla ilişkiniz."

"Aslında başlamadı demek daha doğru olur" diyor. "Önemsiz ve geçici bir şeydi."

"Ama başta öyle düşünmemiştin."

"Başlarken de bittiği zamanki gibi ciddiyetten uzaktı."

"Neden yürümedi?"

"Gerçek değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"İnsan hep bilir" diyor.

"Peki, bir ilişkinin gerçek olduğunu nasıl anlarız?"

"Genel bir soru mu, yoksa özellikle o ilişkiden mi söz ediyorsun?"

"O ilişkiden."

"Bağlılık yoktu aramızda. Bağlılık ciddiyet demektir."

"Sana katıldığımdan emin değilim" diyorum. "Peki ya gerçek? Bir şeyin gerçek olduğunu nereden bilirsin?"

"Gerçek nedir?" diyor. "Kaybedecek şeyler varsa, bir şeyler tehlikedeyse gerçektir."

Bir süre konuşmuyoruz.

"Sana sokağın karşı tarafında oturan kadını anlatmıştım, hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Çiftliğe yaklaşıyor olmalıyız. Jake bir şey söylemedi ama epeydir yollardayız. Yaklaşık iki saattir.

"Kimi?"

"Sokağın karşısında oturan yaşlı kadını. Hatırladın mı?"

"Evet, galiba" diyor umursamaz bir tavırla.

"Artık kocasıyla birlikte uyumadıklarını söylemişti."

"Hımm."

"Sevişmekten söz etmiyorum. Geceleri aynı yatakta uyumaktan vazgeçmişler. Gece iyi bir uyku çekmenin aynı yatakta uyumaktan daha faydalı olduğuna karar vermişler. Uyumak için kendi alanlarını istiyormuş ikisi de. Başka birinin horlamasını duymak, döndüğünü hissetmek istemiyorlarmış. Kocasının çok fena horladığını söyledi."

Bu bana çok üzücü gelmişti.

"İki taraftan biri rahatsızlık veriyorsa yalnız uyumak iyi fikir."

"Öyle mi sence? Hayatlarımızın neredeyse yarısını uykuda geçiriyoruz."

"En uygun uyuma koşullarını bulmanın önemini açıklıyor bu da. Belli açılardan mantıklı bir seçenek olabilir ayrı uyumak."

"Ama *yalnızca* uyumuyorsun ki. Yanında uyuyan insanın farkındasın."

"Yalnızca uyuyorsun, hepsi bu" diye ısrar ediyor.

"Asla yalnızca uyumaz insan" diyorum. "Derin uykudayken bile."

"Anlamıyorum."

Jake sinyal veriyor, sola dönüyor. Bu yol eskisinden daha dar. Anayolda olmadığımız kesin. Arka yollardan birindeyiz.

"Uyurken benim varlığımı hissetmiyor musun?"

"Yani, bilmiyorum. Uyuyorum sonuçta."

"Ben seni hissediyorum" diyorum.

İki gece önce uyku tutmadı. Yine uyuyamadım. Haftalardır çok düşünüyorum. Jake üst üste üç gece bende kaldı. Biriyle aynı yatakta uyumayı seviyorum ben. Birinin yanında uyumayı. Jake uykuya dalmıştı, horlamıyordu ama nefes alıp verirken çıkardığı ses yakından geliyordu. Kulağımın dibinden.

Galiba benim asıl istediğim şey birinin beni tanıması. Gerçekten tanıması. Herkesten, hatta kendimden bile daha iyi bilmesi. Birbirimize bu yüzden sadakat sözü vermiyor muyuz? Sadece seks için değil. Tek amacımız seks olsa bir kişiyi seçip onunla evlenmezdik. Yeni partnerler bulmaya devam ederdik. Birbirimize sadakatle bağlanmamızın pek çok nedeni olduğunu biliyorum ama düşündükçe, uzun ilişkilerin birini tanımakla ilgili olduğuna daha fazla inanıyorum. Birinin beni tanımasını, gerçekten yakından tanımasını, hatta zihnimden geçenleri bile bilmesini istiyorum. Nasıl bir his olurdu bu acaba? Birinin zihnine ulaşabilmek, başka birinin kafasının içinde olup bitenleri bilmek. Başka birine güvenmek, onun da size güvenmesi. Ebeveynler ve çocukları arasındaki gibi biyolojik bir bağlantı olmadan. Bu tür bir ilişkinin temelinde seçim yapmak vardır. Müşterek genler üzerine kurulan, biyolojik temelli ilişkilerden daha havalı, daha zor bir şey olmalı.

Bence yanıt bu. Belki de bir ilişkinin gerçek olup olmadığını ancak bu şekilde öğrenebiliriz. Daha önceden bizimle bağlantısı olmayan biri, gerçek olabileceğini asla düşünmediğimiz,

asla inanmadığımız bir şekilde bizi tanıyıp öğrendiği zaman.

Bu düşünce hoşuma gidiyor.

O gece yatakta dönüp Jake'e baktım. Kıpırtısızdı, bir bebeği andırıyordu. Daha ufak tefek görünüyordu. Stres ve gerilim uykuda kaybolur. Jake dişlerini asla gıcırdatmaz. Gözkapakları hareket etmez. Genelde sessizce uyur. Uyurken farklı bir insan olur.

Gün içinde uyanıkken, alttan alta hissedilen bir güç, bir tür birikmiş enerji saçar etrafına. Küçük tuhaf hareketleri, tikleri ve alışkanlıkları var.

Yalnız olmak, kendimizin en gerçek haline daha yakın olmak anlamına gelmiyor mu? Başkasıyla bağlantı halinde değilken, onların varlığı ve yargılarıyla seyreltilmemişken daha çok kendimiz değil miyiz? Başkalarıyla, arkadaşlarımızla, ailemizle ilişkiler kurarız. Bunda sorun yok. Bu tür ilişkiler aşk ilişkileri gibi bağlayıcı değildir. Kısa süren ilişkilerimiz, sevgililerimiz olabilir. Ama sadece yalnızken kendimize odaklanabilir, kendimizi bilebiliriz. Bu yalnızlık olmadan kendimizi nasıl bilebilir, nasıl tanıyabiliriz?

Jake'le ilişkimiz yürümeyecek büyük ihtimalle. İlişkiyi ben bitireceğim. Bence tarafların birbirine sadık olduğu kalıcı ilişkilere girmeyi deneyen, uzun süreli ilişkiler yaşayabileceklerine inananlar gerçekçi değil. Jake iyi biri. Hiçbir kusuru yok. Evliliklerin çoğunun yürümediğini gösteren istatistiklere rağmen insanlar evliliğin normal olduğuna inanıyor. Çoğu insan evlenmek istiyor. Başarı oranı bu kadar düşük olmasına rağmen, insanların kitleler halinde denediği başka bir şey var mı?

Jake bana bir keresinde laboratuvar masasında kendi fotoğrafının durduğunu söylemişti. Masasındaki tek fotoğraf buymuş. Beş yaşındaki halini gösteren bir fotoğraf. Kıvırcık sarı saçları, tombul yanakları varmış küçükken. Yanakları nasıl tombul olabilir, şaşıyorum. Fotoğrafı sevmesinin nedeni, kendi fotoğrafı olduğu halde fiziksel açıdan o çocuktan tamamen farklı olmasıymış. Yalnızca farklı görünmesini kastetmiyordu, o fotoğrafta görülen her hücre ölmüş ve yerlerine yeni hücreler gelmişti. Bugün tam anlamıyla farklı biri artık. Süreklilik nerede? Fiziksel açıdan tamamen farklı olduğu halde, daha küçükkenki

o halini nasıl oluyor da hatırlıyor? Ona sorsam, bunun o proteinlerle ilgili olduğunu söylerdi.

Fiziksel yapımız da ilişkilerimiz gibi değişiyor ve tekrarlanıyor, yoruluyor, güçten düşüyor, yaşlanıyor ve tükeniyor. Hastalanıyor ve iyileşiyoruz ya da hastalanıyor ve kötüleşiyoruz. Ne zaman, nasıl, neden bilmiyoruz. Yolumuza devam ediyoruz.

Biriyle birlikte olmak mı daha iyi, yalnız olmak mı?

Üç gece önce, Jake derin uykudayken, ışığın perdelerin arasından içeri sızmasını bekledim. Bunun gibi uyuyamadığım geceler sık sık tekrarlanır oldu. Böyle gecelerde tek istediğim zihnimi bir lamba gibi söndürebilmek. Keşke bilgisayarlardaki gibi bir kapat tuşum olsa. Bir süredir saate bakmamıştım. Öylece uzanmış yatıyor, düşünüyor, keşke herkes gibi uyuyor olsam diyordum.

"Neredeyse geldik" diyor Jake. "Beş dakikalık yolumuz kaldı."

Doğrulup oturuyorum, kollarımı başımın üstüne kaldırıp geriniyorum. Esniyorum. "Yolda zaman çabuk geçti" diyorum. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Geldiğin için teşekkürler" diyor o da. Sonra, birdenbire, "Bir şeylerin gerçek olduğunu onları kaybedebileceğini düşündüğün zaman anlıyorsun" diye ekliyor.

– Cesedi dolapta bulmuşlar.

– Gerçekten mi?

– Evet. Küçük bir dolapta. Birkaç gömlek, ceket, çizmeyi alacak kadarmış ancak. Cesedi oraya tıkılmış halde bulmuşlar. Kapısı kapalıymış.

– Bu beni üzüyor. Öfkelendiriyor da.

– Neden birine ulaşmaya çalışmamış? Konuşmak için. İş arkadaşları vardı. İnsansız bir yerde çalışmıyordu ne de olsa. Çevresinde sayısız insan vardı.

– Biliyorum. Böyle olmamalıydı.

– Elbette.

– Geçmişi hakkında neler biliyoruz?

– Pek fazla bilgimiz yok. Zekiydi, okumuş biriydi. Çok bilgiliydi. Erken yaşta kariyer sahibi olmuş, akademideymiş, doktora yapıyormuş sanırım. Akademik kariyerine devam etmemiş, buraya gelmiş.

– Evli değil miydi?

– Hayır, evli değildi. Karısı yoktu. Çocukları da. Kimsesi yoktu. Bugünlerde böyle tek başına yaşayan insanlara fazla rastlanmıyor.

Çiftliğe giden delik deşik yolda ağır ağır ilerliyoruz. Yolun iki yanı ağaçlı. Bir dakika kadar sarsılarak gidiyoruz. Çakıllar ve toprak lastiklerin altında çatırdıyor.

Yolun sonunda taştan bir ev var. Buradan bakınca pek büyük görünmüyor. Bir tarafında parmaklıklı, ahşap bir veranda var. Evin sağ tarafına park ediyoruz. Görünürde başka araç yok. Annesiyle babasının arabası yok mu? Jake'in mutfak olduğunu söylediği bölümdeki ışığı görebiliyorum. Evin geri kalanı karanlık.

İçeride bir odun sobası olmalı, çünkü arabadan çıkar çıkmaz duman kokusu doluyor burnuma. Bir zamanlar güzel bir yerdi herhalde ama artık biraz köhne görünüyor. Pervazları yeniden boyayabilirler. Verandanın bir bölümü çürümüş. Verandadaki salıncak da eski ve paslı.

"Hemen içeri girmek istemiyorum" diyor Jake. Eve doğru birkaç adım atmıştım bile. Durup ona doğru dönüyorum. "Arabada saatlerce oturduk. Eve girmeden biraz dolaşalım."

"Ama hava karardı. Pek bir şey göremiyoruz, değil mi?"

"En azından biraz hava alalım" diyor. "Bu gece yıldız yok ama yazın berrak havada nasıl parladıklarını görsen şaşırırdın. Şehirdekinden üç kat daha parlak görünürler. Gökyüzünü çok severdim küçükken. Bulutları da. Nemli günlerde akşamüstü evden çıktığımda kocaman ve yumuşacık görünürlerdi. Gökyüzünde tek parça halinde yavaşça ilerleyişlerini severdim. Durup öylece bulutları izlemek aptalca bir şey herhalde. Keşke onları şimdi görebilsek."

"Aptalca bir şey değil" diyorum. "Hiç değil. Böyle şeyleri fark etmen çok hoş. Çoğu insan farkına bile varmaz."

"Eskiden hep fark ederdim böyle şeyleri. Ağaçları da. Artık eskisi kadar sık fark etmiyorum sanırım. Bu ne zaman değişti bilmiyorum. Neyse, kar böyle katırdadığında havanın çok soğuk olduğunu anlarsın. Bu kardan kartopu yapılmaz" diyor Jake. Önden yürüyor. Keşke eldiven taksaydı diye düşünüyorum, elleri kıpkırmızı. Arabayı park ettiğimiz yerden ahıra doğru yürüyoruz. Ayaklarımızın altındaki taş patika eğri büğrü. Taze hava hoşuma gidiyor ama taze ya da ferah olmaktan çok buz gibi. Bacaklarım uyuşmuş. Hemen içeri girip annesiyle babasını görmek isteyeceğini sanmıştım. Beklediğim buydu. Üzerimdeki pantolon kalın değil. Uzun iç çamaşırlarım da yok. Jake "kısa tur" yapmamızı istiyor.

Çiftliği dolaşmak için rüzgârlı gece saatini seçmesi tuhaf. Çiftliği görmemi istediğini anlıyorum. Elma bahçesini ve yazın sebze bahçesi olarak kullanılan küçük tarlayı gösteriyor. Eski bir ağıla geliyoruz.

"Koyunlar içeride" diyor. "Babam bir saat kadar önce beslemiştir onları."

Üst kısmı ayrıca açılabilen bir kapıya götürüyor beni. İçeri giriyoruz. Işık loş ama siluetleri seçebiliyorum. Koyunların çoğu yatıyor. Birkaçı bir şeyler yiyor. Seslerini duyabiliyorum. Koyunlar halsiz, soğukta üşümüş gibiler, nefesleri buharlaşıp havaya yükseliyor. Boş gözlerle bize bakıyorlar. Ağılın sedir ağacından sütunlarla desteklenmiş duvarları ince kontrplaktan. Çatıda da yine ince bir malzeme kullanılmış, belki alüminyum. Duvarlarda çatlaklar ve delikler var. Zaman geçirmek için pek hoş bir yer değil bence.

Ağıl tahmin ettiğim gibi bir yer değil. Tabii Jake'e bir şey demiyorum. Kasvetli bir yer. Ayrıca kokuyor.

"Geviş getiriyorlar" diyor Jake. "Hep yaparlar bunu. Çiğnerler."

"Geviş getirmek ne demek?"

"Yarı sindirilmiş yiyecekleri işkembelerinden ağızlarına getirip sakız gibi çiğniyorlar. Akşamın bu saatinde ağılda ilgilenecek heyecanlı bir şey yok."

Jake beni ağıldan çıkarırken konuşmuyor. Dışarıda, hay-

vanların geviş getirmesinden ve sürekli çiğnemesinden daha rahatsız edici bir şey var. Duvar kenarına iki hayvan leşi bırakılmış. Yünlerle kaplı iki ceset.

Cansız ve gevşek bedenleri ağılın yanına üst üste konmuş. Görmeyi beklediğim bir manzara değil bu. Kan, iç organlar, sinekler, koku yok. Bu leşlerin canlı varlıklara ait olduğunu gösteren bir işaret, bir çürüme izi de yok. Organik değil, sentetik malzemeden de yapılmış olabilirler.

Onlara bakmak istiyorum ama aynı zamanda oradan hemen uzaklaşmak da istiyorum. Sarmısak ve biberiyeyle pişirilip sofraya getirilenler haricinde ölü kuzu görmemiştim hiç. Belki de ilk kez, ölümün farklı aşamaları olduğunu düşünüyorum. Her şeyin farklı aşamaları, seviyeleri olduğu gibi; hayatta olmanın, âşık olmanın, sadık olmanın, emin olmanın. Bu kuzular hayatlarını uyur gibi geçirmiyorlar. Cesaretleri kırılmış, hastalanmış değiller. Vazgeçmeyi düşünmüyorlar. Bu kuyruksuz kuzular ölmüş; kesinlikle ölmüş, yüzde yüz ölüler.

"Kuzulara ne olacak?" diye sesleniyorum, önden yürüyerek ağıldan uzaklaşan Jake'e. Karnının acıktığını biliyorum, bir an önce eve girmek istiyor artık. Rüzgâr şiddetini artırıyor.

"Ne?" diyor omzunun üzerinden. "Ölenleri mi diyorsun?"

"Evet."

Jake yanıt vermiyor. Yürümeye devam ediyor.

Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Neden ölü kuzular hakkında yorum yapmadı? Onları gördüm. Görmemeyi tercih ederdim ama artık görmezden gelemem.

"Ne olacak onlara?" diyorum.

"Bilmiyorum. Ne olsun istiyorsun? Zaten ölmüşler."

"Orada mı kalacaklar, yoksa gömülecekler mi?"

"Herhalde bir ara yakılırlar. Bahçe ateşinde. Havalar ısınınca, baharda." Jake önden yürümeye devam ediyor. "Zaten şimdi donmuş haldeler." Yaşayan sağlıklı kuzulardan çok farklı görünmüyorlardı, en azından bana göre. Ama ölüler. Canlı, sağlıklı kuzuları andıran bir yanları var ama farklılar aynı zamanda.

Jake'e yetişmek için koşuyorum, kayıp düşmemek için dikkat ediyorum. Ağıldan uzaklaştık. Dönüp bakınca, iki kuzunun

tek bir cansız varlık, sert bir kütle gibi göründüğünü fark ediyorum – duvara yaslanmış bir yem çuvalına benziyorlar.

"Haydi gel" diye sesleniyor Jake. "Sana eskiden domuzları tuttukları ağılı göstereyim. Artık domuz yok, çok iş çıkarıyorlardı çünkü."

Jake durana kadar patikada peşinden ilerliyorum. Ağıl terk edilmiş görünüyor, birkaç yıldır kimse uğramamış gibi bir hali var. Öyle hissediyorum. Domuzlar gitmiş ama kaldıkları yer hâlâ burada.

"Peki domuzlara ne oldu?"

"Son kalan ikisi yaşlanmıştı, pek hareket etmiyorlardı" diyor. "Öldürülmeleri gerekti."

"Yeni domuzlar ya da bebek domuzlar alınmadı mı? Domuzcuklar. Genelde öyle yapılmıyor mu?"

"Bazen. Ama yenilerini almadılar. Hem çok iş çıkarıyorlardı hem de bakımları masraflıydı."

Bunu merak etmemem daha iyi olurdu biliyorum ama merak ediyorum. "Domuzları neden öldürmeleri gerekti?"

"Çiftliklerde hayat böyledir. Her zaman hoş değildir."

"Evet ama hasta mı olmuşlardı?"

Dönüp bana bakıyor. "Boş ver. Gerçeklerden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Anlat bana. Bilmek istiyorum."

"Bazen böyle ıssız yerlerdeki çiftliklerde hayat zordur. Çok çalışmak gerekir. Annemle babam birkaç gün boyunca domuzları kontrol etmek için ağılın içine girmemişlerdi. Yiyeceklerini dışarıdan ağıla atıp gidiyorlardı. Domuzların günler boyunca aynı köşede yattığını gören babam gidip onlara yakından bakmak istedi. İçeri girdiğinde domuzların pek iyi durumda olmadığını gördü. Bir sıkıntıları olduğunu anlamıştı.

Onları yerlerinden kaldırmanın iyi olacağını düşündü. İlk domuzu kaldırırken neredeyse sırtüstü düşecekti. Ama başardı. Domuzu kaldırıp çevirdi. Karnının kurtlarla kaplanmış olduğunu gördü. Binlerce kurtla. Hayvanın karnı hareket eden pilav taneleriyle kaplanmış gibiydi. Diğerinin durumu ilkinden de kötüydü. Kurtlar iki domuzu canlı canlı yiyordu. İçten

içe. Uzaktan baktığında ne olduğunu anlamana imkân yoktu. Uzaktan bakınca hallerinden memnun, rahat görünüyorlardı. Yanlarına gidince işler değişiyordu. Sana söylemiştim; hayat her zaman pek hoş değildir."

"Vay canına!"

"Domuzlar yaşlıydı, bağışıklık sistemleri çökmüştü artık herhalde. Enfeksiyon kapmışlardı. Çürüyorlardı. Ne de olsa domuz onlar. Pislik içinde yaşarlar. Herhalde ikisinden birinin karnında küçük bir kesik oluştu, yaraya sinekler kondu. Neyse, babam domuzları öldürmek zorunda kaldı. Başka seçeneği yoktu."

Jake oradan çıkıp yeniden yürümeye başlıyor, katırdayan karın üstünde ilerliyor. Ben de onun adımlarını takip etmeye, hafifçe ezdiği karlara basarak yürümeye çalışıyorum.

"Zavallıcıklar" diyorum. Ama anlıyorum durumu. Gerçekten. Acılarına son vermek için öldürülmeleri gerekiyordu. O tür bir acı katlanılır şey değildir. Çözüm, nihai sonu gerektirse de. İki kuzu. Domuzlar. Tartışılacak bir durum yok ortada bence. Geri dönmeyecekler nesılsa. Belki de çektikleri onca şeyden sonra o şekilde öldükleri için şanslıydılar. En azından acılarından bir ölçüde kurtulmuşlardı.

Donmuş kuzuların aksine, Jake'in görüntülerini zihnime yerleştirdiği domuzların huzurlu ya da sakin bir hali yok. Merak ediyorum: Ya ölüm acıya son vermiyorsa? Nasıl bilebiliriz bunu? Ya durum düzelmiyorsa? Ya ölüm bir kaçış değilse? Ya kurtçuklar kemirmeye devam ediyorsa ve hâlâ hissedilebiliyorlarsa? Bu olasılık beni korkutuyor.

"Tavukları görmelisin" diyor Jake.

Bir kümese yaklaşıyoruz. Jake kapının sürgüsünü açıyor, eğilip içeri giriyoruz. Tavuklar tüneklerinde olduğundan orada fazla kalmıyoruz. Hemen çıkmamıza rağmen içeride henüz donmamış bir tavuk pisliğine kazara basmayı ihmal etmiyorum, pis kokuyu içime çekmek zorunda kalıyorum ve henüz tüneğine çıkmamış tavuklardan birinin kendi yumurtalarından birini yediğini görüyorum. Yalnızca ağılın değil, çiftlikte her bölgenin kendine özgü bir kokusu var. İnce tüneklerine oturmuş

bizi seyreden tavuklarda tekinsiz bir şeyler var bana göre. Varlığımız onları koyunlara kıyasla daha fazla rahatsız etmiş gibi.

"Bazen böyle yaparlar, zamanında toplanmazsa kendi yumurtalarını yerler" diyor Jake.

"İğrenç" diyebiliyorum yalnızca. "Sizin komşunuz yok sanırım, değil mi?"

"Yok. *Komşu* derken ne kastettiğine bağlı tabii."

Kümesten çıkıyoruz, içerideki kokudan kurtulduğum için çok memnunum.

Evin arkasından dolaşıyoruz, ısınmak için çenemi göğsüme yapıştırıyorum. Artık patikadan çıktık, kürenmemiş karların içinde ilerliyoruz. Normalde bu kadar aç hissetmem kendimi ama açlıktan ölecek haldeyim. Başımı kaldırınca üst kat pencerelerinden birinden bize bakan birini görüyorum. İnce bir gölge ayakta duruyor, bize bakıyor. Uzun, düz saçlı bir kadın. Burnumun ucu donmak üzere.

"Annen mi şu?" diyorum. Penceredeki kadına el sallıyorum ama karşılık alamıyorum.

"Seni göremiyordur herhalde. Burası çok karanlık."

Kadın pencerede duruyor, Jake ve ben ayak bileklerimize kadar çıkan karı aşarak yürümeye çalışıyoruz.

Ayaklarım ve ellerim soğuktan uyuştu. Yanaklarım kızardı. İçeride olduğum için memnunum. Kapının eşiğinden küçük antreye geçerken hohlayarak ellerimi ısıtmaya çalışıyorum. Akşam yemeğinin kokusunu alıyorum. Bir tür et yemeği olmalı. Yine yanmış odun ve her ev gibi o evin de tamamen kendine özgü olan kokusu geliyor burnuma. O evde oturanların asla almadığı koku.

Jake, "Merhaba" diye seslenince babası -babası olmalı-, "Hemen aşağı geliyoruz" diye sesleniyor. Jake'in dikkati biraz dağılmış gibi, sanki yerinde duramıyor.

"Terlik ister misin?" diye soruyor. "Sana biraz büyük gelir ama bu eski zemin oldukça soğuktur."

"Tabii isterim" diyorum. "Teşekkürler."

Jake kapının solunda duran, şapkalar ve atkılarla dolu ah-

şap portmantoyu karıştırıyor, bir çift eski, mavi terlik çıkarıyor.

"Eski terliklerim" diyor. "Orada olduklarını biliyordum. Pek güzel görünmese de çok rahattır."

Terlikleri tutmuş, inceliyor. Sanki onları kucaklıyor gibi.

"Bu terlikleri çok seviyorum" diyor benden çok kendi kendine. İç geçirip terlikleri bana uzatıyor.

"Teşekkürler" diyorum ama terlikleri giyip giymeme konusunda kararsızım. Sonunda giyiyorum. Ayağıma büyük geliyor.

"Tamam, bu taraftan" diyor Jake.

Eşikten geçip sola dönüyor, küçük oturma odasına giriyoruz. İçerisi karanlık. Jake yürürken lambaları yakıyor.

"Annenle baban ne yapıyorlar?"

"Gelirler şimdi."

Büyük bir odaya giriyoruz. Bir oturma odası. Evin içi, dışının aksine beklentilerime daha yakın. Eski mobilyalar, kilimler, bir sürü ahşap masa ve sandalye... Her mobilya veya eşya farklı. Dekor ilginç; yargılamak istemem ama oldukça uyumsuz. Her şey antika görünüyor. Bu odada son yirmi yıl içinde satın alınmış hiçbir şey yok. Bu da hoş bir şey olabilir. Zamanda yirmi-otuz yıl kadar geri gitmişiz gibi geliyor bana.

Müzik de bu zaman yolculuğu hissine katkıda bulunuyor. Hank Williams çalıyor sanırım. Veya Bill Monroe. Yoksa Johnny Cash mi? Çalan bir plak galiba ama sesin nereden geldiğini anlayamıyorum.

"Yatak odaları üst katta" diyor Jake, oturma odasının önündeki merdiveni işaret ederek. "Yukarıda başka pek bir şey yok. Yemekten sonra dolaştırırım seni. Lüks bir yer bekleme demiştim. Eski bir çiftlik evi bu."

Doğru. Her şey eski ama dikkat çekecek kadar düzenli ve temiz. Sehpalarda bir gram toz yok. Kırlentler lekeli de değil, yırtık da. Hangi eski çiftlik evinde biraz toz olmaz ki! Kanepede ve sandalyelerde tüy topakları, hayvan tüyü, yırtık ya da kir göremiyorum. Duvarlarda çok sayıda tablo ve resim var. Çoğu çerçevesiz. Tablolar oldukça büyük. Çizimlerin ölçüleri farklı ama çoğu küçük. Odada televizyon veya bilgisayar yok. Bol bol lamba var. Ve mum. Yakılmamış olanları da Jake yakıyor.

Bibloları eve dolduran Jake'in annesidir herhalde. Çoğu süslü giysiler giymiş, çizmeli, şapkalı çocuklar. Porselen sanırım. Bazıları çiçek topluyor. Bazıları saman taşıyor. Yapmakta oldukları şeyi sonsuza dek yapacaklar.

Köşede odun şöminesi çıtırdayarak yanıyor. Yanına gidip, sırtımı ısıtsın diye arkamı dönüyorum. "Ateşi çok sevdim" diyorum. "Soğuk gecede çok iyi geldi."

Jake ateşin karşısındaki kestane rengi koltuğa oturuyor.

Aklıma gelen düşünce, zihnimde ölçüp biçmeme fırsat kalmadan ağzımdan fırlıyor. "Annenle baban geleceğimizi biliyorlardı, değil mi? Bizi davet ettiler yani?"

"Evet. Konuştum onlarla."

Oda kapısının önünde, merdivenin ilerisinde çizik çizik olmuş eski bir kapı var. Kapalı. "Orada ne var?"

Jake, aptalca bir soru sormuşum gibi bakıyor bana. "Başka odalar var. Bodruma da oradan iniliyor."

"Ah, peki" diyorum.

"Bodrum katının inşaatı bitmedi. Korkunç bir deliğe benziyor, su ısıtıcısı ve ıvır zıvır var içinde. Orayı hiç kullanmıyoruz. Yer kaybı aslında. Aşağıda hiçbir şey yok."

"Yerde bir delik mi?"

"Unut gitsin. Orada öylece duruyor. Hoş bir yer değil. Hepsi bu. Önemi yok."

Yukarıdan kapanan bir kapının sesi geliyor. Duydu mu diye Jake'e bakıyorum ama kendi zihninde kaybolmuş görünüyor. Dikkatle karşısına, boşluğa bakıyor.

"Kapıdaki çizikler neden oldu?"

"Eskiden köpeğimiz vardı, o yaptı."

Şöminenin önünden ayrılıp resimler ve çizimlerle kaplı duvara gidiyorum. Duvarda fotoğraflar da var. Fotoğrafların hepsi siyah beyaz. Çizimlerin aksine, bütün fotoğraflar çerçeveli. Gördüğüm yüzlerin hiçbiri gülümsemiyor. Ortada on dört yaşlarında, belki daha küçük bir kızın fotoğrafı var. Beyaz elbisesi içinde, ayakta poz vermiş. Fotoğraf soluk.

"Bu kim?" diye soruyorum çerçeveye dokunarak.

Jake ayağa kalkmıyor ama sehpadan aldığı kitaptan başı-

nı kaldırıp bana bakıyor. "Büyük büyükannem. 1885'te doğmuş sanırım."

Fotoğraftaki kız ince ve solgun. Utangaç birine benziyor.

"Pek mutlu biri değildi. Bazı sorunları vardı."

Ses tonu beni şaşırtıyor. Daha önce duymadığım bir tonda, sinir olmuş gibi konuşuyor.

"Belki zor bir hayatı olmuştur" diyorum.

"Onun sorunları herkesin hayatını zorlaştırdı. Her neyse... O fotoğraf niye hâlâ duvarımızda bilmiyorum. Üzücü bir hikâye."

Fotoğraftaki kız hakkında daha fazla soru sormak istiyorum ama sormuyorum.

"Bu kim?" diyorum üç ya da dört yaşında bir çocuğu göstererek.

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. Nereden bileyim?"

"Benim."

Fotoğrafa daha yakından bakmak için eğiliyorum. "Ne? Mümkün değil. Sen olamazsın. Bu fotoğraf çok eski."

"Siyah beyaz olduğu için sana öyle geliyor. Fotoğraftaki benim."

Ona inanıp inanmamakta kararsızım. Çocuk çıplak ayaklarıyla toprak bir patikanın kenarında, üç tekerlekli bisikletinin yanında duruyor. Saçları uzun, fotoğraf makinesine öfkeyle bakıyor. Daha da yakından bakınca içimin burkulduğunu hissediyorum. Fotoğraftaki çocuk Jake'e benzemiyor. Hem de hiç. Küçük bir kıza benziyor. Daha doğrusu, bana benziyor.

– Konuşmayı kestiğini söylediler.
– Konuşmuyor muymuş?
– Sessizleşmiş. Çalışıyormuş ama konuşmuyormuş. Herkes için tuhaf bir durumdu. Koridorda karşılaştığımızda ona selam verirdim ama gözlerimin içine bakmakta zorlanırdı. Yanakları kızarır, mesafeli bir tavır takınırdı.
– Gerçekten mi?
– Evet. Onu işe aldığım için pişman olduğumu anımsıyorum. Beceriksiz olduğundan değil. Temiz ve düzenliydi. İşini yapıyordu. Ama bir süre sonra bazı şeyler hissetmeye başladım, anlıyor musun? Bazı şeylerin ters gittiğini anladım. Onun normal olmadığını hissettim.
– Olanlar seni haklı çıkarıyor.
– Öyle. Harekete geçmem, bir şeyler yapmam gerekirdi. İçimden gelen sesi dinlemeliydim.
– Olan oldu artık. Bir adamın yaptıkları yüzünden kendimizi suçlayamayız. Bizimle bir ilgisi yok. Normal olan bizleriz. Sorun onda.
– Haklısın. Bunu hatırlamam iyi oldu.
– Peki, şimdi ne olacak?
– Bunları unutmaya çalışacağız, hepsini. Yerine başka birini bulacağız. Hayatımıza devam edeceğiz.

Artık yemek masasındayız. Neyse ki kokular çok güzel. Bu yemek için öğle yemeğini atladık. Masaya aç oturmak istedim ve öyleyim. Canımı sıkan tek şey baş ağrısı ve son birkaç gündür ağzımda hissettiğim metalik tat. Belli yiyecekleri yediğimde geliyor bu tat ağzıma, meyve ve sebze yediğimde iyice belirginleşiyor sanki. Kimyasal bir tat. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yok. O tadı aldığım zaman iştahım tamamen kaçıyor; şu anda öyle bir şey olmamasını umuyorum.

Jake'in annesi ve babasıyla tanışmadığım için de şaşkınım. Neredeler? Sofra kurulmuş. Yiyecekler burada. Başka bir odada, büyük ihtimalle mutfakta birinin dolaştığını duyuyorum. Küçük ekmeklerden birini alıyorum, hâlâ sıcak olan ekmeği ikiye bölüyorum ve ekmeğime tereyağı sürüyorum. Tek başıma yediğimi fark edince duruyorum. Jake sandalyesinde öylece oturuyor. Açıktan ölüyorum.

Jake'e yeniden annesiyle babasının nerede olduğunu soracağım sırada koridora açılan kapıdan peş peşe içeri giriyorlar.

Ayağa kalkıp merhaba diyorum.

"Otur, otur" diyor babası, eliyle oturmamı işaret ederek. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Yemekler harika kokuyor."

"Umarım karnın açtır" diyor Jake'in annesi, yerine otururken. "Geldiğine çok sevindik."

Her şey çabucak oluyor. Resmi tanıştırma cümleleri yok. El sıkışmak yok. Hepimiz burada, sofranın başındayız. Herhalde normal olan budur. Jake'in annesiyle babasını merak ediyo-

rum. Babasının mesafeli biri olduğunu anlıyorum, hatta soğuk denebilecek biri. Annesi sık sık gülümsüyor. Mutfaktan geldiğinden beri yüzünden gülümseme eksik olmadı. Jake annesine de, babasına da benzemiyor. Fiziksel olarak benzemiyor en azından. Annesi tahminimden daha bakımlı. Öyle çok makyaj yapmış ki biraz huzurumu kaçırıyor. Bunu Jake'e asla söylemem. Annesinin saçları simsiyah boyalı. Pudralı, beyaz cildiyle ve kırmızı dudaklarıyla tezat oluşturuyor. Biraz da güçsüz veya narin görünüyor, sanki her an, yere düşen cam bir bardak gibi parçalanıverecek.

Resmi bir davete gidecekmiş gibi eski moda, kısa kollu, mavi kadifeden, kolları ve yakası dantelli bir elbise giymiş. Sık gördüğüm türde bir elbise değil. Sezona da uygun değil; kışlık değil, yazlık bir giysi; basit bir akşam yemeği için fazla süslü. Daha şık giyinmeliymişim gibi geliyor bana. Ayrıca, ayakları çıplak. Ayakkabı, çorap, terlik giymemiş. Kucağıma peçetemi yerleştirirken masanın altında ayakları dikkatimi çekiyor, sağ ayak başparmağının tırnağı yok. Diğer tırnakları kırmızı ojeli.

Jake'in babasının üzerinde çorap ve deri sandaletler, mavi kumaş pantolon ve kolları kıvrılmış kareli bir gömlek var. Gözlüğü boynundan sallanıyor. Alnında, sol gözünün hemen üstünde ince bir yara bandı var.

Yiyecekler servis ediliyor. Yemeye başlıyoruz.

"Kulaklarımda sorun var" diyor Jake'in annesi. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gülümseyerek bana bakıyor o da. Masanın arkasındaki duvara yaslanmış duran sarkaçlı saatin tik taklarını duyuyorum.

"Sorundan daha büyük bir şey seninki" diyor Jake'in babası.

"Tinnitus" diyor annesi, elini kocasının eline koyarak. "Sorun bu işte."

Önce Jake'e, ardından da annesine bakıyorum. "Bunu duyduğuma üzüldüm" diyorum. "Tinnitus nedir?"

"Pek eğlenceli bir şey değil" diyor Jake'in babası. "Hiç eğlenceli değil."

"Hayır, değil" diyor annesi. "Kulaklarım çınlıyor. Başımın içi de öyle. Sürekli değil ama çoğu zaman böyle. Arka planda sü-

rekli bir çınlama sesi duyuyorum. Başta kulak kiriyle ilgili sandılar. Ama değildi."

"Ne korkunç" diyorum yeniden Jake'e bakarak. Tepki vermiyor. Yemeğini yemeyi sürdürüyor. "Bunu daha önce duymuştum sanırım" diyorum.

"Duyma gücüm de giderek azalıyor. İkisi birbiriyle alakalı" diyor kadın.

"Her söylediğimi *hep* tekrar ettiriyor bana" diyor babası. Şarabından bir yudum alıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Bir de sesler var. Fısıltılar duyuyorum."

Yeniden gülümsüyor. Jake'e bu sefer daha ısrarlı bakıyorum. Yanıt bekleyerek yüzünü inceliyorum ama hiçbir tepki vermiyor. Lafa girmesi, bana yardım etmesi lazım ama yapmıyor.

Tam o sırada, bana yardım etsin diye Jake'e bakarken telefonum çalmaya başlıyor. Jake'in annesi sandalyesinde zıplıyor. Yüzümün ısındığını hissediyorum. Bu hiç iyi değil. Telefonum çantamda, çantam da sandalyemin yanında, yerde.

Sonunda Jake başını kaldırıp bana bakıyor. "Pardon, benim telefonum" diyorum. "Şarjı bitti sanıyordum."

"Yine mi arkadaşın? Bütün akşam aradı seni."

"Sanırım cevap vermelisin" diyor Jake'in annesi. "Bizim için sorun değil. Arkadaşının bir şeye ihtiyacı olabilir."

"Yo, hayır. Önemli bir şey değil."

"Belki önemlidir" diyor kadın.

Telefon çalmaya devam ediyor. Kimse konuşmuyor. Birkaç defa daha çaldıktan sonra susuyor nihayet.

"Neyse" diyor Jake'in babası. "Bu rahatsızlığın belirtileri sanıldığından daha kötü." Uzanıp karısının eline dokunuyor. "Filmlerde gördüğünüz gibi değil."

Telefonum bipleyince mesaj geldiğini anlıyorum. Bir tane daha. Mesajı dinlemek istemiyorum. Ama dinlemek zorunda kalacağımı biliyorum. Bu durumu sonsuza dek görmezden gelemem.

"Ben onlara fısıltılar diyorum" diye açıklıyor Jake'in annesi. "Sizin ya da benim sesime benzemiyorlar. Anlaşılır şeyler

söylemiyorlar."

"Özellikle geceleri çok zorlanıyor."

"En kötüsü geceler" diyor kadın. "Artık pek uyuyamıyorum."

"Uyuduğunda da dinlenemiyor. Hiçbirimiz dinlenemiyoruz."

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmiyorum. "Gerçekten zor bir durum. Uyku hakkında yapılan araştırmalar uyku kalitesinin önemini gösteriyor."

Telefonum yeniden çalmaya başlıyor. Mümkün değil biliyorum ama sanki bu sefer sesi daha yüksek çıkıyor.

"Yine mi? Şuna cevap vermelisin artık" diyor Jake. Alnını ovuşturuyor.

Annesiyle babası bir şey söylemeden bakışıyorlar.

Telefona cevap vermeyeceğim. Veremem.

"Gerçekten çok üzgünüm" diyorum. "Herkes için sinir bozucu bir durum."

Jake bana bakıyor.

"Bazen bu cep telefonlarının verdiği sıkıntı, yararından daha fazla oluyor" diyor Jake'in babası.

"Uyku felci" diyor annesi. "Ciddi bir durum gerçekten. İnsanı elden ayaktan düşürüyor."

"Bunu duydun mu?" diyor babası bana.

"Duydum sanırım" diyorum.

"Hareket edemiyorum ama uyanığım. Bilincim yerinde."

Babası birden hareketleniyor, konuşurken çatalını havada sallıyor. "Bazen durup dururken gecenin bir yarısında uyanıyorum. Dönüp ona bakıyorum. Yanımda sırtüstü, kımıltısız yatıyor ama gözleri ardına kadar açık ve paniklemiş görünüyor. Bunu görünce her seferinde korkuyorum. Hiç alışamadım buna." Çatalını tabağına götürüp lokmasını çiğniyor.

"Bir ağırlık hissediyorum" diyor Jake'in annesi. "Tam göğsümde. Nefes almakta zorlanıyorum."

Telefonum yeniden bipliyor. Bu kez uzun bir mesaj geldi. Anlayabiliyorum bunu. Jake çatalını elinden bırakıyor. Hepimiz ona doğru dönüyoruz.

"Pardon" diyor ve sessizlik oluyor. Jake'in bir tabak yemeğe bu kadar konsantre olduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Tabağına bakıyor ama yemeyi bıraktı.

İştahını telefonum mu kaçırdı? Yoksa canını sıkacak bir şey mi söyledim? Buraya geldiğimizden beri farklı görünüyor. Ruh hali bir tuhaf. Sanki burada tek başıma oturuyorum.

"Yolculuk nasıldı?" diye soran babası onu konuşmak zorunda bırakıyor. Nihayet.

"İyiydi. Başlangıçta yol kalabalıktı ama yarım saat sonra hemen hiç araç kalmadı bizden başka."

"Bu kır yolları pek kullanılmıyor."

Jake'in annesi ve babasıyla benzerliği fiziksel görünümün ötesinde bir şey. Bazı hareketleri. Jestleri. Onlar gibi, Jake de düşünürken ellerini birbirine sürtüyor. Konuşması da onlarınkini andırıyor. Konuşmak istemediği konuları hemen kapatıveriyor. Çarpıcı bir şey bu. Tanıdığımız birini annesi ve babasıyla birlikte görmek, hepimizin başkalarının birleşiminden oluştuğunu hatırlatıyor insana.

"İnsanlar soğukta ve karda yola çıkmak istemiyorlar, onları suçlamıyorum" diyor Jake'in annesi. "Burada yapacak bir şey yok. Kilometrelerce hiçbir şey yok. Ama boş yollarda yolculuk etmek çok rahatlatıcı, değil mi? Özellikle de gece yolculuğu."

"Yeni otoban yüzünden bu arka yollar kullanılmaz oldu. Yolun ortasından yürüyerek eve dönebilirsin, başına hiçbir şey gelmez."

"Biraz uzun sürebilir ve üşürsün." Annesi gülüyor ama neden güldüğünü bilmiyorum. "Ama güvende olacağın kesin."

"Trafikle boğuşmaya alışkınım ben" diyorum. "Buraya arabayla gelmek çok hoştu. Şehir dışında fazla zaman geçirmedim."

"Sen banliyöde oturuyordun, değil mi?"

"Orada doğdum ve büyüdüm" diyorum. "Büyük şehrin bir saat uzağında."

"Evet, oraları ziyaret etmiştik. Suya yakın mı yaşıyordun?"

"Evet."

"O tarafa hiç gitmedik sanırım" diyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Çelişkili değil mi bu söylediği? Jake'in annesi esniyor, yapılan ve yapılmayan eski yolculukların anısı onu

yormuş olmalı.

"Oraya son gidişimizi hatırlamaman beni şaşırttı" diyor Jake'in babası.

"Hatırladığım pek çok şey var" diyor Jake'in annesi. "Jake son kız arkadaşıyla da buraya gelmişti." Bana bakıp göz kırpıyor veya göz kırpmayı deniyor. Bir tik mi, yoksa gerçekten göz mü kırptı emin olamıyorum.

"Hatırlamıyor musun Jake? Ya yediğimiz onca yemek?"

"Hatırlanacak bir şey yok" diyor Jake.

Yemeğini bitirdi. Tabağı tertemiz. Bense tabağımdakilerin yarısını bile bitiremedim henüz. Dikkatimi yemeğime veriyorum, az pişmiş etten bir lokma kesiyorum. Dışı koyu renkli ve çıtır çıtır, içi az pişmiş, pembe, sulu. Tabağımda kan ve et suyu lekeleri kalıyor. Jöleli salataya dokunmadım. Açlığım geçti. Biraz patatesle havucu çatalımla kesip etin yanına ekliyorum ve lokmayı ağzıma götürüyorum.

"Burada bizimle birlikte olman çok hoş" diyor Jake'in annesi. "Jake kız arkadaşlarını hiç getirmiyor. Bu gerçekten hoş bir ziyaret."

"Kesinlikle" diyor babası. "Yalnızken ortalık çok sessiz ve..."

"Bir fikrim var" diyor Jake'in annesi. "Eğlenceli olacak."

Hepimiz ona bakıyoruz.

"Eskiden sık sık oyun oynardık. Zaman geçirmek için. Çok sevdiğim bir oyun vardı. Bence sen iyi becerirsin bu oyunu. Tabii oynamak istersen. Jake'i taklit edebilir misin?" diyor bana.

"Evet, doğru" diyor Jake'in babası. "İyi fikir."

Jake önce bana, sonra önüne bakıyor. Çatalı boş tabağının üzerinde duruyor.

"Yani biz... Jake'in taklidini mi yapacağız?" diye soruyorum. "Oyun bu mu?"

"Evet" diyor annesi. "Onun sesini taklit et, onun gibi konuş, ne yaparsan onun gibi yap. Ah, ne eğlenceli olur."

Jake'in babası çatal bıçağını masaya bırakıyor. "Çok güzel bir oyun bu."

"Ben, şey... Ben bu tür şeylerde pek iyi değilim de."

"Sesini taklit et en azından. Azıcık gülelim" diye ısrar ediyor annesi.

Jake'e bakıyorum. Göz teması bile kurmuyor benimle. "Tamam" diyorum onları oyalamak için. Annesiyle babasının önünde onu taklit etmekten rahatsızlık duyacağım ama onları düş kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Bekliyorlar. Bana bakıyorlar.

Boğazımı temizliyorum. "Merhaba, ben Jake" diyorum sesimi kalınlaştırarak. "Biyokimyanın erdemleri saymakla bitmez, edebiyat ve felsefenin de öyle."

Babası gülümseyerek başını sallıyor. Annesinin yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor. Utanıyorum. Bu oyunu oynamak istemiyorum.

"Fena değil" diyor babası. "Hiç fena değil."

"Becereceğini biliyordum" diyor annesi. "Onu tanıyor. İçini dışını biliyor."

Jake başını kaldırıyor. "Ben deneyeyim" diyor.

Bir süredir söylediği ilk şey. Jake oyunları sevmez.

"İşte bu" diyor annesi, ellerini çırparak.

Jake, benim sesim olması gereken bir sesle konuşmaya başlıyor. Kendi sesinden biraz daha tiz ama komik denecek kadar tiz bir ses tonu değil yine de. Benimle alay etmiyor, beni taklit ediyor. Zekice ve isabetli jestler, mimikler yapıyor, bir tutam görünmez saçı kulağının arkasına atıyor. Şaşırtıcı, eksiksiz, itici bir performans. Tatsız. Bu bir komedi gösterisi değil. Yaptığı şeyi ciddiye alıyor, gerçekten fazla ciddiye alıyor. Herkesin önünde bana dönüşüyor.

Annesiyle babasına bakıyorum. Gözlerini ona dikmiş, gösterinin keyfini çıkarıyorlar. Jake'in taklidi bitince bir an sessizlik oluyor, sonra babası kahkahalarla gülmeye başlıyor. Annesi de gülmekten iki büklüm oluyor. Jake gülmüyor.

Sonra telefon çalıyor. Bu kez benimki değil neyse ki. Çiftlik evinin sabit hattının keskin zil sesi geliyor başka bir odadan.

Üçüncü çalışında annesi, "Gidip açayım bari" diyor ve kıkırdayarak odadan çıkıyor.

Babası çatalını bıçağını alıp yemeğine devam ediyor. Artık

açlık hissetmiyorum. Jake benden salata kâsesini istiyor. Kâseyi ona uzatıyorum ama teşekkür etmiyor.

Annesi odaya dönüyor. "Kimdi arayan?" diye soruyor Jake.

"Hiç kimse" diyor annesi yerine otururken. "Yanlış numara."

Başını iki yana sallayıp yuvarlak havuç dilimlerinden birini çatalıyla alıyor.

"Telefonuna bakmalısın" diyor. Bakışlarını bana çevirdiğinde içimde bir şey hop ediyor. "Gerçekten, önemli değil bizim için."

Tatlı yiyecek halim kalmadı ama tek nedeni karnımın tok olması değil. Üzerine çırpılmış krema sürülmüş çikolatalı keke benzeyen tatlı masaya getirilince kısa bir huzursuzluk yaşanıyor. Laktoza alerjim olduğunu annesine söylemesini istemiştim Jake'ten ama unutmuş olmalı. O keke dokunmam mümkün değil.

Jake, annesi ve babasıyla mutfaktayken telefonuma bakıyorum. Şarjı bitmiş. Böylesi daha iyi aslında. Sabah ilgilenirim bu konuyla.

Jake'in annesi masaya farklı bir elbiseyle dönüyor. Bunu kimse fark etmemiş gibi. Acaba sürekli böyle mi yapıyor? Tatlıdan önce giysisini mi değiştiriyor? Belli belirsiz bir değişiklik aslında. Elbisenin modeli aynı ama rengi farklı. Bilgisayar arızası yüzünden ekranın rengi değişmiş gibi. Acaba diğer elbisesine bir şey mi döküldü? Tırnaksız başparmağına da yara bandı yapıştırmış.

"Sana başka bir şey ikram edemez miyiz?" diyor Jake'in babası. "Biraz kek yemek istemediğinden emin misin?"

"Hayır, teşekkürler, gerçekten. Yemek harikaydı, bir lokma daha yiyemem artık."

"Krema sevmemen ne kötü" diyor Jake'in annesi. "Kilo aldırdığını biliyorum ama çok lezzetli."

"Çok güzel görünüyor" diyorum. Krema "sevmemek"le ilgili sözünü düzeltmiyorum, oysa kek yemememin sevip sevmemekle ilgisi yok.

Jake de tatlısını yemiyor. Tabağına da, çatalına da dokunmadı. Sandalyesinde arkasına yaslanmış dinleniyor, ensesinde-

ki saç tutamlarından biriyle oynuyor.

Tırnaklarımı kemirmeye başladığımı fark edince şoke oluyor ve çimdiklenmişim gibi yerimden sıçrıyorum. İşaretparmağım ağzımda. Elime bakıyorum. Başparmağımdaki tırnağın yarısını kemirmişim bile. Ne zaman başladım bunu yapmaya? Hatırlayamıyorum ama akşam yemeği boyunca tırnaklarımı kemirmiş olmalıyım. Elimi kucağıma indiriyorum.

Jake bu yüzden mi bana öyle bakıyordu? Tırnaklarımı kemirdiğimi nasıl fark etmem? Ağzımda, dişlerimin arasına sıkışmış bir tırnak parçası var. İğrenç.

"Bu gece çöpü benim için dışarı çıkarabilir misin Jake?" diye soruyor annesi. "Babanın sırtı hâlâ ağrıyor, çöp kutusu da doldu."

"Tabii" diyor Jake.

Belki de bana öyle geliyordur ama bu akşam yemeği baştan sona bir tuhaftı. Bu ev, annesiyle babası, bütün bu yolculuk beklediğimden çok farklıydı. Eğlenceli ya da ilginç değildi. Her şeyin bu kadar eski, köhne olacağını tahmin etmemiştim. Geldiğimizden beri rahatsızım. Annesiyle babası -özellikle babası- iyi insanlar ama sohbetten pek anladıkları yok. Çok konuştular ve genelde kendilerini anlattılar. Uzun sessizliklere çatal bıçak gürültüsü, müzik sesi, saatin tik takları, ateşin çıtırtıları karıştı.

Jake tanıdığım en hoşsohbet insan olduğundan annesiyle babasının da öyle olacağını sanmıştım. İşten, belki politikadan, felsefeden, sanattan, böyle şeylerden söz ederiz diye düşünmüştüm. Evin daha büyük ve daha iyi durumda olduğunu sanmıştım. Daha fazla canlı hayvan görmeyi ummuştum.

Jake bir keresinde bana kaliteli entelektüel etkileşimin en önemli iki kuralını söylemişti:

Bir: Basit şeylerin basit, karmaşık şeylerin karmaşık kalmasını sağla.

İki: Hiçbir sohbete bir strateji veya çözümle girme.

"Affedersiniz" diyorum. "Tuvalete gitmem gerekiyor da. Şu kapıdan mı gideceğim?" Dilim, dişlerimin arasına sıkışan

tırnak parçasına takılıp duruyor.

"Evet" diyor Jake'in babası. "Her şey gibi tuvalet de o tarafta, uzun koridorun sonunda."

Elimi duvarda dolaştırarak elektrik düğmesini bulmam birkaç saniye sürüyor. Işığı yakınca, beyaz parlak ışıkla birlikte bir vınlama sesi doluyor banyoya. Banyolarda görmeye alışık olduğum sarı ışığa benzemiyor bu. Ameliyat odalarını akla getiren antiseptik beyaz ışık yüzünden gözlerimi kısıyorum. Hangisi daha sinir bozucu emin değilim, ışık mı, yoksa vınlama sesi mi?

Banyonun parlak ışığını gördükten sonra evin ne kadar karanlık olduğunu daha iyi fark ediyorum.

Kapıyı kapar kapamaz yaptığım ilk şey dişlerimin arasına sıkışan tırnak parçasını çıkarıp elime tükürmek. Büyükçe bir şey. Dev gibi. İğrenç. Klozete atıyorum onu. Ellerime bakıyorum. Yüzükparmağımın tırnağını da başparmağımın tırnağı gibi ciddi şekilde kemirmişim. Tırnakla etin buluştuğu yer hafifçe kanamış.

Lavabonun üstünde banyo aynası yok. Gerçi kendimi görmek istemiyorum zaten, bugün değil. Gözlerimin altında torbalar var bence. Öyle olduğundan eminim. Kendim gibi hissetmiyorum kendimi. Yüzüm kızardı, gerginim. Son birkaç günün uykusuzluğunu ve akşam yemeğinde içtiğim şarabın ağırlığını hissediyorum şimdi. Kadehler büyüktü. Jake'in babası boşalan her kadehe şarap dolduruyordu. Çişimi yapmam uzun sürüyor. Klozette otururken kendimi daha iyi hissediyorum. Dışarı çıkmak istemiyorum, henüz olmaz. Başım hâlâ ağrıyor biraz.

Tatlıdan sonra Jake'in annesiyle babası yerlerinden fırlayıp mutfağa gittiler, Jake ile beni baş başa bıraktılar. Fazla konuşmadan oturduk. Mutfaktan annesiyle babasının sesi geliyordu. Aslında ne konuştuklarını duyamadım ama ses tonlarını duydum. Tartışıyorlardı. Akşam yemeğinde konuştuğumuz şeylerden birini kendi aralarında tartışıyor olmalıydılar. Ateşli bir tartışmaydı. Benim önümde gerçekleşmediğine sevindim. Veya Jake'in önünde.

"Orada neler oluyor?" diye sordum Jake'e fısıldayarak.

"Nerede?"

Sifonu çekip kalkıyorum. Yanlarına dönmeye hâlâ tam anlamıyla hazır değilim. Çevremdeki ayrıntıları inceliyorum. Bir banyo küveti ve duş var. Duş perdesinin halkaları yerli yerinde ama perde yok. Küçük bir çöp kutusu. Bir de lavabo. Hepsi bu kadar. Her şey çok düzenli, çok temiz.

Duvarlar ve yerler beyaz seramikle kaplı. Lavabo aynasının yerindeki dolabın kapağını açıyorum. Raflarda boş bir ilaç şişesinden başka bir şey yok. Dolabın kapağını kapatıyorum. Işık çok parlak.

Ellerimi lavaboda yıkarken kenarında küçük, şaşkın bir sinek görüyorum. Elinizi uzatınca hemen uçarlar genelde. Elimi sallıyorum. Tepki vermiyor. Sineğin kanadına parmağımla hafifçe dokunuyorum. Biraz kımıldanıyor ama uçmaya çalışmıyor.

Artık uçamıyorsa onu lavabodan kurtarmanın anlamı yok. Lavabodan çıkamıyor. Orada öylece kalmış. Bunu anlıyor mu? Elbette hayır. Başparmağımla lavaboya bastırarak eziyorum onu. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Normalde yapacağım bir şey değil. Herhalde ona yardım ediyorum. Böylesi daha hızlı. Diğer seçenekten, yani suyu açıp onu yavaşça, döne döne ölüme göndermekten daha iyi böylesi. Veya öylece lavaboda bırakmaktan. Sayısız sinekten biri yalnızca.

Birinin peşimden banyoya geldiğini hissettiğimde hâlâ ezilmiş sineğe bakıyorum. Yalnız olmadığımı hissediyorum. Kapının önünden ses falan gelmiyor. Kapı da tıklatılmadı. Ayak sesleri de duymadım. Yalnızca bir his. Ama güçlü bir his. Birisi kapının önünde duruyor bence. Beni mi dinliyor acaba?

Kımıldamıyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Kapıya yaklaşıp elimi yavaşça kapı koluna koyuyorum. Bir an bekliyorum, sonra aniden kapıyı açıyorum. Dışarıda kimse yok. Yalnızca içeri girmeden önce kapının önünde çıkardığım terliklerim. Onları neden çıkardığımı bilmiyorum.

Jake'in terlikleri demem gerekirdi. Bana ödünç verdiği terlikler. Burunları banyo kapısına bakacak şekilde bıraktığımı sa-

nıyordum. Ama şimdi dışarı, koridora doğru dönmüşler. Emin olamıyorum. Onları bu şekilde bırakmış olmalıyım. Ben yapmış olmalıyım bunu.

Kapıyı açık bırakıp yeniden lavaboya dönüyorum. Ölen sineğin parçalarını akıtmak için musluğu açıyorum. Lavaboya kırmızı bir kan damlası düşüyor. Bir tane daha. Muslukta yüzümün tersten yansımasını görüyorum. Burnum kanıyor. Bir parça tuvalet kâğıdını top haline getirip yüzüme bastırıyorum. Burnum neden kanıyor?

Burnum yıllardır kanamamıştı.

Banyodan çıkıp koridorda ilerliyorum. Bodrum kapısı olduğunu tahmin ettiğim bir kapının önünden geçiyorum. Dar, dik bir merdiven aşağı iniyor. Durup elimi açık kapıya koyuyorum. Kapıyı iki yönde hafifçe hareket ettiriyorum, ikisinde de gıcırdıyor. Menteşelerin yağlanması lazım. Ahşap merdivenlerden önceki dar sahanlıkta küçük, eski bir kilim duruyor.

Mutfaktan yıkanan bulaşıkların gürültüsü ve konuşma sesleri geliyor. Jake annesi ve babasıyla birlikte mutfakta. Geri dönmek için acele etmiyorum. Onlarla biraz baş başa kalsın.

Merdivenlerin başından aşağıyı göremiyorum. Epey karanlık aşağısı. Bodrum katından gelen bir ses var ama. İlerliyorum. Kapıdan geçince sağ tarafımda tavandan sarkan beyaz bir ip görüyorum. İpi çekince çıplak bir ampul vızıldayarak yanıyor. Aşağıdan gelen sesi daha net duyuyorum şimdi. Menteşelerden çıkan gıcırtıdan daha keskin, daha tiz bir gıcırtı. Hafif, sızlanmayı andıran, tekrarlanan bir hışırtı.

Bodrum katını çok merak ediyorum. Jake, annesiyle babasının bodrumu kullanmadığını söyledi. Peki, aşağıda ne var? Bu sesi çıkaran nedir? Su ısıtıcısı mı?

Merdiven basamakları güven vermiyor. Tırabzan yok. Döşeme tahtalarından yapılma bir kapak kaldırılıp sağ duvara yaslanmış. Kapatıldığında merdivenler bu kapağın altında gizleniyor olmalı. Oturma odasında, kapıda gördüğüm çizikler bu kapakta da var. Parmaklarımı çizik izlerinde dolaştırıyorum. Fazla derin değiller. Ama telaşla, çılgınlıkla yapılmış gibiler.

Aşağı iniyorum. Bir geminin alt güvertesine iner gibiyim. Tırabzan olmadığından duvara tutunarak ilerliyorum.

Basamakların dibinde geniş bir beton zemin var. Çakılla kaplı zemine beton dökülmüş. Bodrum katı epey dar. Kirişli tavan çok alçak. Karşımda, kahverengi karton kutularla dolu raflar var. Kutular eski, rutubetli ve her an parçalanacak gibi. Her taraf tozlu ve kirli. Raflara sıra sıra kutular dizilmiş. Tahta kapağın altında meğer ne çok şey varmış. Gömülü bekleyen. "Bodrumu kullanmıyoruz" demişti Jake. "Orada hiçbir şey yok." Doğru sayılmaz. Hem de hiç.

Çevreme bakınıyorum. Arkamda, merdivenin ilerisinde bir kazan, bir sıcak su deposu, bir de elektronik panel var. Bir şey daha var, başka bir cihaz. Eski ve paslı; çalışır durumda değil. Ne işe yaradığı belli değil.

Bu oda için, yerdeki bir delik denebilir gerçekten. Bunun gibi eski çiftlik evlerinin bodrum katları böyle oluyordur herhalde. Baharda su bastığını hayal ediyorum. Duvarlar çamur ve taştan örülmüş. Zemin nasıl gerçek bir zemin değilse duvarlar da gerçek duvar değil. Bar ya da bilardo masası yok burada. Pingpong masası da. Burada birkaç saniye yalnız kalan her çocuk dehşete düşer eminim. Kokuyor da. Ne kokusu olduğunu bilmiyorum. Rutubet. Havasızlık. Küf. Çürük. Ne arıyorum burada?

Tam yukarı çıkacakken, odanın diğer köşesinde, su deposunun az ilerisinde yukarıdan duyduğum sesin kaynağını görüyorum. Bir rafta duran küçük, beyaz bir vantilatör. Öyle karanlık ki zorlukla seçiyorum vantilatörü. Yukarı çıkmalıyım, yemek masasına dönmeliyim.

Jake bunları görmemi istemiyordu sanırım. Ama bunu düşününce burada biraz daha kalmak istiyorum nedense. Fazla uzatmayacağım. Beton zeminde vantilatöre doğru yürüyorum. Bir sağa bir sola dönüyor. Kış ortasında neden vantilatör çalıştırıyorlar bodrumda? Hava yeterince soğuk zaten.

Kazanın yanında, şövaleye konmuş bir tablo var. Vantilatörü çalıştırmalarının nedeni bu mu? Boyayı kurutmak için mi? Bu bodrum katında saatlerce resim yaptığımı hayal bile edemiyorum. Etrafta boya da, fırça da yok. Başka resim malzemesi de.

Bir sandalye bile yok. Ressam ayakta mı duruyor? Herhalde Jake'in annesidir resim yapan. Ama onun boyu benden uzun. Ben bile tavan kirişlerine çarpmamak için başımı eğiyorum bu odada. Zaten neden burada resim yapsın ki?

Resme yaklaşıyorum. Tuvale sert, hızlı fırça darbeleriyle ayrıntılı bir resim yapılmış. Bir yerin, bir odanın resmi. Bu oda, bu bodrum olabilir resimdeki. Hatta öyle. Resim oldukça karanlık ama merdivenleri, beton zemini, rafları görebiliyorum. Tek eksik kazan. Onun yerinde bir kadın duruyor. Belki de bir adam. Uzun saçlı bir varlık. Ayakta duruyor, hafifçe öne eğilmiş, kolları uzun. Uzun, çok uzun tırnakları pençeleri andırıyor. Uzamıyor, sivrileşmiyor bu tırnaklar. Ama sanki öyle görünüyorlar. Resmin alt köşesinde ikinci bir şahıs var, çok daha küçük biri; acaba bir çocuk mu?

Resme bakarken, Jake'in bu akşam arabada gelirken söylediği bir şey geliyor aklıma. Konuşurken onu dikkatle dinlemiyordum, bu yüzden sözlerinin kulağımda yankılanması şaşırtıyor beni. Felsefede neden örnekler kullanıldığını, çoğu bilginin ve gerçeğin kesinlik, rasyonel çıkarımlar ve soyutlamanın bileşiminden oluştuğunu anlatıyordu. "Hepsinin bir araya getirilmesi gerekir" demişti, "önemli olan budur." O konuşurken ben tarlalara, yanından hızla geçtiğimiz çıplak ağaçlara bakıyordum.

"Bu bileşim zihinlerimizin nasıl çalıştığını, *nasıl düşündüğümüzü* ve nasıl etkileşim içinde olduğumuzu yansıtır; mantık, akıl yürütme, duygu ve tin diyebileceğim bir şey bir araya gelir" dedi. "Tin deyince tüylerin diken diken olabilir tabii. Ama hiçbirimiz, en pratik düşünceli olanlarımız bile dünyayı tamamen rasyonel bir şekilde kavrayamayız. Anlam için simgelere ihtiyacımız var."

Bir şey söylemeden ona bakıyordum.

"Yalnızca Yunanlardan da söz etmiyorum. Batı'da da, Doğu'da da çok yaygın bir görüş bu. Evrensel."

"Simgeden ne kastediyorsun?"

"Alegori" demişti, "karmaşık metaforlar. Bir şeyin önemini ve geçerliliğini yalnızca deneyim aracılığıyla kavramayız. Sim-

geler aracılığıyla kabul eder, reddeder, ayırt ederiz. Hayatı, varoluşu, neyin önemli olduğunu kavramamız açısından matematik ve bilim kadar önemlidir bunlar da. Bunu bir bilim insanı olarak söylüyorum. Bir şeyleri nasıl çözdüğümüz, nasıl karar aldığımız da bunlarla ilgili. Konuşurken kulağa nasıl geldiğini biliyorum; evet, söylediklerim son derece klişe ama ilginç yine de."

Yeniden resme bakıyorum. Resimdeki şahsın açıkça seçilemeyen yüzüne. Tarif etmesi zor. Uzun tırnakları yere bakıyor, ıslak, yere akacak neredeyse. Vantilatör bir sağa bir sola dönüyor, gıcırdıyor.

Tablonun yanında küçük, kirli bir kitaplık var. Eski kâğıtlarla dolu. Sayfalarla. Çizimlerle. Birini alıyorum. Kâğıt kalın. Birini daha alıyorum. Hepsinde bu oda var. Her çizimde kazanın yerinde başka biri duruyor. Bazıları kısa saçlı, bazıları uzun. Birinin boynuzları var. Bazılarının memesi, bazılarının penisi, bazılarında ikisi birden var. Hepsinin tırnakları uzun ve yüzlerinde aynı bilmiş, donup kalmış ifade.

Her resimde bir de çocuk var. Genellikle köşede duruyor, bazen başka yerlerde. Hep kendisinden büyük figüre bakarken resmedilmiş. Resimlerden birinde, çocuk, kadının karnında. Bir başkasında kadının iki başı var ve başlardan biri çocuğa ait.

Yukarıdan ayak sesleri geliyor. Nazik, yumuşak adımlar. Jake'in annesi mi? Neden bu resimleri ve çizimleri onun yaptığını düşündüm acaba? Yukarıdan başka, daha ağır ve hızlı ayak sesleri de geliyor.

Sesler duyuyorum. Konuşuyorlar. İki kişi. Duyuyorum onları. Ses nereden geliyor? Jake'in annesi ve babasının sesleri, yukarıdalar. Yine tartışıyorlar.

Tartışma demek biraz abartılı olabilir ama tatlı tatlı sohbet ettikleri de söylenemez. Ateşli bir konuşma. Bir sorun var. Canları sıkkın. Havalandırma deliğine yaklaşmam gerek. Ötedeki duvarda paslı bir boya kutusu var. Onu havalandırma deliğinin altına koyuyorum. Üzerine çıkıp duvara tutunarak dengede duruyorum. Mutfakta konuşuyorlar.

"Buna devam edemez."

"Dayanılır gibi değil."

"Amacına ulaştıktan sonra her şeyden vazgeçmek için mi bunca yılını harcadı? Her şeyi bir kenara attı. Tabii ki endişeleniyorum."

"Öngörülebilir, istikrarlı bir şeye ihtiyacı var. Çok yalnız."

Jake'ten mi söz ediyorlar? Elimi duvara yaslayıp parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Ona ne istesen yaparsın deyip duruyorsun."

"Ne demeliyim peki? Onun gibi çekingen, içedönük birinin desteğe ihtiyacı var... Ben de..."

Ne diyor? Anlayamıyorum.

"Kafasındakileri bir kenara atıp hayatına devam etmesi gerek."

"Laboratuvardan ayrıldı. Kendi kararıydı. En baştan farklı bir yol tutturmalıydı zaten. Sorun şu ki..."

Anlayamadığım bir şeyler söylüyor.

"Evet, evet. Zeki olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama oradan başlaması gerekmiyordu yine de."

"... sürdürebileceği bir işi olmalı. Devam ettirebileceği."

Laboratuvardan ayrılmak mı? Jake'ten mi söz ediyorlar? Ne diyor bunlar? Jake hâlâ laboratuvarda çalışıyor. Söylediklerini anlamak giderek zorlaşıyor. Biraz daha yaklaşabilsem havalandırmaya...

Boya kutusu devriliyor, duvara yapışıyorum. Sesler kesiliyor. Donup kalıyorum.

Bir an arkamda birinin hareket ettiğini sanıyorum. Burada olmamalıyım. Onları dinlememeliydim. Dönüp merdivenlere bakıyorum ama orada kimse yok. Yalnızca kutularla dolu raflar ve yukarıdan gelen loş ışık. Artık ses gelmiyor yukarıdan. Sustular. Tek başımayım.

Birden korkunç bir klostrofobiye kapılıyorum. Birisi merdivenin tepesindeki kapağı kapatırsa? Burada kısılıp kalırım. Karanlıkta. O zaman ne yaparım bilmem. Bunları daha fazla düşünmek istemediğim için duvara çarpan dizimi ovuşturarak ayağa kalkıyorum.

Basamaklardan çıkarken ahşap kapağın üzerindeki kilit ve

sürgü çarpıyor gözüme. Sürgü duvara vidalanmış ama kilit kapağın bu tarafında. Yukarıdan kilitlenebilmesi için diğer tarafta olması gerekirdi. Kapak iki taraftan da açılıp kapatılabiliyor. Bodrumdaysanız onu çekebilirsiniz, merdivenin üst kısmındaysanız itebilirsiniz. Ama yalnızca aşağıdan kilitleniyor.

–*Resmi ölüm nedeni biliniyor mu?*

–*Yaralanmaya bağlı kan kaybı.*

–Korkunç.

–*Saatlerce kan kaybetmiş. Çok kan varmış.*

–Korkunç bir görüntü olmalı.

–Evet, öyle olmalı. Korkunç. *Asla unutulmayacak bir şey.*

Bodrumdan çıkıp yemek odasına giriyorum ama içeride kimse yok. Masada yalnızca benim tatlı tabağım duruyor.

Başımı mutfaktan içeri uzatıyorum. Kirli tabaklar sudan geçirilip üst üste yığılmış ama yıkanmamış. Lavabo bulanık suyla dolu. Musluk damlatıyor. Damlatıyor.

"Jake?" diye sesleniyorum. Jake nerede? Herkes nerede? Belki Jake çöpleri atmaya gitmiştir.

İkinci kata çıkan merdivene takılıyor gözüm. Basamaklar yumuşak, yeşil bir halıyla kaplı. Duvarlarda ahşap paneller. Daha fazla fotoğraf. Çoğu aynı yaşlı çifti gösteriyor. Hepsi eski fotoğraflar, aralarında Jake'in küçüklük fotoğrafı yok hiç.

Jake akşam yemeğinden sonra bana ikinci katı göstereceğini söylemişti, neden gidip kendim bakmıyorum yukarı? Merdivenden çıkıyorum, yukarıda bir pencere var. Dışarı bakıyorum ama karanlıkta bir şey görünmüyor.

Solumdaki kapının üstünde küçük bir J harfi var. Jake'in eski yatak odası. İçeri giriyorum. Jake'in yatağına oturup çevreme bakınıyorum. Çok sayıda kitap var odada. Dört tane de kitaplık. Her kitaplığın üstünde bir mum. Yatak yumuşak. Üzerindeki battaniye eski bir çiftlik evinde olmasını beklediğim türde bir şey – elde örülmüş. Uzun boylu biri için oldukça küçük bir yatak, tek kişilik. Avuçlarımı iki yanıma koyup yatakta hafifçe zıplıyorum, suya atılmış bir elma gibi inip çıkıyorum. Yatağın yayları gıcırdayarak yatağın eski ve kullanılmış olduğunu ilan ediyor. Eski yaylar. Eski ev.

Ayağa kalkıyorum. Sık kullanıldığı belli olan mavi bir koltuğun yanından geçip pencerenin önündeki çalışma masasına

gidiyorum. Masanın üstünde pek bir şey yok. Bir kupanın içinde birkaç kalem. Kahverengi bir çaydanlık. Birkaç kitap. Büyük bir makas. Masanın en üst çekmecesini açıyorum. Her zamanki çalışma malzemeleri – ataşlar, not kâğıtları. Bir de kahverengi zarf. Üzerinde *Biz* yazıyor. Jake'in el yazısını andırıyor. Zarfı orada öylece bırakamam. Alıp açıyorum.

İçinde fotoğraflar var. Bunu yapmamalıyım, biliyorum. Beni ilgilendiren bir şey değil. Fotoğrafları şöyle bir gözden geçiriyorum hızlıca. Yirmi-otuz fotoğraf var zarfta. Hepsi yakın çekim. Dizler. Dirsekler. El parmakları. Ayak parmakları. Dudaklar ve dişler, dişetleri. Birkaçı o kadar yakından çekilmiş ki yalnızca deri ve kıllar, belki sivilceler görülüyor. Hepsi aynı kişiye mi ait bilmiyorum. Onları yeniden zarfa koyuyorum.

Daha önce böyle fotoğraflar görmedim hiç. Bir tür sanat çalışması falan mı acaba? Bir gösteri, şov ya da enstalasyon için mesela? Jake bana fotoğrafla ilgilendiğini ve okul dışındaki tek aktivitesinin sanat dersleri olduğunu söylemişti. Para biriktirip güzel bir kamera aldığından bahsetmişti.

Odada da bir sürü fotoğraf var. Manzara, çiçek, ağaç ve insan fotoğrafları. Gördüğüm yüzlerin hiçbirini tanımıyorum. Görebildiğim kadarıyla Jake'in tek fotoğrafı aşağıda, şöminenin başında asılı olandı, kendi çocukluk fotoğrafı olduğunu iddia ettiği fotoğraf yani. Ama fotoğraftaki o değildi. Eminim bundan. Bu da Jake'in hiçbir fotoğrafını görmediğim anlamına geliyor. Utangaç biri olduğunu biliyorum ama yine de bir yerlerde bir fotoğrafı olması gerekirdi.

Rafta duran çerçeveli bir fotoğrafı alıyorum. Sarışın bir kız. Başına mavi bir bandana bağlamış. Lisedeki kız arkadaşı mı acaba? Jake, kızın kendisine âşık olduğunu ama ilişkinin kendisi için pek önemli olmadığını söylemişti. Fotoğrafı neredeyse burnum değecek kadar yüzüme yaklaştırıyorum. Jake o kızın esmer ve uzun boylu olduğunu söylemişti. Bu kız benim gibi sarışın ve kısa boylu. Kim acaba?

Kızın arkasında duran kişiyi fark ediyorum. Bir erkek ama Jake değil. Fotoğraftaki kıza bakıyor. Bu kızla bağlantısı var. Ona yakın duruyor ve bakıyor. Fotoğrafı Jake mi çekti acaba?

Bir el omzuma dokununca yerimden sıçrıyorum.

Gelen Jake değil. Babası. "Beni korkuttunuz" diyorum.

"Affedersin, Jake'in de yanında olduğunu sanmıştım."

Fotoğrafı rafa bırakıyorum. Yere düşüyor. Eğilip alıyorum.

Dönüp Jake'in babasına bakınca güldüğünü görüyorum. Alnında, ilk yara bandının üzerinde yeni bir yara bandı var şimdi.

"Seni korkutmak istemedim, iyi olduğundan emin olmak istedim. Titriyordun."

"İyiyim. Biraz üşüdüm yalnızca. Jake'i bekliyordum. Odasını henüz görmedim ve düşündüm ki... Gerçekten titriyor muydum?"

"Arkadan öyle göründü bana. Biraz titriyor gibiydin."

Neden söz ettiğini bilmiyorum. Titrediğim falan yoktu. Nasıl olsun! Üşümüyorum ki! Belki de üşüyorum. Masaya oturduğumuzdan beri üşüyorum biraz.

"İyi olduğundan emin misin?"

"Evet, iyiyim." Haklı. Başımı eğip bakınca elimin hafifçe titrediğini görüyorum. Ellerimi arkamda kavuşturuyorum.

"Burada çok zaman geçirirdi eskiden. Odayı yavaş yavaş misafir odasına dönüştürüyoruz" diyor Jake'in babası. "Kitap kurdu bir liselinin odasına benzediği için misafirlerimizi burada konuk etmekten pek hoşlanmıyoruz. Jake kitapları ve öyküleri hep sevmiştir. Günlüğüne yazmayı da. Onu rahatlatırdı. Sorunlarını böyle çözerdi."

"Ne hoş. Yazmaktan hâlâ hoşlandığını fark ettim ben de. Yazmaya epey zaman ayırıyor."

"Dünyayı böyle anlamlandırıyor o da."

Ses tonunda bir şey hissediyorum, bir tür şefkat sanki.

"Burası çok sessiz" diyorum. "Evin arka tarafı. Yazmak için çok uygun."

"Evet, uyumak için de harika. Ama belki biliyorsundur, Jake rahat uyuyan biri değildir. Bu gece burada kalabilirsiniz. Kalacağınızı umuyorduk. Acele etmenize gerek yok. Jake'e de, 'Kalın' dedim. Sabah güzelce kahvaltı ederiz. Kahve içiyor musun?"

"Teşekkürler ama kararı Jake vermeli sanırım. Kahveye bayılırım, ancak Jake'in sabah çalışması gerekiyor."

"Öyle mi?" diyor babası yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Neyse, kalsanız çok hoş olurdu. Bir geceliğine bile olsa. Ayrıca geldiğin için sana minnettar olduğumuzu bilmeni istiyoruz. Yaptığın şey için."

Saçımı kulağımın arkasına atıyorum. Ne yapıyorum ki? Anladığımdan emin değilim. "Burada olmak ve sizinle tanışmak çok hoş" diyorum.

"Bunların hepsi Jake için de çok iyi. Ona iyi geldin. Çok uzun zaman olmuştu... Ama sonuçta onun için iyi olduğunu düşünüyorum. Biz de umutlandık."

"Çiftlikten söz eder hep."

"Senin görmeni istiyordu, bu konuda çok heyecanlıydı. Uzun zamandır gelmeni bekliyorduk. Bunca zaman sonra seni eve getirmeyeceğini düşünmeye başlamıştık artık."

"Evet" diyebiliyorum aklıma başka bir şey gelmediği için. "Biliyorum." *Bunca zaman* ne demek oluyor ki?

Jake'in babası dönüp arkasına bakıyor, sonra bana doğru bir adım atıyor. Uzanıp dokunabileceğim kadar yakın artık. "Karım deli değil, bunu söylemeliyim. Bunu bilmen gerek. Bu gece için özür dilerim."

"Ne?"

"Karım, diyorum. Sana nasıl göründüğünü tahmin edebiliyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Üzgünüm. Onun delirdiğini, belki akıl hastası olduğunu sanıyorsun. Ama öyle değil. Yalnızca işitme sorunu var. Biraz stresli bir dönem geçirdi."

Nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum yine. "Öyle düşünmemiştim" diyorum. Aslında ne düşünmüştüm, onu bile bilmiyorum.

"Zihni hâlâ berrak. Sesler duyduğunu söyledi, biliyorum; ama göründüğü kadar dramatik değil durum. Ufak tefek fısıltılar, mırıltılar duyuyor yalnızca. Onlarla... konuşuyor. Fısıltılarla. Bazen yalnızca nefes sesi duyuyor. Zararsız bir durum."

"Yine de zor olmalı" diyorum.

"İşitmesi daha da kötüleşirse koklear implant takmayı düşünüyorlar" diyor.

"Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Bir de sürekli gülümsüyor. Biraz tuhaf göründüğünü biliyorum ama öyle tepki veriyor işte. Geçmişte benim de canımı sıkıyordu ama alıştım artık. Zavallıcığın, sürekli gülümsemekten yanakları ağrıyor. Ama böyle şeylere alışıyor insan."

"Pek fark etmedim sürekli gülümsediğini."

"Jake'e çok iyi geldin" diyor. Kapıya doğru dönüyor. "İyi bir ikili olmuşsunuz. Tabii bunu sana söylememe gerek yok. Matematik ve müzik gibi belli şeyler birbiriyle uyumludur, öyle değil mi?"

Gülümsüyorum, başımı sallıyorum. Yeniden gülümsüyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. "Jake'i tanımak çok hoş, sizi ve annesini tanımak da öyle."

"Senden hepimiz hoşlandık. Özellikle de Jake. Mantıklı bir ilişki. Sana ihtiyacı var."

Gülümseyip duruyorum. Kendime engel olamıyorum.

Gitmeye hazırım. Buradan çıkıp gitmek istiyorum. Mantomu giydim. Jake dışarıda, arabanın motorunu ısıtıyor. Ben de annesini bekliyorum. Ona veda etmem lazım ama bize yiyecek paketlemek için mutfağa döndü. O yiyecekleri istemiyorum ama nasıl hayır diyebilirim? Burada tek başıma durmuş, bekliyorum. Mantomun fermuarıyla oynuyorum. Açıp kapatıyorum, açıp kapatıyorum. Arabanın motorunu ben ısıtabilirdim. O burada bekleyebilirdi.

Annesi mutfaktan çıkıyor. "Her şeyden biraz koydum" diyor. "Biraz da kek koydum." Bana üstü alüminyum folyoyla kapatılmış bir tabak uzatıyor. "Sarsmamaya çalış, yoksa dağılır içindekiler."

"Tamam, dikkat ederim. Bu güzel akşam için tekrar teşekkürler."

"Çok güzeldi, değil mi? Bu gece burada kalamayacağınızdan emin misiniz? Kalmanızı çok isteriz. Sizin için bir oda hazırlamıştık."

Her an yalvarmaya başlayacak sanki. Bana yakın durduğu için yüzündeki çizgileri ve kırışıklıkları görebiliyorum artık. Daha yaşlı görünüyor yakından. Yorgun, bitkin bir hali var. Onu

böyle hatırlamak istemezdim.

"Kalmak isterdik ama Jake'in geri dönmesi gerekiyor."

Bir an orada öylece duruyoruz, sonra eğilip bana sarılıyor. Böyle kalıyoruz, beni bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkı tutuyor. Ben de aynısını yapıyorum. Bu gece ilk kez parfümünün kokusunu alıyorum. Zambak kokusu. Tanıdık bir koku.

"Dur, az kalsın unutuyordum" diyor. "Sakın gitme."

Beni bırakıyor, dönüp mutfağa giriyor yeniden. Jake'in babası nerede? Tabaktaki yemeklerin kokusunu alıyorum. Nahoş bir koku. Umarım eve dönene kadar araba böyle kokmaz. Belki tabağı bagaja koyabiliriz.

Jake'in annesi yanıma geliyor. "Bu gece bunu sana hediye etmek istedim."

Bana bir kâğıt parçası uzatıyor. Birkaç kez katlanmış bir kâğıt. Cebime sığacak kadar küçük.

"Ah, teşekkürler" diyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne kadar süre oldu unuttum şimdi ama epeydir üzerinde çalışıyordum."

Kâğıdı açmaya kalkıyorum. Elini kaldırıyor. "Hayır, hayır. Burada açma! Henüz hazır değilsin!"

"Pardon?"

"Bir sürpriz bu. Senin için. Dönünce aç."

"Nereye dönünce?"

Cevap vermiyor, gülümseyerek bana bakıyor. Sonra, "Bir resim bu" diyor.

"Teşekkürler. Siz mi yaptınız?"

"Jake ile ben, o küçükken birlikte saatlerce resim çizer, boyardık. Çok severdi sanatı."

Resimlerini o rutubetli bodrum katında mı yapıyorlardı acaba?

"Bir stüdyomuz var. Sessiz bir yer. Evde en sevdiğimiz odaydı."

"Artık yok mu?"

"Var. Vardı. Bilmiyorum. Jake'e sorman lazım."

Gözleri doluyor, ağlamaya başlayacak diye çok korkuyorum.

"Hediye için teşekkürler" diyorum. "Çok naziksiniz. İki-

miz de çok beğeneceğiz eminim. Teşekkür ederim."

"Senin için. Yalnızca senin için. Bir portre bu" diyor. "Jake'in portresi."

O akşam olanlar hakkında konuşmadık. Annesiyle babasından söz etmedik. Arabaya binince ilk yapacağımız şey bu olur sanmıştım. Ona annesini, bodrum katını sormak, babasıyla Jake'in odasında konuştuklarımızı, annesinin sarılışını, bana verdiği hediyeyi anlatmak istiyordum. Sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Bir süredir yoldayız. Ne kadar oldu? Emin değilim. Heyecanım geçti. Durgunlaştım. Bekleyip yarın sabah, kendimi daha enerjik hissettiğimde mi sorsam merak ettiklerimi?

Gece orada kalmadığımız için memnunum. Rahatladım. Jake ve ben o küçük, tek kişilik yatakta mı yatacaktık? Annesiyle babasından hoşlanmadım diyemem. Ama yine de tuhaftı, yorgunum ve bu gece kendi yatağımda uyumak istiyorum. Yalnız kalmak istiyorum.

Sabah kalkar kalkmaz annesi ve babasıyla kibar kibar konuşmak zorunda kaldığımı hayal edemiyorum. Dayanılmaz bir şey olurdu. Ev de soğuk ve karanlıktı. İçeri girdiğimizde sıcak gelmişti ama bir süre sonra içerideki cereyanı fark etmiştim. Orada uyku tutmazdı beni.

"Gözyaşları aerodinamiktir" diyor Jake. "Bütün arabalar gözyaşı şeklinde tasarlanmalı."

"Ne?" Ben hâlâ akşam olanları düşünürken birdenbire söylüyor bunu. Jake gece boyunca epey sessizdi. Nedenini hâlâ bilmiyorum. Ailesinin yanında herkes biraz huzursuzlanır, üstelik onları ilk kez görüyordum. Ama yine de... Kesinlikle her zamankinden daha az konuştu ve daha dalgındı.

Uyumam gerek. İki üç gece kesintisiz, iyi bir uyku çekmem lazım. Kafamda dönüp duran düşünceler, kâbuslar, cevapsız aramalar, kesintiler olmadan uyumam lazım. Haftalardır çok kötü uykum. Belki daha uzun süredir.

"Bazı araçların hâlâ az yakıt tüketecek şekilde tasarlanması ve pazarlanması komik. Şu arabaya bak, bir kutuya benziyor."

Jake pencereden dışarıyı gösteriyor ama dışarısı çok karanlık, bir şey göremiyorum.

"Benzersizlik hoşuma gidiyor benim" diyorum. "Çok eşsiz şeyler de. Farklı şeyleri seviyorum."

"Tanımı gereği, bir şey çok eşsiz olamaz" diyor Jake. "Ya eşsizdir ya değildir."

"Evet, evet, biliyorum." Karşılık veremeyecek kadar yorgunum.

"Arabalar da eşsiz olmamalı. O aracın şoförü küresel ısınma ve iklim değişiminden şikâyet ediyordur büyük olasılıkla ama 'eşsiz' bir araba istemekten de geri kalmıyor. Her araba gözyaşı damlası şeklinde olmalı. O zaman insanlara benzin tasarrufu konusunda ciddi olduğumuzu kanıtlardık."

Yine her zamanki nutuklarından birine başladı. Benzin tasarrufu şimdi ya da bir başka zaman pek umurumda değil doğrusu. Tek istediğim annesiyle babasının evinde olanları konuşmak, sonra da eve gidip uyumak.

"O fotoğraftaki kız kimdi?"

"Hangi fotoğraf? Hangi kız?"

"Odandaki fotoğrafta bir tarlada ya da tarlanın kenarında duran sarışın kız."

"Steph olmalı. Neden sordun?"

"Merak ettim. Güzel bir kız."

"Çekicidir. Ama ben onun güzel olduğunu düşünmedim hiç."

Kız çok güzeldi. "Çıkıyor muydunuz, yoksa arkadaşın mıydı?"

"Arkadaşımdı. Sonra kısa süre çıktık. Liseden sonra bir süre."

"O da biyokimya mı okuyordu?"

"Hayır, müzik. Müzisyendi."

"Ne tür müzik?"

"Bir sürü enstrüman çalıyordu. Ders veriyordu. Eski müziklerle beni tanıştıran oydu. Klasikler, *country*, Dolly Parton vesaire. O şarkılarda öyküler vardı."

"Onu görüyor musun?"

"Hayır, görmüyorum. İlişkimiz yürümedi."

Bana değil karşısına, yola bakıyor. Başparmağının tırnağını

kemiriyor. Farklı bir ilişki, farklı bir dönem olsa belki sormaya devam ederdim. Başının etini yerdim. Israr ederdim. Ama artık nereye doğru yol aldığımızı bildiğim için bunların anlamı yok.

"Arkasındaki adam kimdi?"

"Ne?"

"Resmin arka planında, kızın arkasında yerde yatan biri vardı. Kıza bakıyordu ama sen değildin."

"Bilmiyorum. Fotoğrafı yeniden görmem lazım."

"Hangi fotoğraftan söz ettiğimi biliyor olmalısın."

"Uzun zamandır bakmadım o fotoğraflara."

"Kızın olduğu tek fotoğraf o. Tuhaf, çünkü o adam..." Söyleyemiyorum. Neden söyleyemiyorum?

Bir dakika geçiyor. Konuyu geçiştirecek, sorumu duymazdan gelecek sanıyorum ama sonra şöyle diyor: "Herhalde ağabeyimdir. O fotoğraflardan birinde onu da gördüğümü hatırlıyorum."

Ne? Jake'in bir ağabeyi mi var? Bunu neden daha önce söylemedi?

"Ağabeyin olduğunu bilmiyordum."

"Bildiğini sanıyordum."

"Hayır! Çılgınca bu! Bunu nasıl bilmem!"

Şaka yollu söylüyorum bunları. Ama Jake çok ciddi, herhalde benim de ciddi olmam gerekiyor.

"İkiniz yakın mısınız?"

"Pek değil."

"Neden?"

"Ailevi sorunlar. Karmaşık bir durum. Anneme çekmiş o."

"Sen annene çekmemiş misin?"

Bir an dönüp öfkeyle bana bakıyor, sonra gözlerini yeniden yola dikiyor. Yolda yalnızız. Saat epey geç oldu. Kutuya benzeyen arabadan sonra başka araçla karşılaşmadık. Jake yola konsantre olmuş görünüyor. Bana bakmadan, "Sana normal geliyor mu?" diye soruyor.

"Ne?"

"Evim. Annemle babam."

"Normal derken neyi kastediyorsun?"

"Yalnızca cevap ver. Bilmek istiyorum."

"Tabii. Çoğu açıdan normaller, evet."

Gerçekte neler hissettiğimi söyleyecek değilim. Birlikte çiftliğe ilk ve son gidişimiz olduğundan daha fazla ayrıntıya girmeme gerek yok artık.

"Fazla meraklı olduğumu düşünmeni istemem ama ağabeyin hangi açıdan annene çekmiş ki?"

Bu soruya nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Konuyu değiştirmek istiyor gibi gelmişti bana, ağabeyi hakkında konuşmak istemiyordu sanki. Ama şu an bunu sormak için en iyi zaman. Başka zaman soramam.

Jake bir eliyle alnını ovuşturuyor, diğer eli direksiyonda.

"Birkaç yıl önce ağabeyimin bazı sorunları vardı. Fazla ciddiye almadık. Her zaman yalnızlığına aşırı düşkün biriydi. Başkalarıyla ilişki kurmakta zorlanıyordu. Depresyonda olduğunu düşünüyorduk. Sonra beni takip etmeye başladı. Tehlikeli bir şey yapmadı ama peşimde dolaşması tuhaftı. Buna bir son vermesini istedim ama peşimi bırakmadı. Yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Onu hayatımdan çıkarmak, dışarıda tutmak zorunda kaldım. Kendine bakamayacak durumda falan değil. Kendine bakabiliyor. Ciddi bir ruhsal sorunu olduğunu düşünmüyorum ben. Tehlikeli değil. İyileşebilir bence. Onun dâhi ama çok mutsuz olduğunu düşünüyorum. Yalnızlık zor olmalı. Arkadaşsız olmak. İnsan bir süre böyle yaşayabilir ama... ağabeyim çok yalnız, çok mutsuz birine dönüştü. Sürekli bir şeylere ihtiyacı oluyordu, ona yardımcı olamayacağım konularda desteğimi istiyordu. Artık büyük bir sorun yok ortada ama ailemizin dinamiği değişti tabii."

Önemli bir şey bu. Ailesini ve Jake'i daha iyi anlıyorum şimdi ve yalnızca son otuz saniyede oldu bu değişim. Bu konu beni ilgilendiriyor, kapatmaya hazır değilim henüz. Beni ve bizi etkileyebilir, üzerine kafa patlattığım soruya bir cevap olabilir. "Seni nasıl takip ediyordu?" diyorum.

"Fark etmez. Artık yakında değil. Hepsi bitti."

"Ama merak ediyorum."

Jake radyonun sesini birazcık açıyor ama konuşmaya çalı-

şırken radyonun sesini açması canımı sıkıyor.

"Ağabeyim profesör olmak üzereydi ama iş ortamıyla baş edemedi. İşten ayrılmak zorunda kaldı. İşini yapıyordu ama geri kalan her şey, iş arkadaşlarıyla konuşmak bile çok zor geliyordu ona. Her sabah insanlarla konuşmak zorunda kalacağı için kaygılanırdı. Tuhaf olan, insanları sevmesiydi. Yalnızca onlarla konuşmaya tahammül edemiyordu. Yani normal insanlar gibi, havadan sudan sohbet edemiyordu."

Jake'in konuşurken gaza bastığını fark ediyorum. Ne kadar hızlı gittiğimizin farkında değil sanki.

"Hayatını kazanmak için yeni bir iş bulması gerekiyordu. Sunum yapmak zorunda olmadığı, kimseyle konuşmadan çalışabileceği bir iş. O dönemde durumu kötüleşti ve beni takip etmeye, benimle konuşmaya, bana emirler vermeye başladı. Kafamın içinde yankılanan bir ses gibi hep oradaydı. Hayatımı sekteye uğratıyor, sabote ediyordu. Herkesin anlayamayacağı şeyler yapıyordu."

"Nasıl şeyler?"

Araba daha da hızlanıyor.

"Giysilerimi giymeye başlamıştı."

"Giysilerini mi?"

"Dediğim gibi, bazı sorunları var, yani *vardı*. Kalıcı bir sorunu olduğunu sanmıyorum. Şimdi daha iyi, çok daha iyi."

"Yakın mıydınız? O hastalanmadan önce?"

"Hiçbir zaman çok yakın olmadık. Ama anlaşıyorduk. İkimiz de zeki ve rekabetçiydik, bu da aramızda bir bağ oluşturuyordu. Bilmiyorum. Hastalanacağını hiç tahmin etmemiştim. Birden tuhaflaştı. Böyle şeyler oluyor ve o zaman insanları ne kadar tanıyabileceğini merak ediyorsun. O benim ağabeyim. Ama onu gerçekten tanıdım mı bilmiyorum."

"Zor olmalı. Herkes için."

"Evet."

Jake artık az önceki gibi gaza basmıyor ama hâlâ çok hızlı gidiyoruz. Dışarıda hava buz gibi. Ve karanlık.

"Baban, annenin stresli olduğunu söylediğinde bunu mu anlatmaya çalışıyordu?"

"Sana bunu ne zaman söyledi? Neden böyle bir şey söyledi?"

Gazı köklüyor yeniden. Bu kez motorun homurtusunu duyuyorum.

"Beni odanda gördü. İçeri geldi, konuştuk. Annenin durumundan da kısaca söz etti. Ayrıntı vermedi ama... Jake, kaçla gidiyorsun?"

"Trikotilomaniden söz etti mi?"

"Ne?"

"Annemin saçlarını nasıl yolduğundan. Ağabeyimde de vardı aynı sorun. Annem bu konuda çok ketumdur. Kaşlarının ve kirpiklerinin çoğunu yoldu, artık sıra başındaki saçlara geldi. Bu gece başında açıklıklar gördüm."

"Korkunç bir şey."

"Annem çok hassas biridir. Ama iyileşecek. Durumun bu kadar kötüleştiğini bilmiyordum. Bu gece böyle bir gerginlik olacağını bilsem seni davet etmezdim. Nedense böyle olmayacağını düşünmüştüm. Ama nasıl bir aileden geldiğimi bilmeni de istiyordum."

Eve geldiğimizden beri ilk kez, bütün akşam ilk kez kendimi Jake'e biraz yakın hissediyorum. Bana bir sırrını açıyor. Dürüstlüğü hoşuma gidiyor. Bana bunları anlatmak zorunda değildi. Söylemesi, düşünmesi kolay şeyler değil bunlar. Bu tür şeyler, bu tür duygular her şeyi karmaşıklaştırır. Belki de onun hakkında, bizim hakkımızda, ilişkimizi bitirmek hakkında son kararımı vermemişimdir.

"Aileler tuhaftır. İstisnasız hepsi."

"Geldiğin için teşekkürler" diyor. "Gerçekten."

Elimin üstünde elini hissediyorum.

–Bütün iş arkadaşlarıyla konuştuk, genel resmi görebiliyoruz artık. Fiziksel sorunlar baş göstermiş bir süre önce. Sorunları varmış. Herkes fark etmiş bunu. Kolunda ve boynunda kızarıklıklar belirmiş. Alnı terliyormuş. Birkaç hafta önce sersem sersem masasında oturduğunu, duvara baktığını görmüş bir arkadaşı.

–Bu belirtiler çevresindekileri uyarmalıydı.

–Evet, şimdi öyle geliyor bize. Ama o zaman iş arkadaşlarına özel bir mesele gibi gelmiş, karışmak istememişler. Birkaç olay olmuş. Son bir yıldır molalar sırasında dinlediği müziğin sesini sonuna kadar açıyormuş. İnsanlar müziğin sesini kısmasını istediğinde, hiç aldırmadan şarkıyı başa alıyormuş.

–Resmi bir şikâyette bulunan olmamış mı hiç?

–Yüksek sesle müzik çaldığı için mi? Fazla önemli gelmemiş kimseye.

–Gelmemiştir.

–Görüştüğümüz iki kişi defterleri olduğunu söyledi. Sık sık defterlerine bir şeyler yazıyormuş. Ama kimse ne yazdığını sormamış sonuçta.

–Sanırım sormamışlardır, evet.

–O defterleri bulduk.

–Ne vardı içlerinde?

–El yazısı. El yazısı özenli, çok düzgündü.

–Peki ya içerik?

–Neyin içeriği?

–Defterlerin. Asıl önemli olan bu değil mi? Defterlerde ne yazdığı! İçerik! Yazdıklarının ne anlama geldiği!

–Şey, onları henüz okumadık.

“Tatlı bir şey yemek için durmak ister misin?”

Az önce epey konuştuk ama çok geçmeden soru sormayı bıraktım. Jake’in ailesinden söz etmeyi kestim. Onu sıkıştırmamalıyım. Özel hayatın özel kalması iyi bir şeydir belki. Yine de söylediklerini düşünüyorum. Onu gerçekten anlamaya başladığımı fark ettim, başından geçenleri anlayışla karşıladığımı da. Bir tür duygudaşlık hissettim.

Arabaya bindiğimizden beri başımın ağrıdığını da söylemedim ona. Belki de şarap yüzünden daha kötü oldu başım. O eski evin havasızlığı da cabası. Başım zonkluyor. Kafamın içindeki baskı biraz azalsın diye boynumu hafifçe öne uzatıyorum. Her türlü hareket, sarsıntı ve sallantı kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyor.

“Durabiliriz tabii” diyorum.

“Ama durmamızı istiyor musun?”

“Benim için fark etmez, istiyorsan duralım.”

“Sen ve üstü kapalı yanıtların.”

“Ne?”

“Bu saatte açık olan tek yer Dairy Queen.[3] İçinde süt ürünü olmayan bir şeyler de satıyorlardır eminim.” Demek ki hatırlıyor. Laktoz alerjimi yani.

Dışarısı karanlık. Gelirken daha çok konuşmuştuk, dönüş yolunda daha sessiziz. İkimiz de yorgunuz sanırım, içimize döndük. Kar yağıyor mu emin değilim. Yağıyor galiba. Çok yağmıyor gerçi. Henüz bastırmadı. Yeni başlıyor. Kendi kendime

[3] Dairy Queen: Yumuşak dondurmasıyla meşhur bir *fast-food* zinciri. (yay.n.)

gülüp camdan dışarı bakıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Biraz komik geldi. Annenlerde tatlı yiyemedim, çünkü sütlüydü ve şimdi de bir şeyler yemek için Dairy[4] Queen'de duruyoruz. Üstelik kış ortasındayız. Dışarısı buz gibi, sanırım kar yağıyor. Sorun değil; yalnızca komik geldi." Başka şeyler de düşünüyorum ama bunları ona söylememeye karar veriyorum.

"Yıllardır Skor Blizzard yemedim" diyor. "Sanırım, bir Skor Blizzard yiyeceğim." Skor Blizzard. Biliyordum. Tam tahmin ettiğim gibi.

Dairy Queen'in otoparkına giriyoruz. Bizden başka araç yok. Bir köşede ankesörlü bir telefon, diğer köşede metal bir çöp bidonu var. Artık ankesörlü telefon görmüyorum hiçbir yerde. Çoğu kaldırıldı.

"Hâlâ başım ağrıyor" diyorum. "Yoruldum galiba."

"Ağrının geçtiğini sanıyordum" diyor.

"Geçmedi." Daha da kötüleşti. Migren ağrısına dönüşmek üzere.

"Çok mu ağrıyor? Migrenin mi tuttu?"

"O kadar kötü değil."

Arabadan soğuk ve rüzgârlı havaya çıkıyoruz. Kar giderek şiddetleniyor, artık eminim. Rüzgârda savrularak iniyor karlar. Henüz yerler kar tutmadı. Lapa lapa yağmaya başlayınca hemen tutar eminim. Umarım o zamana dek Advil alıp yatağıma girmiş olurum. Başımın ağrısı geçmiş olursa yarın bütün sabahı kar küreyerek geçiririm. Soğuk başıma iyi geliyor çünkü.

"Büyük bir fırtına yaklaşıyor sanki" diyor Jake. "Rüzgâr dondurucu."

Dairy Queen'in parlak ışıklarına bakınca midem bir tuhaf oluyor. Tabii ki bomboş kafenin içi. Bu gece neden açık olduğunu bile merak ediyor insan. Kapıdaki çalışma saatleri tabelasına bakınca sekiz dakika sonra kapatacaklarını görüyorum. Kapıyı açınca zil ya da müzik sesi duyulmuyor. Boş masalar temiz. Üstlerinde buruşturulmuş peçeteler, boş fincanlar ya da ekmek

[4] İng.: Mandıra. (yay.n.)

kırıntıları yok. Dükkânı kapatmaya hazırlandıkları belli. Makinelerin ve dondurucuların tekdüze, metalik vızıltısı duyuluyor. Bana telefonun çevir sesini anımsatıyor bu vızıltı. İçeride kimyasal denebilecek bir koku da var. Tezgâhın üstündeki aydınlatılmış mönü panosuna bakarak bekliyoruz.

Jake mönüyü okuyor. Gözlerinden ve çenesine dokunmasından anlıyorum bunu. "Sütsüz ürünleri de vardır eminim" diyor yeniden.

Sepetten aldığı uzun, kırmızı, plastik kaşık var elinde. Hemen bir kaşık kapması sinir bozucu bence, yiyebileceğimiz bir şey var mı, onu bile bilmiyoruz henüz. Daha epeyce yolumuz da var. Fırtına çıkarsa daha da uzayacak. Belki de geceyi çiftlikte geçirmeliydik gerçekten. Ama orada rahat değildim. Bilemiyorum. Jake esniyor.

"Kendini iyi hissediyor musun? İstersen arabayı ben kullanabilirim" diyorum.

"Yok yok, iyiyim. Senden daha az içtim."

"Aynı miktarda içtik."

"Ama seni daha fazla etkiliyor. Bünye meselesi" diyor. Yeniden, bu kez eliyle kapattığı ağzını iyice açarak esniyor. "Evet, bak, farklı limonataları var. Buzlu, laktozsuz limonata" diyor. "Sen seversin."

"Severim. Tabii" diyorum. "Bir limonata alayım."

Arkadan iki satış görevlisi çıkıyor. Onları rahatsız ettiğimiz için canları sıkılmış sanki. İkisi de çok genç, henüz yeniyetmeler. Vücut şekilleri, beden tipleri farklı ama diğer yönlerden aynılar. İkisinin de saçları aynı renge boyalı, aynı dar siyah pantolonları giymişler, ayaklarında aynı kahverengi botlar var. İkisinin de başka bir yerde olmak istediğini tahmin ediyorum ve bunun için onları suçlamıyorum.

"Küçük boy bir limonata. Hayır, iki limonata olsun. Orta boy bardağınızın büyüklüğü nedir?"

Kızlardan biri, bana büyük görünen kâğıt bir bardağı alıp havaya kaldırıyor. "Orta boy" diyor ifadesiz bir sesle. Diğer kız arkasını dönüp kıkırdıyor.

"Bu boy iyi" diyor Jake. "Bir küçük, bir orta boy limonata."

"Küçük boy olan çilekli limonata olsun lütfen" diyorum kıza. "Laktoz içermiyor, değil mi?"

Kız diğer kıza dönüyor. "Limonatada dondurma yok, değil mi?" Diğer kız hâlâ kıkırdadığı için cevap vermekte zorlanıyor. Şimdi konuştuğumuz kız da kıkırdıyor. Bakışıyorlar.

"Alerjiniz çok mu kötü?" diye soruyor ikinci kız.

"Beni öldürmez. Ama kendimi kötü hissederim."

Sanki bizi tanıyorlar ve tuhaf bir durum olduğunu düşünüyorlar. Arkadaşlarından, ebeveynlerinden ya da öğretmenlerinden biri beklenmedik bir anda gelmiş ve servis yapmaları gerekiyormuş gibi davranıyorlar. Jake'e bakıyorum. Olanların farkında değil gibi. İlk kız ona bakarak ikinci kıza bir şeyler fısıldıyor. Yeniden gülmeye başlıyorlar.

Üçüncü bir kız geliyor şimdi. Arka odadan çıkıyor. Bizi dinliyordu herhalde, çünkü hiçbir şey söylemeden işe koyuluyor. Diğer kızlar da ona bir şey söylemiyor, varlığını fark etmemiş gibi davranıyorlar.

Üçüncü kız bize doğru dönüyor. "Koku için kusura bakmayın" diyor. "Arka tarafta cila işi sürüyor da."

Cila mı? Bir Dairy Queen'de mi? "Sorun değil" diyorum.

Aniden fark ediyorum. Bu kızı tanıyorum. Onu hatırlıyorum ama ne zaman, nerede gördüm bilmiyorum. Yüzü, saçları. Vücut yapısı. Onu tanıyorum.

Başka bir şey söylemiyor. İşine devam ediyor. En azından bardakları hazırlıyor. Bazı düğmelere basıyor, kulpları çeviriyor. Bir dükkânda sıra bekler gibi makinenin önünde dikiliyor. Makine işini yaparken kız eliyle boş kaplardan birini tutup cihazdan akacak sıvıyı bekliyor.

Daha önce bir yabancının bana tanıdık geldiği olmadı hiç. Jake'e bir şey söyleyemem. Tuhaf bulur çünkü. Zaten tuhaf da.

Zayıf ve ince bir kız bu. Onda bir sorun var. Kendimi kötü hissediyorum. Uzun, düz, koyu renk saçları sırtını ve yüzünün bir kısmını örtüyor. Elleri küçük. Ne kolyesi ne yüzüğü var. Narin ve endişeli görünüyor. Cildinde döküntüler var. Feci bir şey.

Bileklerinden birinin birkaç santim üstünde başlayan kızarıklıkları ve kabarıklıkları görebiliyorum. Dirseğine doğru

yükseldikçe kötüleşiyor, kızarıklık artıyor. Dikkatle koluna bakıyorum. Acı veren, kaşındıran bir şeye benziyor kolundaki döküntüler. Kurumuş ve kabuk bağlamış. Kaşıyor herhalde. Başımı kaldırdığımda gözlerini dikmiş bana baktığını görüyorum. Yüzümün kızardığını hissediyor, bakışlarımı yere indiriyorum.

Jake olanların farkında değil. Ama kızın hâlâ bana baktığını hissediyorum. Diğer iki kızdan biri kıs kıs gülüyor. Zayıf kız kapağını taktığı bardağı tezgâha koyuyor. Kolundaki döküntüleri kaşıyor şimdi. Sertçe değil. Bakmamaya çalışıyorum. Derisindeki kabukları kaldırıyor, onları kolundan koparmaya çalışıyor. Eli de titriyor hafifçe.

Makine vızıldamaya devam ediyor. Bu kızların üçü de burada olmak istemiyor tabii. Antiseptik Dairy Queen'de, buzdolaplarının, dondurucuların arasında, floresan lamba ışığında, metal araç gerecin, kırmızı kaşıkların, naylon kılıflı pipetlerin, kâğıt bardakların ve alçak sesli kesintisiz vızıltının ortasında olmak istemiyorlar.

İş arkadaşlarınızdan ikisi sizinle uğraşıyorsa durum daha da kötü olur. Zayıf kızın canı bu yüzden mi sıkkın?

Sorun yalnızca Dairy Queen değil, bu yer, bu kasaba, tabii eğer bir kasabaysa. Bir kasabayı kasaba yapan, sonra şehre dönüşmesini sağlayan nedir bilmiyorum. Belki burası da ne bir kasaba ne de bir şehirdir. Kayıp, ücra bir yer. Dünyadan gizlenmiş. Buradan çıkamasam, gidecek bir yerim olmasa, burada küflenip kalırdım.

Gümüş renkli makinenin içinde bir yerlerde buzlar kırılıyor ve konsantre limon suyu bol sıvı şekerle karıştırılıyor. İçinde laktoz olmasa da tatlı bir limonata olacak, eminim.

Buzlu limonata ikinci bardağa doluyor. Bardak dolunca makine duruyor, kız o bardağa da plastik kapağını takıyor. Bardakları getirip tezgâhın üzerine koyuyor. Yakından daha da kötü görünüyor. Özellikle gözleri.

"Teşekkürler" diyorum limonataları almak için uzanırken. Cevap vermesini beklemediğim için karşılık alınca şaşırıyorum.

"Endişeleniyorum" diye mırıldanıyor, benimle değil de

kendi kendine konuşur gibi. Diğer kızlar duyuyor mu acaba diye çevreme bakınıyorum. Dikkat etmiyorlar. Jake de öyle.

"Pardon?"

Yere bakıyor. Ellerini önünde kavuşturmuş.

"Bunu söylememem gerekir, söylememem gerektiğini biliyorum" diyor. "Ne olduğunu biliyorum. Korkuyorum. Biliyorum. İyi değil. Çok kötü."

"İyi misin?"

"Gitmek zorunda değilsin."

Kalbim ağzıma geliyor. Jake pipet almaya gidiyor, bir de peçete sanırım. Kaşığa gerek kalmadı.

Kızlardan biri bu kez daha yüksek sesle gülüyor. Karşımda duran zayıf kız hâlâ yere bakıyor, saçları yüzünü örtüyor.

"Neden korkuyorsun?"

"Sorun, neden korktuğum değil, kimin için korktuğum."

"Kimin için korkuyorsun?"

Bardakları tezgâhın üzerinden alıyor. "Senin için" diyor, bardakları bana veriyor ve mutfağa dönüp gözden kayboluyor.

Jake her zamanki gibi olanların farkında değil. Arabaya dönüyoruz, Dairy Queen'deki kızlar hakkında hiçbir şey söylemiyor. Bazen hiçbir şeyin farkına varmıyor, kendi dünyasında kaybolup gidiyor.

"O kızı gördün mü?"

"Hangisini?"

"İçecekleri hazırlayanı?"

"Birden fazla kız vardı içeride."

"Hayır, içecekleri hazırlayanı diyorum ben. Zayıf olan. Uzun saçlı."

"Fark etmedim" diyor. "Bilmiyorum. Hepsi zayıf değil miydi?"

Daha fazlasını söylemek istiyorum. O kız hakkında, kolundaki kızarıklık hakkında, üzgün bakışları hakkında konuşmak istiyorum. Ona kızın neler söylediğini anlatmak istiyorum. Umarım kızın konuşabileceği biri vardır. Neden korktuğunu anlamak istiyorum. Benim için korkması çok mantıksız çünkü.

"Limonatan nasıl?" diye soruyor Jake. "Çok mu tatlı?"

"İyi. Fazla tatlı değil."

"Buzlu içecekleri, limonataları bu yüzden sevmiyorum, hep çok şekerli oluyorlar. Blizzard almalıydım."

"İstediğin zaman dondurma yiyebilmek hoş bir şey olmalı."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Elimdeki bardağı sallayıp pipeti dibe doğru itiyorum, bardağa sürtünen pipetten bir gıcırtı çıkıyor. "Ekşi de" diyorum. "Ekşiliği sahte ama ekşi işte. Tatlıyı dengeliyor."

Jake'in içeceğindeki buzlar bardakta eriyor. Çok geçmeden tamamen sıvıya dönüşecek. Yarısını içmiş.

"Bunları bitirmenin ne kadar zor olduğunu unutuyorum hep. Küçük boy alsam yeterdi. Orta boy dedikleri orta boy falan değil."

Eğilip ısı ayarını iyice yükseltiyorum.

"Üşüdün mü?" diye soruyor Jake.

"Evet, biraz. Limonata yüzünden sanırım."

"Kar fırtınası var. Buzlu içecek almak kimin fikriydi ki?"

Bana bakıp kaşlarını kaldırıyor.

"Niye aldım bilmem" diyor. "Dört yudumdan sonra midemi bulandırıyor."

"Bir şey demiyorum" diyorum ellerimi havaya kaldırarak. "Tek kelime etmiyorum."

İkimiz de gülüyoruz.

Jake'le son kez arabada yolculuk ediyoruz sanırım. Böyle şakacı, keyifli, neredeyse mutlu olduğu anlarda son kez yolculuk ediyor olduğumuzu düşünmek çok üzücü. Belki de ilişkimizi bitirmemeliyim. Belki de düşünmeyi bırakıp onunla birlikte olmanın keyfini çıkarmaya çalışmalıyım. Birlikteliğimizin keyfini. Birini yakından tanımanın keyfini. Neden bu kadar üstüne gidiyorum bu ilişkinin? Belki sonunda ona âşık olacağım ve korkularım geçecek. Belki durum daha iyiye gidecek. Bu mümkün. Belki zaman ve çabayla her şey yoluna girer. Ama yanınızdaki insana düşündüklerinizi söyleyemiyorsanız ne anlamı var ki!

Bence bu kötüye işaret. Ya benim hakkımda şu an aynı şeyleri düşünen o olsaydı? İlişkimizi bitirmeyi düşündüğü halde

hâlâ benimle iyi vakit geçirdiği için, benden tam anlamıyla bıkmadığı için ayrılmayıp oyalansaydı? Bunları düşündüğünü bilseydim çok canım sıkılırdı.

Bitirmeliyim. Mecburum buna.

"Sorun sende değil, bende" klişesini ne zaman duysam gülmemeye çalışırım. Ama bu kez klişe gerçek oldu. Jake, yalnızca Jake. İyi biri. Yakışıklı ve iyi görünümlü. Pislik, aptal, kötü, çirkin biri olsaydı, ilişkimizi bitirmem bir anlamda onun da suçu sayılabilirdi. Ama öyle biri değil Jake, düzgün biri. Gerçi iyi bir ikili olduğumuzu sanmıyorum. Eksik bir şeyler var, dürüst olmam gerekirse başından beri vardı.

Herhalde ona da böyle diyeceğim: Sorun sende değil, bende. Sorun benim. Sorunu olan benim. Sana hak etmediğin şekilde davranmak istemiyorum. İyi birisin. Ama benim halletmem gereken şeyler var. Sen de hayatına devam etmelisin. Denedik, elimizden geleni yaptık. Gelecekte neler olacağını ikimiz de bilemeyiz.

"İşin bitti galiba" diyor Jake.

Limonatamı bardaklığa bıraktığımı fark ediyorum. Buzları eriyor. İşim bitti. Bitti.

"Üşüyorum. Üşürken, eriyen bir şeyleri seyretmek çok ilginç."

"Boşu boşuna mola verdik" diyor. "Kusura bakma."

"Kar fırtınasında, ıssız bir yerde buzlu limonata içtim diyebilirim artık. Bir daha asla yapmayacağım bir şey ama olsun."

"Bu bardaklardan kurtulmamız lazım. Bardaklıkları ıslatacaklar."

"Evet" diyorum.

"Nereye gideceğimizi biliyorum."

"Bardakları atmak için mi?"

"Devam edersek ileride solda bir sapak çıkacak karşımıza. Sola sapıp bir süre ilerleyince bir okul binası var, bir lise. Bardakları orada atabiliriz."

Bardaklardan kurtulmak bu kadar önemli mi? Neden sırf onları atmak için yolumuzu değiştiriyoruz?

"Fazla uzak değildir umarım" diyorum. "Kar hızlanıyor ve

çabucak eve dönmek istiyorum."

"Fazla uzak değil, hayır. Bardakları camdan dışarı atmak istemiyorum yalnızca. Hem buraları biraz daha görmüş olursun."

Buraları görmek istediğimi nereden çıkarıyor ki? Camdan dışarı bakıyorum. Karanlık ve kardan başka bir şey görünmüyor.

"Anladın işte" diyor bana.

Birkaç dakika sonra yol ikiye ayrılıyor. Jake sola dönüyor. Az önceki bir arka yolsa, bu bir patika olmalı. İki araba yan yana geçemez bu yoldan. İki yanı sık ağaçlık.

"İşte şuradan" diyor Jake, "hatırladım şimdi."

"Sen bu okula gitmemiştin, değil mi? Evinizden epey uzak."

"Ben burada öğrenci olmadım hiç ama buraya geldim."

Dar, kıvrımlı bir yol. Arabanın farlarından başka ışık yok çevrede. Ağaçlar azaldı, tarlalar belirdi. Görüş alanımız çok kısıtlı. Cama elimin tersiyle dokunuyorum. Çok soğuk.

"Ne kadar var okula?"

"Fazla kalmamış olsa gerek. Emin değilim."

Bunu neden yapıyoruz, merak ediyorum. İçeceklerin buzları erise ne olur? Bu tarlaların arasında yolculuk etmek değil, eve gidip yıkanmak istiyorum. Mantıksız bir durum bu. Artık bitsin istiyorum.

"Gündüz güzeldir eminim" diyorum. "Huzurludur." İyimser davranmaya çalışıyorum.

"Evet, ıssız bir yer."

"Yol nasıl?"

"Fena kayıyor, yavaş gidiyorum. Henüz tuzlanmamış. Fazla kalmadı. Affedersin, daha yakın olduğunu sanıyordum."

Endişelenmeye başlıyorum. Fazla değil. Birazcık. Uzun bir geceydi. Gidiş yolculuğumuz, çiftliği dolaşmamız, annesi ve babasıyla tanışmam. Annesi ile babasının söyledikleri. Ağabeyi. Ve bir yandan sürekli ilişkimizi bitirmeyi düşünmem. Hepsi. Şimdi de bu çöp atma saçmalığı.

"Bak" diyor. "Biliyordum. İşte orada. Biliyordum. Gördün mü? Orası."

Birkaç yüz metre ileride, sağda büyük bir bina var. Bundan

fazlasını göremiyorum.

Nihayet. Bu iş bitince belki eve dönebiliriz.

Sonunda haklı çıktı, bu okulu gördüğüme sevindim. Dev bir bina. İki binden fazla öğrencisi olmalı. Şu büyük, eski kırsal bölge okullarından. Kaç öğrencisi vardır bilemiyorum tabii ama kalabalık olmalılar. Uzun, dar bir yoldan ulaşılıyor bu kocaman binaya.

"Böyle bir şey olacağını düşünmemiştin, değil mi?" diyor.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama bunu beklemiyordum.

"Bu ıssızlığın ortasında bir okul binasının ne işi var?"

"Bu bardaklardan kurtulabileceğimiz bir çöp bidonu falan olmalı" diyor, okulun bahçe yoluna girip yavaşlayan Jake.

"Bak" diyorum. "Şurada."

Sıra sıra pencerelerin önünde bisiklet park yeri var, bir tane de kilitli bisiklet. Onun hemen yanında yeşil bir çöp bidonu.

"İşte bunu arıyorduk" diyor. "Tamam, hemen dönerim."

İki bardağı tek eliyle alıp kapıyı açıyor, arabadan çıkıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Arabayı çalışır halde bırakıyor.

Bisiklet parkının yanından geçip çöp bidonuna doğru yürümesini seyrediyorum. Çökük omuzları, eğik başıyla seker gibi yürüyor. Onu ilk kez görüyor olsam, soğuk ve kar yüzünden eğilerek yürüdüğünü sanabilirdim. Ama onun normal yürüyüşü bu. Yürüyüşünü, duruşunu *biliyorum*. Tanıyorum. Uzun, yavaş adımlarla hafifçe sallanarak yürüyor. Onu başka birkaç kişiyle birlikte bir yürüme bandına koyup, bana yalnızca bacaklarını ve ayaklarını gösterseniz hemen tanırım. Sadece yürüyüşünden bile her yerde tanırım onu.

Ön camdaki sileceklere bakıyorum. Mekanik bir gıcırtıyla inip kalkıyorlar. Cama fazla sert sürünüyorlar. Jake, bardakları tek elinde tutuyor. Diğer eliyle çöp bidonunun kapağını kaldırıyor. Bidonun içine bakıyor. Hadi, acele et, at şunları.

Orada öylece duruyor. Ne yapıyor?

Arabaya, bana doğru dönüyor. Omuz silkiyor. Çöp bidonunun kapağını kapatıp yürümeye başlıyor, arabadan uzaklaşıyor. Nereye gidiyor? Okulun köşesinde bir an duruyor, sonra köşe-

den dönüp gözden kayboluyor. Bardaklar hâlâ elinde.

Neden atmadı onları?

Karanlık. Sokak lambası yok. Arka yola girdiğimizden beri bir sokak lambası görmedik sanırım. Dikkat etmedim. Gördüğüm tek ışık, okulun çatısından gelen sarı bir ışık. Jake, kırların ne kadar karanlık olduğunu anlatmıştı. Çiftlikte karanlığı daha az fark ettim ama burası gerçekten çok karanlık.

Nereye gidiyor? Sola eğilip farları kapatıyorum. Önümdeki tarla yok oluveriyor. Okul bahçesinde tek bir ışık kaynağı var. Çok geniş bir alan, çok yoğun bir karanlık. Kar yağışı şiddetlenmeye başlıyor.

Daha önce gece vakti bir lisenin önüne gelmemiştim, özellikle de böyle kırsal ve ıssız bir yerdeki lisenin. Bu okula kimler gidiyor acaba? Çiftçilerin çocukları olmalı. Otobüslerle geliyorlardır herhalde. Çevrede hiç ev yok. Burada hiçbir şey yok. Sadece yol, ağaçlar, tarlalar ve tarlalar.

Bir keresinde kendi liseme gece geç saatte gitmek zorunda kaldığımı anımsıyorum. Derslerden sonra etkinlikler ya da toplantılar için okulda kaldığım olmuştu. Normal okul saatlerinden çok farklı değildi o zaman. Ama akşam yemeğinden sonra, artık herkes gitmişken karanlıkta okula dönmek çok tuhaftı. Öğretmenler ve öğrenciler yokken. Bir şey unutmuştum okulda ama şimdi ne unuttuğumu hatırlayamıyorum.

Okulun ön kapısının açık olmasına şaşırmıştım. Başlangıçta kilitli olduğunu sanıp iki kanatlı büyük kapıyı çalmıştım. Okul kapısını çalmak tuhafıma gitmişti ama denemiştim yine de. Sonra kapıyı itmiş ve açık olduğunu görmüştüm. İçeri girmiştim. Çok sessiz, terk edilmiş gibiydi, her zamanki halinin tam tersiydi. Tek başıma daha önce hiç gelmemiştim okula.

Dolabım okulun diğer ucunda olduğundan boş koridorlardan geçmek zorunda kalmıştım. İngilizce sınıfının önünden geçerken kapının önünde durmuştum. Bütün sandalyeler sıraların üstündeydi. Çöp kutuları koridorda, yakınımdaydı. İçeride bir hademe temizlik yapıyordu. Orada olmamam gerektiğini biliyordum ama oyalandım yine de. Onu izledim birkaç saniye boyunca.

Gözlüklüydü, saçları dağınıktı. Yerleri süpürüyordu. Hızlı hareket etmiyordu. İşi ağırdan alıyordu. Sınıflarımızın ne kadar düzenli olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Her gün derse geliyor, sınıfı dolduruyor, sonra ortalığı dağıtıp evlerimize dönüyorduk. Ertesi gün sınıfa döndüğümüzde temizlenmiş olduğunu görüyorduk. Yeniden dağıtıyorduk. Ve ertesi gün dağıttığımız her şey yeniden düzenleniyordu. Fark etmiyorduk bile. Hiçbirimiz. Yalnızca dağınıklık toplanmasa farkına varırdım.

Hademe portatif teybinin sesini sonuna kadar açmıştı. Müzik değil bir öykü dinliyordu, sesli kitap gibi bir şey. Sesini sonuna kadar açmıştı teybin. Tek bir ses duyuluyordu. Bir anlatıcının sesi. Hademe özenle çalışıyordu. Beni görmedi bile.

O kızlar. Dairy Queen'deki kızlar. Herhalde bu okulun öğrencisidirler. Oldukça uzak bir yoldan geliyor olmalılar. Dairy Queen'in bulunduğu yerleşim yeri, buraya en yakın kasaba herhalde. Arabanın farlarını yakıyorum yeniden. Jake nerede? Ne yapıyor?

Arabanın kapısını açıyorum. Kar şimdi daha da şiddetli yağıyor, arabanın içine doluyor, eriyor ve içeriyi ıslatıyor. Dışarı eğilip gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum.

"Jake? Ne yapıyorsun? Hadi gel."

Cevap yok. Kapıyı birkaç saniye daha açık tutuyor, rüzgârı yüzümde hissedip çevreye kulak kabartıyorum.

"Jake, gidelim hadi!"

Ses yok.

Kapıyı kapıyorum. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Nerede olduğumu haritada bile bulamam. Bunu yapamayacağımdan eminim. Bu yer haritada bile yoktur büyük olasılıkla. Jake beni burada bıraktı. Yalnızım şimdi. Tek başıma. Bu arabada. Tek bir araç geçmedi henüz, gerçi dikkat etmiyordum, geçse de fark eder miydim bilmem. Ama geceleri bu yolu kullanan yok belli ki. En son ne zaman bilinmeyen bir yerde bir arabanın içinde beklediğimi hatırlayamıyorum. Eğilip kornayı çalıyorum, önce bir, sonra iki kez. Üçüncü seferinde uzun uzun,

öfkeyle. Saatler önce yatağıma girmiş olmalıydım.

Hiçbir yerdeyiz. Issızlığın ortasında. Burası bir kasaba da değil, şehir de. Tarlalar, ağaçlar, kar, rüzgâr, gökyüzü var ama bir yer değil burası. Dairy Queen'deki kızlar burada olduğumuzu görseler ne düşünürlerdi? Kolunda döküntüler olan kız mesela? Derisi kabuk kabuk olan. Gecenin bu vaktinde neden burada durduğumuzu, okulunda ne aradığımızı merak ederdi. O kız için üzüldüm. Onunla biraz daha konuşmak isterdim. Neden bana öyle dedi? Neden korkuyordu? Belki ona yardım edebilirdim. Belki bir şeyler yapmalıydım.

Bu okul onun çok sevdiği bir yer olmasa gerek. Herhalde yalnızdır burada. Eminim sevmiyordur okulda olmayı. Zeki ve becerikli olduğu halde, çeşitli nedenlerden ötürü paydos saatini dersin başlama saatine tercih ediyordur. Sevdiği, kendini rahat hissettiği bir yer olması gerekir okulun ama eminim değildir. Bana öyle geliyor. Belki de fazla abartıyorum.

Torpido gözünü açıyorum. Dolu. Her torpido gözünü dolduran haritalar, belgelerle değil. Top haline getirilmiş kâğıt mendillerle dolu. Kullanılmış mendiller mi bunlar? Yoksa yalnızca top haline getirilip buraya mı atılmışlar? Çok sayıda mendil var torpido gözünde. İçlerinden birinin üzerinde kırmızı bir şey görüyorum. Kan lekeleri mi? Mendilleri şöyle bir karıştırıyorum. Bir kurşunkalem buluyorum. Bir de not defteri. Not defterinin altında fotoğraflar ve birkaç tane şeker paketi var.

"Ne yapıyorsun?"

Jake kapıyı açıyor, içeri eğiliyor, yüzü kırmızı, başı ve omuzları karla kaplı.

"Jake! Ödümü kopardın." Torpido gözünü kapıyorum. "Dışarıda ne yapıyordun bunca zamandır? Nereye gittin?"

"Bardakları atmaya gittim."

"Hadi" diyorum. "Arabaya bin. Gidelim."

Kapıyı kapatıyor, üzerimden uzanıp torpido gözünü açıyor. İçine bakıp yeniden kapatıyor. Saçları ve giysilerindeki karlar erimeye başladı. Saçı karışmış, alnına yapışmış. Gözlüğünün camları, arabaya binince buğulanmış. Oldukça yakışıklı görünüyor, özellikle yanakları kızardığı için.

"Bardakları neden çöp bidonuna atmadın? Yanına kadar gittin. Gördüm seni."

"Çöp bidonu değildi ki. Torpido gözünde ne arıyordun?"

"Hiçbir şey aradığım yoktu. Seni bekliyordum. Ne demek çöp bidonu değildi?"

"Tuzla doldurulmuş. Buzlanmaya karşı kullanılmak üzere. Arka tarafta bir çöp bidonu bulurum diye düşündüm." Gözlüğünü çıkarıyor. Paltosunun altındaki gömleğini çekiştirip, gözlüğünün buğulanan camlarını siliyor. Bunu yaptığını daha önce de gördüm, gözlük camlarını gömleğiyle sildiğini yani.

"Sonra gördüm birden. Çöp bidonunu. Ama biraz daha ilerledim. Arka tarafta büyük bir tarla var. Sanki sonsuzluğa uzanıyor. Onun ilerisinde bir şey göremedim."

"Burayı sevmedim" diyorum. "Ne yaptığından da haberim yoktu. Çok üşümüş olmalısın. Çevresinde hiç ev olmayan böyle ıssız bir yerin ortasında okulun işi ne zaten! Bir okul yapıyorsan evlerin, insanların, çocukların yakınına yapmalısın."

"Bu okul çok eski zamanlardan beri burada. Bu yüzden kötü durumda zaten. Çepeçevre kırk millik bölgede oturan her çocuk buraya gelir."

"Veya gelirdi."

"Nasıl yani?"

"Hâlâ faaliyette olup olmadığını bile bilmiyoruz, değil mi? Belki de okul kapanmıştır ama henüz yıkılmamıştır. Çok kötü durumda olduğunu az önce kendin söyledin. Bilmiyorum. Burası bana bomboş geliyor. Terk edilmiş gibi."

"Tatildir belki. Öyle olabilir. Okullar açıldı mı?"

"Bilmiyorum. Bana tamamen kapanmış gibi geliyor nedense."

"Okul kapatılmış olsa bidona neden tuz doldursunlar?"

Doğru. İşte bunu açıklayamam.

"Burası çok nemli" diyor Jake. Şimdi gömleğinin eteğiyle yüzünü kuruluyor, gözlüğü hâlâ elinde. "Arka tarafta bir kamyonet gördüm. Okulun terk edilmiş olduğu yönündeki iddian böylece geçerliliğini yitirmiş oldu ne yazık ki."

Konuşurken *ne yazık ki* ve *geçerliliğini yitirmek* diyen başka

bir erkek tanımıyorum.

"Nerede?"

"Okulun arka tarafında. Çöp bidonunu bulduğum yerde siyah bir kamyonet var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, paslı ve eski bir siyah pikap."

"Belki o da terk edilmiştir. Issız bir yerdeki eski, boktan bir okulun arka bahçesine bırakıp gitmiş olabilir biri onu. Daha iyi bir yer mi bulacak!"

Jake bana bakıyor. Düşünüyor. Bu yüz ifadesini daha önce de gördüm. Bildiğim ve sevdiğim mimiklerini görmek içimi ısıtıyor, beni rahatlatıyor. Burada olduğu için memnunum. Gözlüğünü takıyor yeniden.

"Egzozu damlatıyordu."

"Ne olmuş?"

"Yani pikap kullanılmıştı. Egzoz borusunun damlatması aracın yakın zamanda kullanılmış olduğunu gösteriyor. Orada uzun zamandır durmuyordu yani. Karda tekerlek izleri de vardı sanırım. Ama egzozun damlattığından eminim."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Konuya ilgim azalıyor. Hızla. "Arka tarafta bir pikap olması ne anlama geliyor ki?" diyorum.

"Binada birinin olduğu anlamına geliyor" diyor. "Bir işçi falan belki, bilmiyorum, öyle bir şey. Okul binasında biri var, hepsi bu."

Konuşmadan önce biraz bekliyorum. Jake'in gergin olduğunun farkındayım ama nedenini bilmiyorum.

"Her şey olabilir. Birisi..."

"Hayır" diye kesiyor sözümü. "İçeride biri var. Mecbur olmasa içeride olmayacak biri. Başka bir yerde, neresi olursa olsun başka bir yerde olabilse burada olmazdı."

"Tamam, yalnızca fikrimi söylüyordum. Bilmiyorum. Belki de burası araba parkıdır ve biri arabasını buraya bırakmıştır. Veya öyle bir şey."

"İçeride tek başına çalışıyor. Bir hademe veya bir temizlikçi. Çocukların arkasını topluyor. Herkes uyurken geceleri bu işi yapıyor. Tıkanan tuvaletleri açıyor. Çöp torbalarını topluyor.

Atılmış yiyecekleri. Ergenler eğlence olsun diye yerlere işerler. Düşün artık."

Başımı diğer tarafa, okul binasına doğru çeviriyorum. Böyle büyük bir binayı temiz tutmak kolay olmasa gerek. Öğrenciler etrafı epey dağıtıp kirletiyordur. Özellikle de tuvaletler ve kafeterya. Bütün bu dağınıklığı toplamak tek kişiye mi kalıyor? Birkaç saat içinde hem de? "Neyse, kimin umurunda? Hadi gidelim. Zaten geç kaldık. Yarın çalışman lazım."

Başım yeniden zonklamaya başladı. Dairy Queen'den ayrıldığımızdan beri ilk kez Jake anahtarı kontaktan çıkarıp cebine atıyor. Arabanın hâlâ rölantide olduğunu unutmuştum. Bazen bir sesin varlığını kesilene dek fark etmiyor insan. "Neden acele ediyoruz? Saat on iki bile değil henüz."

"Ne?"

"Saat o kadar geç değil. Kar da yağıyor. İşte buradayız. Bizden başka kimse de yok. Biraz bekleyelim."

Onunla tartışmak istemiyorum. Burada, şimdi olmaz. Jake ve ilişkimiz hakkında kararımı vermişken olmaz. Dönüp yeniden camdan dışarı bakıyorum. Bu duruma nasıl düştüm? Yüksek sesle gülüyorum.

"Ne oldu?" diyor.

"Bir şey yok, ben yalnızca..."

"Yalnızca ne?"

"Gerçekten bir şey yok. İşyerinde olan komik bir şeyi düşünüyordum."

Bu kadar bariz bir yalan söylediğime inanamıyormuş gibi bakıyor bana.

"Çiftliği nasıl buldun? Annemle babamı?"

Şimdi mi soruyor bunu bana? Bunca zaman sonra? Duraksıyorum. "Nerede büyüdüğünü görmek eğlenceliydi. Sana bunu söyledim zaten."

"Tahmin ettiğin gibi miydi? Öyle bir yer görmeyi bekliyor muydun?"

"Ne hayal etmiştim bilmiyorum. Şehir dışında, çiftliklerde hiç zaman geçirmedim. Neye benzediğini tahmin edemiyordum. Ama düşündüğüm gibi bir yerdi yine de, evet."

"Şaşırttı mı seni?"

Koltuğumda kımıldanıp başımı sola çevirerek, Jake'e bakıyorum. Tuhaf sorular bunlar. Jake'e uygun değiller. Tabii ki beklediğim gibi bir yer değildi. "Neden şaşırtsın ki beni? Neden?"

"Ne düşündüğünü merak ediyorum. Sence büyümek için hoş bir yer miydi?"

"Annenle baban tatlı insanlar. Beni davet etmeleri çok hoştu. Babanın gözlük kordonunu sevdim. Eski zamanlara özgü bir cazibesi vardı. Bu gece orada kalmamızı istedi."

"Öyle mi?"

"Evet. Kahve yapacağını söyledi."

"Sence mutlu muydular?"

"Annenle baban mı?"

"Evet, merak ediyorum. Onları düşünüyorum son zamanlarda. Ne kadar mutlu olduklarını. Stresli bir dönem geçirdiler. Onlar için kaygılanıyorum."

"İyi görünüyorlardı. Annen biraz zorlanıyor gibiydi ama baban ona destek oluyordu."

Mutlu muydular? Emin değilim. Özellikle mutsuz görünmüyorlardı. Ama tartıştıklarını duydum. Akşam yemeğinden sonra mutfakta konuştuklarının bir bölümünü duydum. Mutluluğu tarif etmek zor. Bir sorun var gibiydi. Belki de Jake'in ağabeyi yüzünden. Bilmiyorum. Jake'in de dediği gibi, stresli bir dönem geçirmişlerdi.

Bacağıma dokunuyor. "Geldiğin için çok memnunum."

"Ben de" diyorum.

"Gerçekten benim için anlamı büyük. Uzun zamandır o evi görmeni istiyordum."

Uzanıp boynumu öpüyor. Bunu beklemiyordum. Bedenimin gerildiğini, koltukta dikleştiğimi hissediyorum. Bana yaklaşıyor, beni kendine doğru çekiyor. Elini bluzumun içine sokuyor, sutyenimin üzerinden aşağıya indiriyor. Çıplak karnımda, belimde dolaştırıyor.

"Jake" diyorum.

Mantomu çıkarıyor, bluzumu yukarı doğru sıyırıyor. Bluz zorluk çıkarınca ikimiz de duraksıyoruz. Bluzu başımın üstün-

den çıkarıp ayaklarımın dibine atıyor. İyiyim. Elleri. Yüzü. Bunu yapmamalıyım. İlişkimizi bitirmeyi düşünürken doğru olmaz. Ama şu anda bana kendimi iyi hissettiriyor. Öyle gerçekten.

Çıplak omzumu öpüyor, boynumla omzumun birleştiği yeri.

Belki de karar vermek için çok erken. Fark etmez. Tanrım. Yaptığını yapmaya devam etsin yeter. Onu öpmek istiyorum.

"Steph" diye mırıldanıyor.

Duruyorum. "Ne?"

İnliyor, boynumu öpüyor.

"Ne dedin?"

"Bir şey demedim."

Bana Steph mi dedi? Öyle mi dedi? Göğsümü öpmeye başladığında arkaya yaslanıyorum. Gözlerimi kapıyorum.

"Ne oluyor be!" diyor.

Kaskatı oluyor, geri çekiliyor ve sonra beni bir şeyden korumak ister gibi yeniden üzerime eğiliyor. Sırtımda bir ürperti hissediyorum. Elleriyle camı silerek buharı temizliyor.

"Ne oluyor be!" diyor bu kez daha yüksek sesle.

"Ne var?" diyorum yerdeki bluzuma uzanırken. "Ne oluyor?"

"Kahretsin" diyor, hâlâ üzerime eğilmiş dururken. "Dediğim gibi, okul binasında biri var. Kalk hemen. Bluzunu giy. Acele et."

"Ne oldu?"

"Seni korkutmak istemiyorum. Kalk. Bizi görebiliyor. Buraya bakıyordu."

"Jake? Sen neden söz ediyorsun?"

"Bize bakıyordu."

Rahatsız oluyorum, midem düğümleniyor.

"Bluzumu bulamıyorum. Yerde olması lazım."

"Başımı kaldırıp omzunun üstünden bakınca birini gördüm. Bir adam."

"Adam mı?"

"Bir adam. Şu pencerede durmuş, hiç kımıldamadan arabaya, bize bakıyordu. Bizi görebiliyordu."

"Sinirim bozuldu Jake. Hiç hoşuma gitmedi. Neden bize bakıyordu?"

"Bilmiyorum ama bu yaptığı doğru değil."

Jake sinirlenmiş, allak bullak olmuş görünüyor.

"Orada birini gördüğünden emin misin? Ben kimseyi göremiyorum."

Koltuğumda okuldan tarafa dönüyorum. Sakin kalmaya çalışıyorum. Onu daha fazla sinirlendirmek ya da heyecanlandırmak istemiyorum. Hangi pencerelerden söz ettiğini anladım. Ama orada kimse yok. Hiçbir şey yok. Gerçi birisi o pencerede duruyor olsa bizi kolayca görebilirdi.

"Eminim. Gördüm onu. Bize... bakıyordu. Bizi seyretmekten zevk alıyordu. Hastalıklı bir şey bu."

Bluzumu bulup giyiyorum. Motor durduğu için arabanın içi soğuyor. Mantomu giymem lazım.

"Rahatla biraz, hadi hemen gidelim. Dediğin gibi, canı sıkılmış yaşlı bir hademe falandır. Bu saatte burada kimseyi görmemiştir daha önce belki. Hepsi bu."

"Rahatlayayım mı? Hayır, böyle saçmalık olmaz. Bizim için kaygılanmış falan değildi. İyi olup olmadığımızı merak etmiyordu. Sıkılmış da değildi. Bizi seyrediyordu."

"Nasıl yani?"

"Gözlerini dikmiş keyifle bize bakıyordu. Ne boktan iş."

Ellerimi yüzüme götürüp gözlerimi kapatıyorum. "Jake, umurumda değil. Hadi gidelim."

"Benim umurumda. Sapığın biri bu adam. Bir şeyler yapıyordu. Eminim bundan. Manyağın teki. Bize bakmaktan hoşlanıyordu."

"Bunu nereden anladın?"

"Onu gördüm. Onu biliyorum. Onun gibi adamları yani. Yaptığından utanması lazım. El salladı sanki. Biliyordu."

"Sakinleş. Bir şey yaptığını sanmıyorum. Nasıl emin olabilirsin?"

"Bunu olmamış kabul edemem. Öyle bir şey yapamam. Onu görebiliyorum."

"Jake, artık gidebilir miyiz lütfen? Bak, senden rica ediyorum. Lütfen."

"Ona hak ettiği şeyleri söyleyeceğim. Bunu yapamaz."

"Ne? Hayır. Unut bunu. Gidelim. Gidiyoruz."

Ona uzanıyorum ama Jake elimi itiyor, hem de sertçe. Başını sallıyor. Çok öfkeli. Bakışlarından belli. Elleri titriyor.

"Onunla konuşmadan hiçbir yere gitmiyoruz. Yaptığı doğru değil."

Jake'i daha önce hiç böyle görmedim, bu haline hiç şahit olmadım. Elimi sertçe itti. Onu sakinleştirmem lazım.

"Jake. Hadi ama. Bir saniye bana bakar mısın? Jake?"

"Onunla konuşmadan hiçbir yere gitmiyoruz."

Şaşkınlıkla arabanın kapısını açmasını seyrediyorum. Neler oluyor? Ne yaptığını sanıyor? Uzanıp sağ kolunu tutuyorum.

"Jake! Dışarıda kar fırtınası var! Arabaya bin. Unut gitsin şu adamı. Jake. Hadi gidelim, çok ciddiyim."

"Burada bekle."

Bu bir emir; öneri değil. Dönüp bana bakmadan arabanın kapısını kapıyor.

"Ne? Aptallık bu" diyorum boş, sessiz arabaya. "Tanrım!"

Okulun köşesini dönüp gözden kaybolmasını seyrediyorum. Bir dakika boyunca kımıldayamıyorum, kendime gelemiyorum. Ne oldu az önce?

Aklım karışıyor. Anlamıyorum. Jake'i daha iyi tanıdığımı sanıyordum, en azından ruh hallerini ve tepkilerini tahmin edebileceğimi sanıyordum. Bu yaptığı, onu tanıdığım kadarıyla karakterine uymuyor. Sesi ve kullandığı dil. Genellikle küfretmez.

Böyle öfke patlamaları yaşadığından haberim yoktu.

Aniden öfkelenen, araba kullanırken deliren insanlar olduğunu duymuştum. Jake de o anlardan birini yaşadı az önce. Onu kendine getirmek için hiçbir şey yapamadım, söyleyemedim. Tek başına çekti gitti ve bana hiçbir şey söylemedi.

Bu adamla neden konuşması, ona bağırması veya bir şeyler yapması gerekiyordu bilmiyorum. Neden çekip gitmedik? Adam pencereden bakarken bir araba görmüştü ve içinde kimin olduğunu merak etmişti. Hepsi bu. Ben olsam ben de merak ederdim.

Jake'in bu kadar öfkelenebileceğini tahmin etmezdim. Asıl istediğim buydu sanırım. Öfkesini bana hiç göstermedi. Hiçbir konuda aşırılığına şahit olmadım. Bu yüzden çok tuhaf geldi öfkelenmesi. Onunla birlikte gitmeliydim. En azından gitmeyi teklif etmeliydim. O zaman fırtınada bu işe kalkışmanın ne kadar aptalca olduğunu anlardı belki.

Mantomu arka koltukta bulup giyiyorum.

Onu sakinleştirmek için biraz daha uğraşabilirdim. İşi şakaya vurmayı deneyebilirdim ama her şey öyle hızlı oldu ki. Okul binasına, Jake'in gözden kaybolduğu köşeye bakıyorum. Kar hâlâ yağıyor. Rüzgâr da şiddetli. Bu havada yolda olmamamız gerekirdi.

Neden o kadar kızdığını anlayabiliyorum sanırım. Bluzumu çıkarmıştı. Sevişecektik. Sevişebilirdik. Jake kendini savunmasız hissetmişti. Savunmasız hissettiğimizde doğru dürüst düşünemeyiz. Ama bluzsuz olan bendim. Ve ben gitmek istiyordum. Arabayı çalıştırıp buradan uzaklaşmak istiyordum. Öyle yapmamız gerekirdi.

Jake adamı görmüştü. Ben de az önce o haldeyken başımı kaldırsam ve bize bakan bir adam görsem sinirlenirdim belki. Özellikle tuhaf görünümlü biriyse. Kesinlikle tepki verirdim.

Adam kimdi peki?

Gece görevlisi mi? Jake'in söylediği gibi bir hademe mi? Akla en yatkın yanıt bu ama artık modası geçmiş bir görev hademelik sanırım.

Gece görevlisi olmak ne tuhaftır kim bilir! Geceler boyunca tek başına bir binada dolaşmak. Özellikle böyle bir binada. Kırların ortasında, kimsenin olmadığı bir yerde. Belki de bu sessizlikten hoşlanıyordur o adam. Okulu istediği gibi temizleyebilir. İşini rahatça yapabilir. Ona karışan, şunu yap bunu yap diyen olmaz. İşini yaptığı sürece. Bu şekilde çalışılabilir. Yıllar içinde bir rutin geliştirmiştir ve düşünmeden yapıyordur işini. Çevrede insanlar olsa bile, kimse bir temizlik görevlisini fark etmez.

Hoşuma gidecek bir iş. Temizlik yapma, silip süpürme bölümü değil. Yalnız olmak, sessizlik. Bütün gece ayakta olması ge-

rekiyor ama öğrencilerle uğraşmıyor, onların ne kadar özensiz, dağınık, pis olduklarını görmüyor. Yine de onların peşini topladığı için bunu herkesten iyi biliyor. Ondan daha iyi bilen yok.

Tek başıma çalışmayı tercih ederdim sanırım. Eminim ederdim. Havadan sudan sohbet etme, yapılacak işleri tartışma zorunluluğu yok. Masanıza eğilip soru soran yok. Yalnızca işinizi yaparsınız. Kendi başıma çalışabilsem ve hâlâ yalnız yaşıyor olsam her şey daha kolay olurdu. Her şey biraz daha doğal gelirdi bana.

Yine de bütün gece, tek başına böyle büyük bir okul binasında olmak zor. Ürkütücü bir iş. Arabanın içi gibi sessiz ve karanlık olan okul binasına bakıyorum.

Jake'in bana tanıştıktan bir hafta kadar sonra verdiği tek kitabın adı *Bitik Adam*. Alman bir yazarın kitabı, bilmem ne Bernhard. Yazarı hayatta değilmiş, Jake kitabı bana verene dek varlığından haberim yoktu zaten. Jake kitabın iç kapağına, "Hüzünlü bir öykü daha" yazmıştı.

Bütün kitap tek paragraflık bir monologdan oluşuyor. Jake pasajlardan birinin altını çizmişti: "Var olmak umutsuzluk çekmekten başka bir şey değildir... çünkü var olmuyoruz, var ediliyoruz." Okuduktan sonra ne anlama geldiğini düşündüm bu pasajın. Hüzünlü bir öykü daha.

Sağ tarafımdan, okuldan metalik bir gürültü geliyor. Şaşırıyorum. Sese doğru dönüyorum. Havada dönen kar tanelerinden başka bir şey görmüyorum. Sarı farların aydınlattığı alanın ötesinde ne hareket var ne ışık. Başka ses gelecek mi diye bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Pencerede hareket eden bir şey mi gördüm? Emin olamıyorum. Bir ses duyduğumdan eminim. Kesinlikle bir ses duydum.

Her yer karla kaplı. Buraya geldiğimiz yol bile görünmüyor. Halbuki elli metre ötede. Araba çok soğuk. Elimi havalandırma deliğine götürüyorum. Jake motoru durdurdu. Anahtarı yanına aldı. Düşünmeden yaptı bunu.

Bir çınlama sesi daha. Sonra bir tane daha. Kalbim hop ediyor, daha hızlı, daha şiddetli çarpmaya başlıyor. Dönüp camdan dışarı bakıyorum yeniden. Bakmak istemiyorum. Bu durum-

dan hiç hoşlanmıyorum. Gitmek istiyorum. Şimdi gerçekten gitmek istiyorum. Hepsi bitsin istiyorum. Jake nerede? Ne yapıyor? Kaç dakika oldu o gideli? Neredeyiz?

Yalnız vakit geçirmekten hoşlanan biriyim ben. Yalnızlığıma çok düşkünüm. Jake yalnız başıma çok fazla zaman geçirdiğimi düşünüyor. Haklı olabilir. Ama şu anda yalnız olmak istemiyorum. Burada yalnız olmak hoşuma gitmiyor. Jake'le yolda konuştuğumuz gibi, her şey koşullara, bağlama göre değişiyor.

Dördüncü metalik çınlama sesi. En yükseği buydu. Okulun içinden geldiğinden eminim artık. Aptallık bu. Sabah işe gitmesi gereken Jake, ben değilim. İstediğim kadar uyuyabilirim ben. Neden ona uydum? Onunla birlikte buraya gelmemeliydim. İlişkimizi çok daha önce bitirmeliydim. Ne oldu da kendimi burada buldum? Annesiyle babasını, büyüdüğü evi ziyarete gitmeyi kabul etmemeliydim. Haksızlıktı bu. Ama merakıma yenildim. Şu anda evde kitap okuyor ya da uyuyor olabilirdim. Doğru zaman değildi bunun için. Yatakta olmam gerekirdi benim. Jake'le ilişkimizin yürümeyeceğini biliyordum. Başından beri biliyordum. Şimdi buz gibi bir arabanın içinde oturuyorum aptal aptal. Kapımı açıyorum. İçeriye soğuk rüzgâr doluyor.

"JAAAAAAAKE!"

Cevap yok. Ne kadar zaman oldu? On dakika mı? Yoksa daha mı fazla? Artık dönmüş olması gerekmez mi? Her şey öyle hızlı oldu ki. O adamla yüzleşmeyi saplantı haline getiriverdi. Ne demek bu? Adamla konuşacak mı, ona bağıracak mı, kavga mı edecek ya da başka bir şey mi yapacak? Ne işe yarayacak ki bunlar?

Jake başka bir şeye sinirlendi sanki, ne olduğunu anlamadığım bir şeye. Belki de gidip onu aramalıyım. Sonsuza dek arabanın içinde bekleyemem ya. Arabada kalmamı söyledi. Söylediği son şey buydu.

Öfkelenmesi umurumda değil. Beni burada tek başıma bırakmamalıydı. Karanlıkta. Soğukta. İlişkimizi bitirmeyi düşünür halde. Delilik bu. Issızlığın ortasındayız, nerede olduğumuz bile belli değil. Bu gerçekten boktan bir şey, gerçekten haksızlık. Burada daha ne kadar oturacağım böyle?

Başka ne yapabilirim? Fazla seçeneğim yok. Burada kalmam gerek. Yürüyerek başka bir yere ulaşmam imkânsız. Hem çok soğuk hem de karanlık. Kimseyi arayamam, çünkü aptal cep telefonumun şarjı bitti. Beklemem gerekiyor ama soğukta oturup beklemek istemiyorum. Birazdan daha çok üşüyeceğim. Gidip onu bulmam lazım.

Dönüp arka koltuğu, yerleri yokluyorum. Jake'in yün beresini bulmaya çalışıyorum. Arabaya geldiğimizde arkaya attı beresini. El yordamıyla bereyi buluyorum. Başıma büyük gelecek ama giyiyorum. Fazla büyük gelmiyor. Sandığımdan daha iyi uyuyor başıma.

Arabanın kapısını açıyorum, bacaklarımı dışarı atıyorum, ayağa kalkıyorum. Kapıyı çarpmadan, yavaşça kapatıyorum.

Yavaş yavaş okula doğru yürüyorum. Titriyorum. Duyduğum tek ses, karları ezen ayakkabılarımın çıkardığı gıcırtı. Karanlık bir gece. Çok karanlık. Buralar hep böyle karanlıktır herhalde. Nefesim buhar halinde havaya dağılıyor. Rüzgârla birlikte kar da yağıyor üstüme. Birkaç saniye durup gökyüzüne, yıldızlara bakıyorum. Bu kadar çok yıldız görebilmeme şaşıyorum. Fırtınayla birlikte bulutlar da gelir sanmıştım. Yıldızlar. Her yerdeler.

Okulun camlarından birine yaklaşıp içeri bakıyorum. Ellerimi gözlerime siper ediyorum. Tavandan yere kadar storlar var camlarda. Aralıklardan içeri bakınca kimseyi göremiyorum. Bir kütüphane ya da ofis gibi bir oda görüyorum yalnızca. Kitaplıklar da var. Soğuk camı tıklatıyorum. Dönüp arabaya bakıyorum. Yirmi metre var aramızda. Camı bu kez daha sert tıklatıyorum.

Yeşil çöp bidonunu görüyorum. Yanına gidip kapağını açıyorum. Jake doğru söylüyormuş. Krem rengi tuzla dolu içi. Kapağı kapatıyorum. Bidona uymuyor. Kenarları yamulmuş, kapak bükülmüş. Arabaya dönüp oturmak istemiyorum. Gidip Jake'i bulmam lazım. Jake'in yaptığı gibi, okulun arka bahçesine doğru ilerliyorum. Ayak izleri belli belirsiz seçiliyor hâlâ.

Burada bir oyun parkı bulmayı bekliyordum ama bu bir lise, oyun parkı olmaması doğal. Köşeden dönüp Jake'in adımlarını takip ediyorum. Ona arabadan çıkmasın diye yalvardım.

Burada olmak zorunda değildik.

İleride iki tane yeşil çöp bidonu var, onların arkasında da karanlık tarlalar. Bardakları bu çöp bidonlarından birine atmış olmalı. Şimdi nereye kayboldu peki?

"Jake!" diye haykırıp çöp bidonlarına doğru yürüyorum. Heyecanlıyım, huzursuzum. Burada olmak hoşuma gitmiyor. Yalnız olmak da. "Neredesin? Jake! JAAAKE!"

Hiçbir şey duymuyorum. Yalnızca rüzgârın sesi. Sol tarafımda bir basketbol sahası var. Yamulmuş potanın halkaları filesiz. Daha ileride futbol kaleleri görüyorum. Onların da ağı yok. Yalnızca sahanın iki ucundaki paslı kale direkleri.

Neden burada durduk? İlişkimizi bitirmek için emin olmam gerekiyor muydu gerçekten? Uzun süre, herhalde sonsuza dek yalnız kalmayı düşünüyorum ve bu düşünce hoşuma gidiyor. Gerçekten. Kendi başıma iyiyim ben. Yalnız ama mutluyum. Yalnızlık olabilecek en kötü şey değil. Yalnız olmakta bir sorun yok. Yalnızlıkla baş edebilirim. Her şeye birden sahip olamayız. Her şeye sahip olamam.

Çöplerin biraz ilerisinde bir kapı görüyorum. Jake okul binasında olmalı.

Rüzgâr okulun arka bahçesinde daha da şiddetli esiyor. Bir rüzgâr tünelinde gibiyim. Mantoma sıkı sıkı sarınıyorum. Başımı öne eğip hızla kapıya doğru yürüyorum.

İlişkimiz yürümeyecekti. Biliyordum bunu. Emindim. Bu yolculuk için heyecanlanmıştı, çünkü ilişkimizi bir adım ileri taşıyacak bir şey olduğunu düşünüyordu. Düşündüğüm şeyleri bilse onunla birlikte ailesinin evine gitmemi istemezdi. Başkaları aklımızdan geçen düşünceleri nadiren biliyor. En yakın olduklarımız ya da en yakın göründüklerimiz bile. Belki de bu imkânsızdır. Belki de en uzun, en samimi, en başarılı evliliklerde bile taraflardan biri diğerinin düşündüklerini bilmiyordur. Başka birinin zihninden geçenleri asla bilemeyiz. Düşüncelerini asla okuyamayız. Oysa önemli olan, düşüncelerdir. Gerçek olan, düşüncelerdir. Eylemler sahte olabilir.

Pencerelere yaklaşıp içeri bakıyorum. Uzun bir koridor. Sonunu göremiyorum. Karanlık. Camı tıklatıyorum. Seslen-

mek istiyorum ama sesimin duyulmayacağını biliyorum.

Koridorun uzak ucunda bir şey kımıldıyor. Jake mi acaba? Sanmıyorum. Jake haklıydı. Başka biri. Başka biri var orada.

Eğilip saklanıyorum, camın önünden çekiliyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Yeniden içeri bakıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Birisi var orada! Bir adam.

Çok uzun boylu. Elinde bir şey var. Bu tarafa bakıyor. Kımıldamıyor. Beni görebildiğini sanmıyorum. Bu kadar uzaktan göremez. Neden hareket etmiyor? Ne yapıyor? Orada öylece duruyor. Hiç kımıldamıyor.

Elindeki, bir süpürge ya da paspas. Yeniden geri çekilip tuğla duvara yaslanıyorum. Beni görsün istemiyorum. Gözlerimi kapıyor, elimle ağzımı örtüyorum. Burada olmamam gerekirdi. Burada olmamalıydım. Burnumdan nefes alıyor, havayı içime çekiyor ve endişeyle, zorla geri veriyorum.

Suyun altında gibiyim, ağırlaşmış, çaresiz. Nabzımın giderek hızlandığını hissediyorum. Belki bana yardım edebilir bu adam. Belki de Jake'in nerede olduğunu ona sormalıyım. Yirmi saniye kadar bekledikten sonra içeri bakmak için başımı uzatıyorum yeniden.

Hâlâ orada, aynı yerde duruyor, bu tarafa bakıyor. Bana bakıyor. "Jake'e ne yaptın?" diye haykırmak istiyorum ama neden yapayım ki bunu? Jake'e bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorum ki. Hareketsiz, sessiz olmalıyım. Çok korkuyorum. Uzun boylu, zayıf biri bu adam. Onu net göremiyorum. Koridor çok uzun. Yaşlı görünüyor, omuzları biraz çökmüş. Üzerinde lacivert bir pantolon var sanırım. Koyu renkli bir gömlek; iş tulumuna benziyor üzerindekiler.

Ellerinde ne var? Sarı eldivenler mi? Lastik eldivenler? Bileğinin üzerine kadar çıkıyorlar. Başında bir şey var. Yüzünü göremiyorum. Bir maske sanki. Ona bakmamalıyım. Burada gizlenmeliyim. Buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Terliyorum. Sırtımdan, ensemden aşağı ter damlaları süzülüyor.

Paspasın sapı hâlâ elinde. Şimdi hareket etmeye başladı galiba. Gözlerimi kısıp bakıyorum. Hareket ediyor. Sanki paspasla dans eder gibi.

Sırtımı duvara yaslıyor, saklanıyorum. Yeniden baktığımda artık orada değil. Hayır, orada! Yerde. Yüzüstü yerde yatıyor. Kolları iki yanında. Öylece yerde yatıyor. Başını sağa sola hareket ettiriyor olabilir. Belki de başını sallıyor. Hoşuma gitmedi bu. Sürünüyor mu yoksa? Evet. Sürünüyor, koridorda sürünerek sağa doğru ilerliyor.

Durum iyi değil. Jake'i bulmam lazım. Buradan çıkıp gitmeliyiz. Hemen gitmeliyiz. Yanlış bir şeyler var.

Yan kapıya koşuyorum. İçeri girmem lazım.

Kolu çekiyorum. Kapı açık. İçeri giriyorum. Yerler parke. Loş koridor önümde sanki sonsuzluğa uzanıyor.

"Jake?"

İçeride antiseptik kokusu var, temizlik malzemelerinin kokusu olmalı. Baş ağrıma iyi gelmeyecek. Başımın ağrıdığını unutmuştum ama şimdi hatırlıyorum yeniden.

"Merhaba!"

Birkaç adım atıyorum. Önümdeki kapı sert bir sesle kapanıyor.

"JAKE!"

Solumda bir camekân var. İçinde kupalar, plaketler. İleride, sağdaki oda, ana ofis olmalı. Önüne gidip camdan içeri bakıyorum. Mobilyalar, sandalyeler ve halı eski. Çok sayıda masa var içeride.

Koridorun iki yanında sıra sıra dolaplar var. Koyu mavi renge boyanmışlar. Koridorda ilerleyerek dolapların arasındaki kapıların önünden geçiyorum. Odaların ışıkları sönük. Bu koridorun sonunda başka bir koridor başlıyor.

Kapılardan birine gidip açmaya çalışıyorum. Kilitli. Kapının dikey dikdörtgen penceresinden içeri bakıyorum. Masalar ve sıralar. Tipik bir sınıf. Koridor ışıkları fazla aydınlatmıyor. Belki de enerji tasarrufu için. Koridor epeyce loş.

Islak ayakkabılarım her adımda gıcırdıyor. Sessiz yürümek zor. Koridorun sonundaki kanatlı kapı açık. Kapıdan geçip sağıma soluma bakıyorum.

"Jake! Jake! Kimse yok mu? Merhaba!"

Ses yok.

Yürüyüp sola dönüyorum. Daha fazla dolap. Yer karolarının deseni haricinde her şey bir önceki koridorun aynısı. Koridorun sonunda açık bir kapı görüyorum. Ahşap, penceresiz bir kapı. Ama ardına kadar açık. Yürüyüp kapının eşiğinde duruyorum. Açık kapıyı tıklatıyorum.

"Merhaba!"

Önce bulanık suyla dolu gümüş rengi kovayı görüyorum. Bu oda bana tanıdık geliyor. İçeri girmeden önce ne göreceğimi biliyordum. Kovanın dört tekerleği var. Paspas yok görünürde. Yeniden Jake'e seslenmeyi düşünüyorum ama ses çıkarmıyorum.

Oda –daha çok büyük bir dolabı andırıyor– boş ve harap görünüşlü. Birkaç adım daha atınca karşı duvara asılmış takvimi görüyorum. Beton zeminin ortasında bir gider deliği var, çevresi ıslak.

Odanın sol arka köşesinde, duvara yaslanmış ahşap bir masa var. Sandalye yok görünürde. Masanın yanında bir dolap duruyor. Sıradan, yüksek bir dolap. Duvara dikine yaslanmış bir tabutu andırıyor.

Gider deliğine basmamaya özen göstererek odanın arka tarafına doğru yürüyorum. Duvarda resimler de var. Fotoğraflar. Masada kirli bir kahve kupası. Çatal kaşık. Bir tabak. Bir de beyaz mikrodalga fırın. Eğilip resimlere yakından bakıyorum. Duvara bantlanmış fotoğraflardan birinde bir adam ve kadın var. Bir çift. Belki de kardeşler; benziyorlar. Adam yaşlı. Kadından daha uzun, çok daha uzun. Düz kır saçlı. İkisi de uzun yüzlü. İkisi de gülümsemiyor. Ne mutlu görünüyorlar ne mutsuz. Yüzleri kaskatı, ifadesiz. Duvara asmak için tuhaf bir fotoğraf. Birinin annesiyle babası mı acaba?

Diğer birkaç fotoğrafta aynı adam var. Fotoğrafının çekildiğinin farkında değil gibi, veya çekilmesini istemiyor sanki. Başının tepesi görünmüyor, fotoğraf kesilerek küçültülmüş. Fotoğraflardan birinde bir masanın başında oturuyor, belki de bu masadır. Diğer tarafa eğilmiş, eliyle yüzünü kapatıyor. Fotoğrafın kalitesi düşük. Bütün fotoğraflar flu. Soluk. Jake'in gördüğü adam olmalı bu, benim de koridorda gördüğüm adam yani.

Yaklaşıyor, fotoğraflardaki yüzü inceliyorum. Gözleri üzgün bakıyor. Tanıdık gözler. Gözlerinde bir şey var.

Kalp atışlarımın yeniden hızlandığını hissedebiliyorum. Biz gelmeden önce ne yapıyordu burada? Bizim ya da bir başkasının burada olduğunu bilmesine olanak yoktu. Onu tanımıyorum.

Masanın ortasında, birkaç kâğıdın yanında bir bez duruyor, temizlik bezi. Başta fark etmedim. Elime alıyorum. Temiz ve yüzlerce, binlerce kez yıkanmış gibi yumuşak.

Ama hayır. Bez değil aslında. Açınca, çocuk tişörtü olduğunu görüyorum. Açık mavi, beyaz puantiyeli. Kollarından biri yırtılmış. Arkasını çeviriyorum. Ortasında minik bir boya lekesi var. Elimden atıyorum. Bu tişörtü biliyorum. Beyaz puantiyeler, boya lekesi. Tanıyorum. Aynı tişörtten bende de vardı.

Benim tişörtüm. Ama olamaz ki. Fakat öyle. Çocukluğumdan kalma. Eminim bundan. Burada ne işi var? Masanın diğer tarafında küçük bir video kamera var. İki kabloyla bir televizyona bağlanmış.

"Merhaba!" diyorum.

Kamerayı alıyorum. Eski ama hafif. Televizyona bakıp kamerayı açıyorum. Ekranda parazitlenme oluyor. Gitmek istiyorum. Bundan hoşlanmadım. Eve gitmek istiyorum.

"Hey!" diye sesleniyorum. "Jake!"

Kamerayı dikkatle yeniden masanın üstüne bırakıyorum. Oynat tuşuna basıyorum. Ekran titreşiyor. Artık ekranda parazitlenme yok. Televizyona doğru eğiliyorum. Bir oda var ekranda. Bir duvar. Ses de var. Kumandayı bulup televizyonun sesini açıyorum. Bir tür vızıltı sanki. Ve soluk sesi. Nefes mi alıyor birisi? Görüntü bu odaya ait. İçinde olduğum oda. Duvardan, fotoğraflardan, masadan anlıyorum. Görüntü aşağıya, yere doğru kayıyor şimdi.

Kamera hareketleniyor, kapıdan çıkıyor, koridorda ilerliyor. Kamerayı kullanan kişinin yumuşak ayak seslerini duyuyorum. Lastik çizmeyle yürüyor sanki karolarda. Sakin, kararlı adımlarla ilerliyor.

Kamera büyük bir odaya giriyor, okulun kütüphanesi ola-

bilir. Masaların, kitap yığınlarının ve kitaplıkların arasından dümdüz ilerliyor. Arka tarafta pencereler var. Pencerelere doğru gidiyor. Yerden tavana kadar uzanan, storlarla örtülmüş pencereler. Kamera duruyor, sabit halde kaydetmeye devam ediyor.

Film karesinin dışında kalan bir el storlardan birini hafifçe sola çekiyor. Storlar şıngırdıyor. Kamera pencereden dışarı yöneltiliyor. Dışarıda bir kamyonet var. Arka taraftaki eski kamyonet bu.

Kamera kamyonetin içine zumluyor. Görüntü sarsılarak yakınlaşıyor. Böyle zum yapınca görüntü kalitesi daha da düşüyor. Kamyonette biri var. Şoför koltuğunda oturuyor. Jake'e benziyor. Jake mi bu? Olamaz. Ama gerçekten ona...

Çekim aniden bitiyor. Gürültülü, kesintisiz parazit. İrkiliyorum.

Buradan çıkmam lazım. Hemen.

Hızla girdiğim kapıya doğru yürüyorum. Buradaki adam kim, Jake ne yapıyor bilmiyorum ama yardım bulmam lazım. Burada olmamam lazım. Kasabaya doğru koşarım, bütün gece sürse bile umurumda değil. Donsam bile umurumda değil. Biriyle konuşmam lazım. Belki anayola çıkınca bir arabayı durdurabilirim. Dışarıda bir yerlerde arabalar olmalı.

Buraya geldiğimiz andan beri yardıma ihtiyacım vardı.

Sola, sonra sağa dönüyorum. Hızlı hızlı yürüyorum. Daha doğrusu hızlı yürümeye çalışıyorum. Kendimi çamurlara bata çıka yürüyor gibi hissediyorum. Koridor boş. Jake'ten hiç iz yok.

Çevreme bakınıyorum. Karanlık. Hiçbir şey görünmüyor. Yalnız değilim, olmadığımı biliyorum ama kendimi yalnız hissediyorum. Bu okul gündüzleri öğrenci dolu, kalabalık bir yer olmalı. Dolapların her biri bir insana, bir hayata, ilgi alanları, arkadaşları ve amaçları olan bir öğrenciye ait. Ama şu anda bunların hiçbir anlamı yok.

Hepimiz okula gitmek zorundayız. Bize potansiyelimizi kullanma fırsatı sunuyor. Okul gelecektir. Bir şeyleri tamamlamak, ilerlemek, büyümek, olgunlaşmak. Bu okul binasının güvenli bir yer olması gerekirdi ama değil. Bir hapishane sanki.

Kapı koridorun sonunda. Arabaya dönüp Jake'i bekleyebi-

lirim ya da yürüyerek anayola ulaşmaya çalışabilirim. Belki de Jake arabaya dönmüş beni bekliyordur. Her halükârda arabaya dönüp durumu yeniden gözden geçirmeliyim.

Girişteki ofisin önünden geçerken çıkış kapısında bir şeyin parladığını görüyorum. Ne bu? Bir zincir mi? Olamaz. Az önce içeri girdiğim kapı bu. Üzerinde metal bir zincir var. Bir de kilit.

Birisi kapıyı zincirlemiş ve kilitlemiş. İçeriden.

Dönüp koridora bakıyorum. Hareket etmediğim zaman hiç ses yok. Tamamen sessiz. Ama içeri bu kapıdan girdiğimden eminim. Açıktı. Şimdi biri onu kilitlemiş. O adam yapmış olmalı. Neler olduğunu anlayamıyorum.

"Orada kim var? Kim var orada? Hey! Jake! Lütfen!"

Sessizlik. İyi değilim. Bu doğru değil.

Alnımı kapının camına yaslıyorum. Cam soğuk. Gözlerimi yumuyorum. Buradan çıkıp gitmek, evimde olmak, yatağımda olmak istiyorum. Jake'le birlikte yolculuğa çıkmamalıydım.

Pencereden dışarı bakıyorum. Siyah pikap hâlâ orada. Jake nerede peki? "Jake!"

Koridorda koşmaya başlıyorum. Ayakkabılarım gıcırtılar çıkarıyor. Okulun ön tarafındaki pencerelere koşuyorum. Hayır! Olamaz. Araba yok. Jake'in arabası yerinde yok. Anlamıyorum. Beni burada bırakmış olamaz Jake. Dönüp gerisingeri, zincirli çıkış kapısına doğru koşuyorum.

"Kim var orada? Hey! Ne istiyorsun?"

Şimdi görüyorum. Katlanmış bir kâğıt parçası metal zincirin halkalarından birine sıkıştırılmış. Kâğıdı alıp açıyorum. Ellerim titriyor. Bozuk bir el yazısıyla tek bir satır yazılmış üstüne:

Amerika'da her yıl 1.000.000'dan fazla şiddet içeren suç işleniyor. Peki, bu okulda ne oluyor?

Kâğıdı elimden bırakıp geri çekiliyorum. Büyük bir panik ve korkuyla doluyor içim. Jake'e bir şeyler yaptı. Şimdi de benim peşimde. Buradan çıkmam lazım. Bağırıp durmayı kesme-

liyim. Saklanmalıyım. Bağırmamalı, ses çıkarmamalıyım. Nerede olduğumu anlamamalı. Şu anda beni görüyor mudur?

Başka bir yere gitmeliyim. Bu koridorda açık hedef gibi dikilemem. Bir odaya girmeli, masalardan birinin altına saklanmalıyım.

Bir ses duyuyorum. Ayak sesleri. Yavaş yavaş yaklaşan. Lastik çizmeler. Ses diğer koridordan geliyor. Saklanmam lazım. Hem de hemen.

Koridorun sonundan sola, diğer yöne koşuyorum. Bir kapıdan geçince kendimi uzun siyah masalarla ve yiyecek içecek otomatlarıyla dolu kafeteryada buluyorum. Kafeteryanın ön tarafında bir sahne var. İleride de başka bir kapı. Masaların arasından koşup kapıdan geçiyorum.

Bir merdivene açılıyor. İlerlemem, uzaklaşmam lazım. Tek şansım yukarı çıkmak. Basamakları sessizce tırmanmam gerek ama ayak seslerim yankılanıyor. Beni takip ediyor mu bilmiyorum. Merdivenin ortasında durup kulak kabartıyorum. Bir şey duyamıyorum. Burada pencere yok. O kimyasal temizlik malzemesi kokusu burnuma geliyor hâlâ. Burada daha da güçlü. Başım zonkluyor.

Sahanlığa ulaşınca terlemeye başlıyorum. Terler boşanıyor her yanımdan. Mantomun fermuarını açıyorum. Sağımda bir kapı var. İçeri girebilirim ya da merdivenden devam edip üçüncü kata çıkabilirim. Kapıyı deniyorum. Açık olduğunu görünce içeri giriyorum. Kapı arkamdan kapanıyor.

Dolaplarla dolu bir koridor daha. İki yanda sınıflar. Solumda bir çeşme. Ne kadar susamış olduğumu fark ediyorum. Eğilip su içiyorum. Yüzümü yıkıyor, ensemi siliyorum. Nefes nefeseyim. Bu koridor da alt kattakine benziyor. Bu koridorlar, bu okul tam bir labirent. Bir tuzak.

Hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor.

Çok yüksek sesli değil. Eski bir *country* şarkısı. Tanıyorum. "Hey Güzellik." Jake'le birlikte çiftliğe giderken dinlediğimiz radyo istasyonunun çaldığı şarkı. Aynı şarkı.

Koridor duvarının kenarında uzun, siyah bir sıra var. Diz çöküp sıranın arkasına saklanıyorum, yere yan yatıyorum. Burada beni göremez. Zemin sert. Kapıdan giren olursa görebili-

rim. Kapıya bakıyorum. Şarkı sonuna kadar çalıyor. İki saniye sessizlikten sonra baştan başlıyor. Kulaklarımı ellerimle kapıyorum ama müziği duyuyorum hâlâ. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama elimde değil, ağlamaya başlıyorum.

Şu andan önce, bundan önce, bu geceden önce bana başıma gelen en korkutucu şeyi soracak olsalar ne anlatacağım belliydi. Bayan Veal'ın öyküsünü anlatırdım. Anlattığım insanların çoğu bu öykünün korkutucu olduğunu düşünmüyor. Sonuna geldiğimde sıkılmış, düş kırıklığına uğramış görünüyorlar çoğunlukla. Öyküm bir film senaryosu gibi değil tabii. Nefes kesen, kan donduran, şiddet ya da kan içeren bir öykü değil. İnsanı yerinden sıçratmıyor. Bana göre bunlar korkutucu şeyler değil zaten. İnsanı sarsan, bildiğini sandığı şeyleri bilmediğini gösteren, gerçekliğe sekte vurup onu bozan şeyleri daha korkutucu buluyorum.

Bayan Veal olayını korkutucu bulmamalarının nedeni fazla dramatik olmamasıdır belki. Hayattan bir öykü işte. Ama bence asıl bu yüzden korkunçtu zaten. Hâlâ da öyle.

Gidip Bayan Veal'la yaşamak istemiyordum.

Bayan Veal'la ilk tanıştığımda evimizin mutfağındaydım. Yedi yaşındaydım. Adını yıllardır duyuyordum. Annemi sık sık aradığını biliyordum. Başına gelen kötü şeyleri anlatmak için arardı annemi. Annem de onu dinlerdi hep. Annemin kendi dertleri yok değildi. Üstelik Bayan Veal bir aradı mı saatlerce konuşurdu.

Bazen telefonu ben açardım ve sesini duyar duymaz huzursuz olurdum. Bazen paralel hattan ne konuştuklarını dinlemeye çalışırdım ama birkaç saniye geçmeden annem, "Tamam, ben telefonu açtım, artık kapatabilirsin" derdi.

Bayan Veal'ın sağ eli alçılıydı. Annem Bayan Veal'ın hep benzer bir sorunu olduğunu söylerdi – bileği ya da dizi hep bandajlıydı. Yüzü, telefonda sesini duyduğumda gözümde canlandırdığım gibiydi – keskin hatlı ve yaşlı. Saçları kıvırcık, kızıl-kestane rengiydi.

Evimize domuz pastırması yağımızdan almaya gelmişti.

Annem pişirdiği pastırmanın yağını buzlukta saklardı. Bayan Veal pastırma pişirmiyordu ama yağından Yorkshire pudingi yapıyordu. Annem arada bir onunla dışarıda buluşur ya da yağı evine götürürdü.

Bir keresinde, Bayan Veal'ı bize davet etti. Hasta olduğum için evdeydim ve mutfakta oturuyordum. Annem çay yaptı, Bayan Veal yulaflı kurabiye getirmişti. Pastırma yağını teslim ettikten sonra annem Bayan Veal'la oturup sohbet etmeye başladı.

Bayan Veal bana selam vermedi, bakmadı bile. Üzerimde pijamam vardı. Ateşim yükselmişti. Tost yiyordum. Masada o kadının yanında oturmak istemiyordum. Sonra, annem mutfaktan çıktı. Neden bilmiyorum, belki tuvalete gitmişti. O kadınla, Bayan Veal'la yalnız kaldım. Kımıldayacak halim yoktu. Bayan Veal bana baktı.

"İyi misin, kötü mü?" diye sordu. Bir saç tutamını parmağına dolayıp dolayıp bırakıyordu. "Teslim olursan kötüsün demektir."

Neden söz ettiğini, ne karşılık vereceğimi bilmiyordum. Daha önce hiçbir yetişkin benimle böyle konuşmamıştı.

"İyiysen bir kurabiye yiyebilirsin. Kötüysen, bu evde annen ve babanla yaşamak yerine, belki de gelip benimle yaşamalısın."

Dehşete düşmüştüm. Sorusuna cevap veremiyordum.

"Bu kadar utangaç olmamalısın. Utangaçlığını yensen iyi edersin."

Sesi tıpkı telefondaki gibiydi – sızlanan, tiz, kulağı delip geçen bir ses. Nazik, anlayışlı bir yanı yoktu, eminim. Öfkeyle bakıyordu bana.

Yabancılarla konuşmakta zaten zorlanıyordum. Yabancılardan hoşlanmıyordum, bir şeyleri açıklamak zorunda kalınca sıkılıyor, havadan sudan konuşmaya bile çekiniyordum. Yeni insanlarla tanışmakta zorlanıyordum. Göz teması bile kuramıyordum. Tostumu tabağıma bırakıp gözlerimi duvara diktim.

"İyiyim" dedim bir süre sonra. Yüzüm kızarmıştı. Bana neden bunu sorduğunu anlamıyordum ve korkuyordum. Korkunca ya da endişelenince ateşlenirdim. Bir çocuk iyi mi, kötü mü olduğunu nereden bilsin? Kurabiye de istemiyordum.

"Peki, ben neyim? Annen sana benim hakkımda ne anlatıyor? Hakkımda ne diyor?"

Daha önce hiç görmediğim türde bir gülümseme belirdi yüzünde. Kocaman bir yaraya benziyordu. Yağ kavanozunu evirip çevirirken yağlanan parmakları parlıyordu.

Annem mutfağa dönünce Bayan Veal annemin kavanozundaki yağdan biraz daha doldurdu kendi kavanozuna. Konuştuğumuzu belli etmedi.

O gece annem besin zehirlenmesi geçirdi. Bütün gece kustu, ağladı. Ben de uyuyamadım ve hepsini duydum. O yapmıştı. Annemi Bayan Veal'ın kurabiyeleri hasta etmişti. Bundan eminim. Annem üşüttüğünü söyledi ama ben gerçeği biliyorum.

Annemle aynı akşam yemeğini yemiştik ama ben hastalanmamıştım. Üşüttüğü de yoktu. Sabaha iyileşmişti. Biraz su kaybetmişti ama kendine gelmişti. O bir kurabiye yemişti. Ben yememiştim.

Başkalarının ne düşündüğünü bilemeyiz, bilmiyoruz. İnsanların yaptıkları şeyleri neden yaptığını asla bilmiyoruz. Hiçbir zaman. Küçük yaşımda aldığım korkutucu ders buydu. Kimseyi gerçek anlamıyla tanıyamayız. Ben tanımıyorum. Siz de öyle.

Her şeyi tam olarak bilmediğimiz halde ilişkilerin kurulabilmesi ve sürmesi bir mucize. Karşındakinin ne düşündüğünü tam anlamıyla bilmeden. Onun kim olduğundan emin olmadan. Ne istersek yapamayız. Belli şekilde davranmamız gerekir. Belli şeyleri söylememiz gerekir.

Ama ne istersek düşünebiliriz.

Herkes her şeyi düşünebilir. Tek gerçek, düşüncelerdir. Doğru bu. Artık eminim. Düşünceler sahte olamaz, engellenemez. Bu basit gerçeği artık öğrendim. Yıllardır beni rahatsız eden bir düşünce bu. Hâlâ öyle.

"İyi misin, kötü mü?"

Beni en çok korkutan şey, cevabı hâlâ bilmemem.

O sıranın arkasında bir saat kadar uzandım. Daha uzun süre de olabilir. Emin değilim. Bir saat uzun bir süre mi? Bir dakika? Bir yıl? Kalçam ve dizim uyuştu yerde yatmaktan. Anormal

bir şekilde bükülmek zorunda kalmıştım gizlenmek için. Zaman mevhumunu kaybetmiştim. Yalnızken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor insan. Zaman hep geçiyor.

"Hey Güzellik" adlı şarkı tekrar tekrar çaldı. Yirmi, otuz, belki yüz kez. Sesi de yükselmişti sanki. Bir saat ile iki saat arasında fark yoktur. Bir saat sonsuza dek sürebilir. Takip etmesi zor. Şarkı durdu. Ortasında kesildi. O şarkıdan nefret ediyorum. Onu dinlemek zorunda kalmış olmaktan nefret ediyorum. Dinlemek istemedim. Ama artık sözlerini ezbere biliyorum. Şarkı kesilince çok şaşırdım. Ayılıp kendime geldim. Jake'in beresini yastık gibi başımın altına koymuş, yerde yatıyordum.

Harekete geçmem gerekiyor. Sıranın arkasında daha ne kadar yatacağım? Burada görülebilirim. Jake burada olsa bana söyleyeceği ilk şey olurdu bu. Ama burada değil. Dizim sızlıyor artık. Başım hâlâ ağrıyor, dönüyor. Baş ağrısını unutmuştum ama şakaklarım hâlâ zonkluyor. Jake burada olsa bana ağrıyı düşünmemeye çalışmamı da söylerdi.

İnsan kendini böyle bir durumda bulacağını düşünmüyor hiç. İzlenmek, takip edilmek, tutsak alınmak, yalnız kalmak. Bir insanın başka bir insana böyle eziyet edebileceğini düşününce midem bulanıyor. Nesi var insanların? Neden böyle şeyler yapıyorlar? Neden başkalarını bu hale getiriyorlar? Kötülük insanı şoke ediyor. Ama hedefi siz değilseniz, sorun yok. Unutuyorsunuz. Hayatınıza devam ediyorsunuz. Sizin başınıza gelmedi. Başka birinin başına geldi.

Şu ana dek öyleydi. Korkumu bastırmaya çalışarak ayağa kalkıyorum. Sessizce koridorda ilerliyor, arkasına sığındığım sıradan ve buraya gelirken çıktığım merdivenden uzaklaşıyorum. Birkaç kapıyı yokluyorum. Hepsi kilitli. Buradan çıkış yok. Koridorlar birbirinin aynısı. Duvarlarda hiçbir şey yok, öğrencilerin izi yok. Bu koridorlarda dolaşıp duruyorum. Kendilerini tekrarlıyor, Escher çizimleri gibi birbirilerine açılıyorlar. Bu şekilde düşününce insanların burada zaman geçirmek istemesine şaşıyorum.

Gördüğüm bütün çöp kutuları temiz, boş. Torbaları yeni takılmış. Hiçbir yerde çöp yok. İşime yarayacak, ilerlememe

yardım edecek, kaçmamı sağlayacak bir şey bulma umuduyla hepsine bakıyorum ama çöp kutuları boş. Siyah torbalardan başka bir şey yok içlerinde.

Herhalde fen laboratuvarı tarafına geldim. Buraya daha önce geldim mi? Kapılardan içeri bakıyorum. Beyaz, uzun sıralar.

Bu koridorda kapılar farklı. Daha ağır, mavi renkliler, gökyüzü mavisi. Koridorun sonunda elle boyanmış büyük bir afiş var. Kış balosunu ilan ediyor. Bir okul partisi. Öğrencilerin hepsi birlikte buraya gelecek. Yüzlercesi. Bu okulda gördüğüm, öğrencilerin varlığını kanıtlayan ilk şey bu afiş.

Bütün gece dans. Biletler 10 dolar. Ne bekliyorsun? yazıyor afişte.

Lastik çizmelerin sesini duyar gibi oluyorum. Bir yerden ayak sesleri geliyor.

Uyuşturulmuş gibiyim. Hareket edemiyorum. Hareket etmemeliyim. Korkudan elim ayağım kaskatı kesildi. Donup kaldım. Dönüp haykırmak istiyorum ama yapamıyorum. Ya gelen Jake'se? Ya o da hâlâ burada benim gibi hapisse? Burada olsaydı yalnız kalmazdım, güvende olurdum.

Merdivene dönebilirim. Koridorun tam karşısında. Üçüncü kata çıkabilirim. Belki Jake oradadır. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Ellerimi yumruk yapıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Ayak seslerini yeniden duyuyorum. O geliyor. Beni arıyor.

Nefesimi salıyorum, hasta gibiyim. Çok uzun süredir buradayım.

Göğsüm sıkışıyor. Kusacağım. Bunu yapamam.

Merdivene doğru atılıyorum. Beni görmedi. Gördüğünü sanmıyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum. Yukarıda, aşağıda, üstte, altta, başka bir yerde. Benim gölgemde saklanıyor olabilir gibi geliyor bana. Bilemiyorum.

Bilmiyorum.

Bir sanat sınıfı. Üst katta. Farklı bir koridor. Kilitli olmayan bir kapı. Ne odası bilmiyorum. Odanın kapısı açıldığı anda hissettiğim rahatlamaya benzer bir şeyi daha önce yaşadım mı emin değilim. Kapıyı yavaşça, ses çıkarmadan arkamdan kapıyorum ama sürgülemiyorum. Kulak kabartıyorum. Bir şey du-

yamıyorum. Bir süre burada saklanabilirim en azından. İlk iş duvardaki telefonu deniyorum ama üç rakam çevirir çevirmez biplemeye başlıyor. Önce 9'la hat almaya çalıştım, sonra 911'i denedim. Olmuyor. Hiçbir şey çalışmıyor.

Odanın girişindeki öğretmen masası temiz ve düzenli. En üst çekmeceyi açıyorum. Masada kullanabileceğim bir şey bulabilirim belki. Hemen çekmeceleri karıştırmaya başlıyor, bir maket bıçağı buluyorum ama jileti çıkarılmış ne yazık ki. Onu yere atıyorum.

Koridordan bir ses geliyor. Masanın arkasına geçip eğiliyorum, gözlerimi yumuyorum. Zaman geçiyor. Odanın duvarlarındaki raflarda boyalar, fırçalar, sanat malzemeleri var. Beyaz tahtalar tertemiz silinmiş.

Burada ne kadar kalabilirim bilmiyorum. İnsan suyu, yiyeceği olmadan ne kadar gizlenebilir? Böyle saklanmakla çok pasif davranıyorum. Aktif olmalıyım.

Pencereleri kontrol ediyorum. Alt camlar açılıyor ama içeri çok az hava giriyor. Pervaza çıkabilirsem belki aşağı atlayabilirim. Belki. Camı sonuna kadar açıyorum. Elimde rüzgârı hissetmek hoşuma gidiyor. Elimi pencereden dışarı çıkarıp rüzgârı hissediyorum. Boşluğa eğilip temiz havayı içime çekiyorum.

Sanat derslerini çok severdim. Ama pek beceremezdim. Becermeyi çok isterdim. Yalnızca matematikte başarılı olmak istemiyordum. Sanat farklıydı.

Lise çok tuhaf bir dönemdi benim için. Bazıları için hayatlarının zirvesidir. Ben de çalıştım, yüksek notlar aldım. Sorun bu değildi. Sorun sosyalleşmekti. Partiler. Uyum sağlama çabaları. O zaman bile zorlanıyordum insanların arasına karışmakta. Günün sonunda tek istediğim eve dönmekti.

Okulda önemli sayılan konularda iyi değildim. Yıllar boyunca yokmuşum gibi muamele gördüm. Kokusuz, görünmezdim.

Yetişkinlik. Geç açılmak. Ben de öyleydim. Ya da öyle olacaktım. Her şey daha iyiye gidecekti o zaman. O zaman kendimi daha iyi hissedeceğimi söylüyordu herkes. Kendimi o zaman bulacaktım.

Çok dikkatli davrandım hep. Kendimin farkındaydım. Ak-

lım daha az karışıyor artık. Pervasızlık yapmadım hiç. Kendimi tanıyorum. Kendi sınırsız potansiyelimi biliyorum. Potansiyelim var. Derken başıma bu geliyor. Kendimi nasıl burada buldum? Haksızlık bu.

Jake'e gelince... İlişkimiz yürümeyecekti. Sürdürülebilir değildi ama artık bunun önemi yok. Bensiz de idare eder nasıl olsa. Kendi yolunu bulur. Büyük, önemli bir şey yapacak, biliyorum. İlişkimize ihtiyacı yok. Bana. Ailesinin de öyle. Bana göre insanlar değiller ama önemi yok. Çok şey yaşamışlar. Yaşadıklarının yarısını bile bilmiyorumdur. Artık eve dönmüş olduğumuzu sanıyorlardır. Herhalde yatmış uyuyorlardır.

Bu bir son değil. Öyle olması gerekmiyor. Onu bulmam lazım. Sonra yeniden başlayabilir, yeniden deneyebilirim. En baştan başlayabilirim. Jake de yapabilir bunu.

Pencerenin yanında dinlenmek, temiz havayı içime çekmek iyi geldi. Birden yorgun hissediyorum kendimi. Belki de biraz uzansam iyi olacak. Biraz kestirsem. Hatta rüya görsem.

Hayır. Yapamam. Uyuyamam. Kâbus görmek istemiyorum. Hayır.

Hareket etmem lazım. Henüz özgür değilim. Pencereyi aralık bırakıp kapıya doğru gidiyorum.

Sağ ayağım bir şeye çarpıyor. Bir kova. Yerde duran plastik bir boya kovası. Kovayı yerden alıyorum. Yarısı boş. Ellerime boya bulaşıyor. Kovanın dışı boya kaplıymış.

Boya ıslak. Taze. Kokusunu alıyorum. Kovayı sıralardan birinin üstüne koyuyorum.

O buradaydı. Kısa süre önce buradaydı!

Ellerim kıpkırmızı. Ellerimi pantolonuma siliyorum.

Yerde daha fazla boya görüyorum. Üzerine basıyorum yanlışlıkla. Küçük harflerle bir şey yazılmış yere:

Ne yapacağını biliyordum.

Bir mesaj. Bana. Buraya gelip bunu görmemi istedi. Bu kapıyı onun için açık bıraktı. Beni buraya yönlendirdi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bir dakika. Biliyorum. Evet, biliyorum.

Jake'in boynumu öptüğünü gördü. Bizi arabada gördü. Pencereden izliyordu. Nedeni bu mu? Arabada ne yapacağımızı biliyordu. Sevişmemizi mi istemedi? Sorun bu mu?

İleriye bir şeyler daha yazmış.

Yalnızca sen ve ben varız şimdi. Yanıtlanması gereken tek bir soru var.

Dehşete düşüyorum. İçim dehşetle doluyor. Nasıl bir şey olduğunu kimse bilemez. Bilemezler. Böyle yalnız kalmayan kimse bilemez. Benim gibi. Şu ana kadar ben de bilmiyordum.

Nereden biliyor? O soruyu nereden biliyor? Neler düşündüğümü bilmesine imkân yok. Bilemez. Kimse başkasının ne düşündüğünü tam anlamıyla bilemez.

Bu gerçek olamaz. Başım zonklamaya başlıyor. Titreyen elimi alnıma götürüyorum. Öyle yorgunum ki. İyi değilim. Ama burada kalamam. Olduğum yerde durmamalıyım. Saklanmam, kaçmam lazım. Nerede olduğumu, nereye gittiğimi nasıl bilebilir? Geri dönecektir.

Bundan eminim.

Keşke biraz daha doğaüstü bir durum olsaydı. Bir hayalet saldırısı falan. Gerçeküstü bir şeyler. Ne kadar korkunç olursa olsun hayal ürünü bir şeyler. O zaman daha az korkardım. Kavraması ve algılaması daha zor bir şeyle karşılaşsam, daha çok kuşku duyabilsem daha az korkardım. Bu fazla gerçek. Çok gerçek hem de. Kocaman, boş bir okul binasında kötü niyetli bir adam. Hepsi benim suçum. Buraya gelmemeliydim.

Bir kâbus değil. Keşke öyle olsa. Keşke uyanabilsem. Kendi odamda, kendi yatağımda olmak için her şeyi verirdim. Şu anda yalnızım ve peşimde canımı yakmak isteyen biri var. Jake'e bir şeyler yaptı bile, biliyorum bunu.

Artık düşünmek istemiyorum. Spor salonunu bulabilirsem acil çıkış kapısından çıkıp buradan kurtulabilirim. Kararım bu. Hava ne kadar soğuk olursa olsun anayola çıkmam lazım. Belki de hayatta kalamam ama burada da hayatta kalamayacağım açık.

Gözlerim karanlığa alıştı. İnsan bir süre sonra karanlığa alışıyor. Ama sessizliğe alışamıyor. Ağzımdaki metalik tat giderek artıyor. Salyamdan ya da daha derinlerden geliyor. Bilemiyorum. Terim bile farklı sanki. Her şeyde sorun var.

Tırnaklarımı kemiriyorum. Yiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Saçlarım da dökülüyor. Stresten mi acaba? Elimi başıma götürüp geri çektiğimde parmaklarımın arasında tel tel saçlar buluyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirince daha fazla saç dökülüyor. Avuç dolusu diyemem ama çok yine de. Bir tür tepki veriyor olmalıyım. Fiziksel bir yan etki.

Sessiz ol. Sakin ol. Bu koridorda tuğlalar boyanmış. Tavanda dikdörtgen karolar var. Hareket ettirilebilen kaplamalar. Orada saklanabilir miyim? Yukarı çıkabilirsem belki.

Yürümeye devam et. Yavaşça ilerle. Sırtımdan terler süzülüyor. Spor salonu koridorun sonunda. Öyle olmalı. Hatırlıyorum. Hatırlıyor muyum? Bunu nasıl hatırlarım ki? Metal kulplu, çift kanatlı kapıyı görüyorum ileride. Hedefim bu kapı. Oraya ulaş. Sessizce, hızla git o kapının önüne.

Yürürken sol elimin parmaklarını tuğla duvara sürtüyorum hafifçe. Adım adım ilerliyorum. Dikkatli, ihtiyatlı, yumuşak adımlarla. Eğer ben onu duyuyorsam, o da beni duyuyordur. Eğer ben yapabiliyorsam, o da yapıyordur. Ben. O.

Kapıya ulaşıyorum. Uzun ince camlardan içeri bakıyorum. Spor salonundayım. Kapının kolunu tutuyorum. Bu kapıları tanıyorum. Açılıp kapanınca bir kovboyun mahmuzları gibi bir gürültü çıkarıyorlar. Yüksek, soğuk, metalik bir ses.

İçeri girebileceğim kadar itiyorum kapıyı.

Tırmanma ipleri tavandan sarkıyor. Köşedeki metal rafa turuncu basketbol topları dizilmiş. İçerisi kokuyor. Kimyasal bir koku. Gözlerim sulanıyor. Gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Duyabiliyorum. Erkeklerin soyunma odasından geliyor. Burada nefes almak daha da güç.

Soyunma odası. Salonun geri kalanı kadar karanlık değil. İçeride iki tavan lambası var. Şimdi fark ediyorum – akan su sesi duyduğum. Musluklardan biri açık. Henüz göremiyorum ama

öyle olduğunu biliyorum.

Ellerimi yıkayıp boyadan kurtulsam iyi olur. Belki biraz su içerim. Serin, sakinleştirici su ağzımdan, boğazımdan içeri akar. Ellerimi çevirip avuç içlerime bakıyorum. Kırmızı lekelerle dolu avuçlarım. Titriyorlar. Sağ elimin başparmağının tırnağını dibine kadar kemirmişim.

Karşımda, sol tarafta bir açıklık var. Su sesi oradan geliyor. Ayağım bir şeye takılıyor. Eğilip alıyorum. Bir ayakkabı. Jake'in ayakkabısı. Seslenmek, Jake'in adını haykırmak istiyorum ama yapamam. Ağzımı elimle kapıyorum. Sessiz olmam gerekiyor.

İleri bakınca Jake'in diğer ayakkabısını görüyorum. Onu da alıyorum. Açıklığa doğru yürüyorum. Köşeden diğer tarafa bakıyorum. Kimse yok. Eğilip oturma sıralarının altına bakıyorum. Bomboş. İki elimde iki ayakkabı var. Bir adım daha atıyorum.

Şimdi muslukları görüyorum, ama akan musluğu göremiyorum. Duşlara doğru ilerliyorum.

Gümüşi duş başlıklarının birinden su akıyor. Yalnızca bir tanesinden. Ortalık buharlanmış. Su çok sıcak olmalı.

"Jake" diye fısıldıyorum.

Düşünmem lazım ama burası o kadar sıcak, o kadar nemli ki. Her taraf buhar kaplı. Buradan nasıl çıkacağımı planlamam lazım. Adamın şunu veya bunu neden yaptığını düşünmenin bir anlamı yok. Bunların önemi yok. Hiçbiri önemli değil.

Bir şekilde okul binasından çıkmayı başarırsam yola doğru koşabilirim. Yola ulaşırsam koşmaya başlarım. Hiç durmam. Ciğerlerim yansa da, bacaklarım pelteye dönse de koşmaya devam ederim. Söz veriyorum. Durmayacağım. Mümkün olduğunca hızlı şekilde uzaklara koşacağım. Buradan uzaklaşayım da nereye gidersem gideyim. Her şeyin farklı olduğu bir yere. Yaşamın mümkün olduğu bir yere. Her şeyin bu kadar köhne olmadığı bir yere.

Belki de burada başımın çaresine bakabilirim. Sandığımdan daha uzun süre idare edebilirim. Saklanacak yeni yerler bulabilir, duvarlara karışabilirim. Belki burada kalabilir, burada yaşayabilirim. Bir köşede. Bir masanın altında. Dolap odalarında.

Burada biri var. Duşların en sonunda. Yerler kaygan. Islak karolardan buharlar tütüyor. Akan suyun altına girip öylece durmak istiyorum bir an. Orada öylece duracağım. Ama yapmıyorum.

Giysileri burada. Son duşta. Onları alıyorum. Pantolon ve gömlek, ıslak, tortop olmuş. Jake'in giysileri. Bunlar Jake'in giysileri! Onları yere atıyorum. Giysileri neden burada? Kendisi nerede?

Bir acil çıkış kapısı. Hemen lazım bana. Şimdi.

Soyunma odasından çıkınca müziği duyuyorum yeniden. Aynı şarkı. En başından başlıyor. Soyunma odasında, sınıflarda, koridorlarda yankılanıyor. Kolonlar her yerde ama onları göremiyorum. Bu şarkı artık durmayacak mı? Sanmıyorum, emin değilim artık. Belki de hiç durmadı, hep çalıyordu.

Gerçeğin zıddı ve sevginin zıddından söz edildiğini biliyorum. Korkunun zıddı ne peki? Huzursuzluğun, paniğin ve pişmanlığın? Buraya neden geldik, kendimi nasıl bu şekilde tutsak buldum, nasıl yalnız kaldım hiç bilmiyorum. Böyle olmaması gerekiyordu. Neden ben?

Sert zemine oturuyorum. Çıkış yok. Bu spor salonundan kaçmam mümkün değil. Okuldan çıkmam imkânsız. Başından beri öyleydi. Güzel şeyler düşünmek istiyorum ama yapamıyorum. Kulaklarımı tıkıyorum. Ağlıyorum. Buradan çıkış yok.

Saatlerdir bu okulun içinde dolaşıyor, yerlerde sürünüyorum.

Korkunun, terörün, dehşetin geçici olduğu sanılıyor. Balyoz gibi hızla indiğini ama kalıcı olmadığını sanıyor insanlar. Doğru değil bu. Yerlerine başka duygular gelmezse, solup gitmezler. Derinlerdeki korku olduğu yerde kalır, yayılabilirse yayılır. Onu aşamaz, ondan daha zeki davranamaz, onu bastıramazsınız. Tedavi edilmezse şiddetlenir. Korku, alerjik reaksiyon gibidir.

Odamda, kitaplığımın yanındaki mavi koltukta oturduğumu görebiliyorum. Lambam yanıyor. Lambamın yumuşak ışığını düşünmeye çalışıyorum. Zihnimde bu imge dursun istiyorum. Eski ayakkabılarımı, yalnızca evde terlik olarak giydiğim

ayakkabılarımı düşünüyorum. Bu okuldan, karanlıktan, insanı felç eden, ezici sessizlikten ve çalan şarkıdan başka şeyleri düşünmem lazım.

Odamı düşünüyorum. O odada uzun saatler geçirdim, hâlâ var o oda. Ben orada olmasam bile yerinde duruyor. Gerçek. Benim odam gerçek.

Yalnızca onu düşünmem lazım. Ona odaklanmam lazım. O zaman gerçek demektir.

Odamda kitaplarım var. Beni rahatlatıyorlar. Eski, kahverengi bir çaydanlığım var. Köşesinde ufak bir çatlak var. Uzun zaman önce bir dolara bir sokak tezgâhından almıştım onu. Çaydanlığın masamda, kalemlerin, defterlerin, dolu rafların arasında durduğunu görüyorum.

En sevdiğim mavi koltukta vücudumun kalıcı izi var. Benim biçimim. O koltuğa yüzlerce, binlerce kez oturdum. Benim şeklimi aldı, bana uygun hale geldi. Oraya gidip sessizce oturabilirim, daha önce sayısız kez yaptım bunu. Bir mumum var. Tek bir mum, hiç yakmadım onu. Bir kere bile. Koyu kırmızı rengi. Fil şeklinde, sırtının ortasından beyaz fitil çıkıyor.

Liseyi sınıf birincisi olarak bitirince annemle babam hediye etmişlerdi.

Bir gün o mumu yakarım diye düşündüm hep. Hiç yakmadım. Zaman geçtikçe onu yakmak giderek zorlaştı. Ne zaman o mumu yakacak kadar özel bir olay olduğunu düşünsem, onu yakmak için daha uygun, daha önemli bir an olabileceği geldi aklıma. Daha iyi bir şey olmasını bekledim ben de. Mum hâlâ orada, bir kitaplığın üzerinde, hiç yakılmamış halde bekliyor. Yeterince özel bir olay hiç olmadı. Bu nasıl olabilir.

–Otuz yıldan uzun süredir okulda çalışıyormuş. Daha önce benzer bir olay yaşanmamış. Dosyasında bir şey yok.

–Hiçbir şey yok mu? Bu da tuhaf. Aynı işte otuz yıl çalışması. Aynı okulda.

–Kırda eski bir evde yaşıyormuş. Aslında annesiyle babasının çiftlik eviymiş galiba. İkisi de uzun zaman önce ölmüş öğrendiğime göre. Konuştuğum herkes nazik biri olduğunu söylüyor. İnsanlarla nasıl konuşacağını bilmiyormuş sadece. Onlarla ilişki kuramıyormuş. Bunu denemiyormuş bile. Sosyalleşmeye ilgi duyduğunu sanmıyorum. Sık sık mola verip kamyonetinde oturuyormuş. Okulun arka bahçesine park ettiği pikabın içinde oturuyormuş. Molası buymuş.

–Kulaklarının duymadığını söylediler.

–Koklear implant takılmış. Duyma bozukluğu varmış. Belli yiyeceklere alerjisi varmış, süt ve süt ürünlerine. Bünyesi hassasmış. Bodrum katındaki kazan dairesine gitmekten hoşlanmazmış. Orada yapılacak bir iş varsa hep başkasından yardım istermiş.

–Tuhaf.

–Bir de defterleri, günlükleri, kitapları var tabii. Burnu hep bir kitaba gömülüymüş. Onu fen laboratuvarlarından birinde gördüğümü anımsıyorum. Dersler bitmişti, orada öylece duruyor, sağa sola bakıyordu. Bir süre onu seyredip içeri girdim. Beni fark etmemişti. Temizlik yapması gerekiyordu ama yapmıyordu. Kibarca orada ne aradığını sordum. Cevap vermeden önce bir an durdu, sonra bana döndü, bir parmağını yavaşça dudaklarına götürdü ve "Şşşşş" dedi. İnanamadım.

–Çok tuhaf.

–Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan, "Saati bile duymak istemiyorum" dedi. Sonra yanımdan geçti gitti. Bu olayı tamamen unutmuştum.

–Madem o kadar zekiydi, neden hâlâ okulu temizlemekle uğraşıyordu?

Neden başka bir şey yapmıyordu?

– Bir işte çalışmak için başkalarıyla etkileşim halinde olmak gerekir. Kamyonetinde oturup bekleyemezsin.

– Yine de, hademelik? Bunu anlamıyorum işte. Yalnız kalmak istiyorsa neden insanlara dolu bir yerde çalışıyordu? Kendine eziyet etmek olmuyor mu bu?

– Evet, düşününce haklısın galiba.

Ellerim ile dizlerimin üzerinde müzik odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru sürünüyorum. Burnumdan yere kan damlıyor. Odada değilim. Önündeki dar koridordayım. Odanın pencereleri var. Başım fena zonkluyor, alev alev yanıyor. Etrafımda kırmızı sandalyeler ve siyah nota sehpaları var. Oda dağınık.

Jake'in annesiyle babasını aklımdan çıkaramıyorum. Annesinin bana nasıl sarıldığını. Beni bir türlü bırakmak istemediğini. Gecenin sonunda ne kadar kötü görünüyordu. Endişeliydi, korkuyordu. Kendisi için değil. Bizim için. Belki de biliyordu. Bence başından beri biliyordu.

Milyonlarca düşünce geçiyor aklımdan. Başım dönüyor, aklım karışık. Bana onlar hakkında ne düşündüğümü sordu. Şimdi ne düşündüğümü biliyorum. Bence mutsuz değillerdi ama sıkışıp kalmışlardı. Birlikte o eve sıkışıp kalmışlardı. Birbirlerine kin duyuyorlardı alttan alta. Ben orada olduğum için anlaşıyormuş gibi görünmeye çalışıyorlardı. Ama gerçeği tamamen gizleyemiyorlardı. Onları üzen, dertlendiren bir şey vardı.

Çocukluğumu düşünüyorum. Anılarımı. Elimde değil. Yıllardır düşünmediğim anılar geliyor aklıma. Odaklanamıyorum. İnsanları tek tek düşünemiyorum. Herkesi birden düşünüyorum.

"Yalnızca konuşuyoruz" demişti Jake.

"İletişim kuruyoruz" demiştim karşılığında. "Düşünüyoruz."

Soluklanırken elimle başımın arkasını yokluyorum ve bozuk para büyüklüğünde kel bir bölge buluyorum. Saçımı yolmuştum. Saç canlı değildir. O görünen hücreler çoktan ölmüş-

tür. Dokunurken, keserken ve düzeltirken zaten ölüdür, cansızdır. Görürüz, dokunuruz, temizleriz, bakım yaparız ama aslında ölüdür. Ellerimde hâlâ kırmızı boya var.

Şimdi de kalbimde sıra. Ona kızgınım. Sürekli küt küt atmasına. Kalbimizin farkına varmayız genelde, ben neden kendi kalbimi sürekli fark ediyorum? Neden böyle atmasına öfkeleniyorum? Çünkü başka seçeneğim yok. Kalbinizi fark edince atmayı bıraksın istiyorsunuz. Ritmik atışlarından kurtulmak, dinlenmek istiyorsunuz. Hepimiz dinlenmek isteriz.

En önemli şeyleri sürekli görmezden geliyoruz. Başımıza böyle bir şey gelene dek. Sonra istesek de istemesek de görmezden gelemiyoruz. Ne anlama geliyor bu?

Sınırlara ve ihtiyaçlara kızıyoruz. İnsani sınırlara ve kırılganlığımıza. Sürekli yalnız kalamazsınız. Her şey hem uçucu hem de ağırdır. Bağlanacak ve korkacak öyle çok şey var ki. Sayısız gereklilik var.

Bir gün nedir? Bir gece? Doğru olanı yapmak, insani kararı vermek marifettir. Her zaman seçim yapabiliriz. Her gün. Hepimiz yapıyoruz zaten. Yaşadığımız sürece seçim yapabiliriz. Hayatımız boyunca karşılaştığımız herkes seçim yapmak zorunda. Bunu görmezden gelebiliriz ama hepimiz için tek bir soru var.

Bu koridorun sonunda dolaplarla dolu büyük odalardan biri olduğunu sanıyoruz. Her yeri dolaştık. Gidecek başka yer kalmadı. Aynı eski okul binası. Her zamanki gibi.

Yeniden yukarı çıkamayız. Yapamayız. Denedik bunu. Gerçekten denedik. Elimizden geleni yaptık. Daha ne kadar böyle acı çekeceğiz?

Burada oturuyoruz. Burada. Buradayız, oturuyoruz.

Tabii ki rahatsızız. Öyle olmak zorundayız. Bunu biliyordum. Bunu biliyorum. Kendi kendime şöyle demiştim:

Şimdi canını sıkacak bir şey söyleyeceğim: Neye benzediğini biliyorum. Ayaklarının, ellerinin, teninin neye benzediğini biliyorum. Yüzünü, saçlarını ve kalbini biliyorum. Tırnaklarını kemirmemelisin.

Biliyorum, kemirmemeliyim. Bunu biliyorum. Üzgünüz.

Şimdi hatırlıyoruz. Resmi. Hâlâ cebimizde. Jake'in anne-

sinin bize verdiği resim. Jake'in sürpriz portresi. Onu diğer resimlerin yanına, duvara asacağız. Cebimizden çıkarıp yavaşça açıyoruz. Bakmak istemiyoruz ama bakmak zorundayız. Onu yapmak uzun zaman aldı; saatler, günler, yıllar, dakikalar, saniyeler sürdü. Resimdeki yüz bize bakıyor. Hepimiz oradayız. Çarpılmış. Bulanık. Parça parça. Açık ve net. Ellerimdeki boya.

Yüz kesinlikle bana ait. Erkek. Bütün otoportreler gibi kolayca tanıyorum onu. Benim. Jake.

İyi misin? İyi misin?

Doğru olanı yapmak, bir seçim yapmak marifettir. Değil mi?

BÜTÜN GECE DANS. BİLETLER 10 DOLAR.
NE BEKLİYORSUN?

Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun?Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne

bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne

bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyosun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne-bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne Bekliyorsun? Ne bekliyorsun? Ne bekliyorsun?

Hademenin odasına döndük. Buraya dönmemiz kaçınılmazdı. Bunu artık biliyoruz. Böyle olacağını biliyorduk. Başka seçeneğimiz yoktu. Ne de olsa geriye kalan tek yer burası.

Ahşap oyma ve serbest çalışma atölyelerinin yanından geçtik. Üzerinde *Dans Atölyesi* yazan bir kapının önünden geçtik. Tiyatro bölümünü gördük. O kapıların hiçbirini açmaya çalışmadık. Ne anlamı var ki? Yıllardır bu kapıların önünden geçiyoruz. Bunca zaman sonra odalardaki tozları bile tanıyoruz. Temiz olup olmamaları umurumuzda değil.

Hademe odası bize ait. Orada olmamız gerekiyor. Nihayetinde kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi inkâr edemeyiz. Olmak istediğimiz kişi olamıyorsak, kim olduğumuzun bir önemi yok.

Bodrum kapısının önünden geçtik.

İşte biz buyuz. Tırnaklar. Avuçlara dolan saçlar. Ellerimizde kan.

Fotoğrafları gördük. Adamı. Anlıyoruz. Anlıyoruz gerçekten. Keşke doğru olmasaydı.

Burada çalışan adam her kimse, hademe yani, burada değil. Fotoğrafta yüzünü görür görmez anlıyoruz bunu. Artık burada değil o. Çoktan gitti.

Biziz. Burada olan biziz artık. Jake'le birlikte. Yalnızca biz.

Arabada. Okuldaki adamı hiç görmedik. Hademeyi. Onu yalnız Jake gördü. Peşinden okula girmemizi, onu aramamızı istedi. Burada, çıkışı olmayan bu yerde bizimle birlikte olmak istedi.

Jake'in ayakkabıları. Soyunma odasında. Ayakkabılarını

çıkardı. Onları kendi başına çıkardı ve spor salonunda bıraktı. Lastik çizmeleri giydi. Başından beri oydu. Jake'ti. Adam. Çünkü o, Jake. Öyleyiz. Artık içimizde tutamıyoruz. Gözyaşlarımız boşanıyor. Yeniden gözyaşları.

Ağabeyi. Sorunlu olan ağabeyiyle ilgili hikâye. Onu uydurduğunu düşünüyoruz. Babasının gelmemize o kadar sevinmesinin, Jake'e iyi davrandığımız için mutlu olmasının nedeni buydu. Sorunlu olan *oydu*. Jake. Ağabeyi değil. Ağabeyi falan yok. Olması gerekirdi ama yok. Peki, Jake'in annesiyle babası? Uzun zaman önce öldüler; görebildiğimiz, başımızda uzayan, dökülen saçlar gibi. Saçlar da ölüdür. Uzun zaman önce ölmüştür.

Jake bana bir keresinde şöyle demişti: "Bazen düşünceler gerçeğe eylemlerden daha yakındır. Her istediğini söyleyebilirsin, her istediğini yapabilirsin ama her istediğini düşünemezsin."

Jake'e yardım etmek olanaksız artık. Denedi. Yardım hiç gelmedi.

Jake ilişkimizi bitireceğimizi biliyordu. Bir şekilde biliyordu. Ona hiçbir şey söylemedik. Yalnızca düşünüyorduk. Ama o biliyordu. Yalnız kalmak istemedi. Yalnızlıkla yüzleşemedi.

Şarkı en başından yeniden başlıyor. Bu kez daha yüksek sesle. Fark etmez. Masanın arkasındaki küçük dolap boş. Tel askıları bir kenara itip dolaba giriyoruz. Nefes almak zor. Kendimizi burada daha iyi hissederiz. Dolapta bekleyeceğiz. Müzik duruyor. Sessizlik. Salt sessizlik. Zamanı gelene dek burada kalacağız.

Jake. Jake'ti. Burada birlikteyiz. Hepimiz.

Hareketler, eylemler gerçeği gizleyebilir, çarpıtabilir. Eylemler doğaları gereği yapılan, uygulanan şeylerdir. Soyutlamadır onlar. Eylemler birer inşadır.

Alegori, karmaşık metaforlar. Bir şeyin önemini ve geçerliliğini yalnızca deneyim aracılığıyla kavramayız. Simgeler aracılığıyla kabul eder, reddeder, ayırt ederiz.

Uzun zaman önce bir *pub*'da tanıştığımız o gece. Bu şarkı o gece de çalıyordu. Takım arkadaşlarının konuşmalarını, so-

ruları tartışmalarını dinliyordu ama hiç konuşmuyordu. Yine de ekibin parçasıydı. Onlardan biriydi. Düşünüyordu. Belki de kendi kendine eğleniyordu. Birasından küçük yudumlar alıyordu. Dalgın dalgın elinin tersini kokluyordu arada bir, bir şeye odaklandığında, kendini rahat hissettiğinde beliren bir tikti bu. O tür ortamlarda nadiren rahat edebilirdi. Ama bu odadan çıkmayı başarmış, başka insanlarla birlikte *pub*'a gelmişti. Zor ve önemli bir hamleydi bu.

Ve sonra o kız.

Kız. O. Biz. Ben.

Kız yanında otuyordu. Güzel ve konuşkandı. Bol bol gülüyordu. Rahat görünüyordu. Jake ona merhaba demek istedi. Kız ona gülümsedi. Evet, kesinlikle bir gülümsemeydi. Hiç şüphe yoktu. Gerçekti gülümsemesi. Jake onun gülümsemesine karşılık verdi. Kızın bakışları içtendi.

Kızı hatırlıyor. Kız yanına oturdu, gitmedi. Zeki ve komikti. Rahattı. "İyi gidiyorsunuz" dedi ve gülümsedi. Jake'e söylediği ilk şey buydu. Bize.

"İyi gidiyorsunuz."

Bira bardağını kaldırdı. "Neyse ki destekçilerimiz var."

Biraz sohbet ettiler. Numarasını bir peçeteye yazdı. Ona vermek istedi. Yapamadı. Veremedi. Vermedi.

Onu yeniden görmek, konuşmak güzel olurdu ama olmadı. Onunla karşılaşmayı umdu. Böyle bir şansı olduğunu umdu. İkinci sefer şansı yaver gidebilir, bir adım atabilirdi. Ama o şansı bulamadı. O şansı kendisi yaratmalıydı. Bir şeyler yapmaya mecburdu. Onu düşünmek zorundaydı. Düşünceler gerçektir. Onun hakkında yazdı. Onlar hakkında. Bizim hakkımızda.

Ona numarasını vermiş olsa bir şeyler değişir miydi? Kız onu arayabilse? Telefonda konuşsalar, yeniden buluşsalar, ona çıkma teklif etse? Laboratuvarda kalabilir miydi? Birlikte yolculuk ederler miydi? Onu öper miydi kız? Bir ilişkiye girer, bir yerine iki kişi olurlar mıydı? Her şey yolunda gitse, onun büyüdüğü evi ziyaret eder miydi kız? Eve dönerken hava nasıl olursa olsun durup dondurma yiyebilirlerdi. Birlikte. Ama hiç yapmadık bunu. Bunların biri bile olsa bir şeyler değişir miydi? Evet. Ha-

yır. Belki. Artık fark etmez. Olmadı çünkü. Suçlu olan kız değil. Kız *pub*'daki o ilk geceyi kısa sürede unutup gitmiş olmalıydı.

Artık var olduğumuzu bile bilmiyor o kız. Sorumluluk sadece ve sadece bize ait.

Çok uzun zaman önceydi bunlar. Yıllar önce. Ne onun için ne de başka biri için bunun önemi vardı. Bizden başka kimse için önemi yoktu.

O zamandan beri öyle çok şey oldu ki. Bize, Jake'in annesiyle babasına, Dairy Queen'deki kızlara, Bayan Veal'a... Ama hepimiz buradayız. Bu okulda. Başka hiçbir yerde değil. Hepimiz aynı şeyin parçasıyız. Onu yanımıza almayı denemeliydik. Neler olacağını görmek için. Hikâyesini o anlatmalıydı.

Ayak seslerini duyuyoruz yeniden, lastik çizmelerin sesini. Ağır ağır yürüyor, hâlâ uzakta. Bu tarafa geliyor. Ayak sesleri daha güçlü yankılanacak. Acele etmiyor. Gidecek bir yerimiz olmadığını biliyor. Başından beri biliyordu. Şimdi geliyor işte.

Ayak sesleri yaklaşıyor.

İnsanlar dayanma gücünden söz ederler. Her şeye göğüs gerip yola devam etmekten, güçlü olmaktan. Ama bunu sadece yalnız olmayanlar yapabilir. Hayatın altyapısı budur. Başkalarıyla yakınlık. Yalnız başına hayat, yalnızca dayanıklılık mücadelesine dönüşür.

Başka biri olmadığında ne yapabiliriz? Kendi başımıza hayatta kalmaya çalıştığımızda? Her zaman yalnızsak ne yapabiliriz? Asla, hiçbir zaman başka biri olmadığında? O zaman hayat ne anlama gelir? Bir anlamı olur mu? Bir gün nedir? Bir hafta? Bir yıl? Bir ömür? Bir ömür nedir? Hepsi başka anlama gelir. Başka bir yolu, başka bir seçeneği denemek zorundayız. Diğer tek seçeneği.

Sorun sevgiyi, empatiyi kabullenip kıymetini bilmememiz değil, bunları yaşayamamamız değil sorun. Kiminle yapacağız bunu? Ortada kimse yoksa? Bu yüzden kararımıza, asıl soruya dönüyoruz. Aynı soru. Sonunda, hepsi bize bağlı. Ne yapmaya karar veriyoruz? Devam edecek miyiz, etmeyecek miyiz? Devam etmek mi? Yoksa?

İyi misin, kötü mü? Yanlış soruydu. Hep yanlış sorulardı.

Buna kimse cevap veremez. Arayan Numara bunu başından beri biliyordu. Ben biliyordum. Biliyordum. Tek bir soru var ve cevap verebilmek için hepimizin kızın yardımına ihtiyacı vardı.

Kalp atışlarımızı düşünmemeye karar veriyoruz.

Etkileşime girmek, bağlantı kurmak şarttır. Hepimizin ihtiyacı olan şey. Yalnızlık kendini sonsuza kadar besleyemez, ta ki beslenmeye başlayana dek.

Tek başımıza dünyanın en iyi öpüşen insanı olamayız.

Belki de bir ilişkinin gerçek olup olmadığını ancak bu şekilde öğrenebiliriz. Daha önceden bizimle bağlantısı olmayan biri, gerçek olabileceğini asla düşünmediğimiz, asla inanmadığımız bir şekilde bizi tanıyıp öğrendiği zaman.

Ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapıyorum. Elim titriyor. Bir şey hissetmek istemiyorum. Onu görmek istemiyorum. Artık bir şey duymak istemiyorum. Görmek istemiyorum. Hoşuma gitmiyor.

Kararımı verdim. Başka yolu yok. Çok geç. Olanlardan sonra, bunca zamandan, bunca yıldan sonra. *Pub*'da numaramı bir peçeteye yazıp ona verseydim. Onu arayabilseydim. Belki o zaman böyle olmazdı. Ama yapamadım. Yapamadım.

Kapıda şimdi. Orada öylece duruyor. Bunu o yaptı. Bizi buraya o getirdi. Hep oydu. Yalnızca o.

Uzanıp kapıya dokunuyorum, bekliyorum. Bir adım daha atıyor, yaklaşıyor. Acelem yok.

Bir seçenek var. Hepimizin seçeneği var.

Bunu bir arada tutan nedir? Önemli kılan? Şekil ve derinlik veren? Sonunda hepimizin başına gelir. Peki neden, olmasını sağlamak yerine gelmesini bekliyoruz? Ben neyi bekliyorum? Ne bekliyorum?

Keşke daha iyisini yapabilseydim. Keşke daha fazla şey yapabilseydim. Gözlerimi kapıyorum. Gözyaşları yanaklarıma süzülüyor. Çizmelerin, lastik çizmelerin sesini duyuyorum. Jake'in çizmeleri. Benim çizmelerim. Orada, dışarıda, burada.

Kapıda duruyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor. Birlikteyiz. O. Ben. Biz. Nihayet.

Ya durum düzelmiyorsa? Ya ölüm bir kaçış değilse? Ya kurtçuklar kemirmeye devam ediyorsa ve hâlâ hissedilebiliyorlarsa?

Ellerimi arkamda kavuşturup ona bakıyorum. Başına ve yüzüne bir şey geçirmiş. Sarı eldivenler hâlâ ellerinde. Başımı çevirmek istiyorum, gözlerimi kapıyorum.

Bana doğru bir adım atıyor. Yaklaşıyor. Öyle yakın ki, uzansam ona dokunabilirim. Maskenin altında nefes alıp verdiğini duyuyorum. Kokusunu alıyorum. Ne istediğini biliyorum. Hazır. Son için. Hazır.

Kritik dengenin her konuda gözetilmesi lazım. Seçtiğimiz proteini üretmek üzere genetik olarak tasarlanmış, büyük miktarda, yirmi litreden fazla maya ve E. coli *kültürü ürettiğimiz ısı kontrollü kuvözler...*

Sonu yakınlaştırmayı seçtiğimizde, yeni bir başlangıç yaratıyoruz.

Galaksilerin oluşmasını ve galaksilerin çevresindeki yıldızların dönüş hızını matematiksel olarak sağlayan ekstra madde...

Maskenin altı kısmını kaldırıyor, çenesi ve ağzı ortaya çıkıyor. Çenesindeki hafif uzamış sakalları, kuru, çatlak dudaklarını görebiliyorum. Elimi omzuna koyuyorum. Elim titremesin diye uğraşıyorum. Artık hep birlikteyiz. Hepimiz.

Venüs'te bir gün, Dünya'da yüz elli gün gibidir... Gökyüzündeki en parlak gezegendir.

Dolaptaki metal askılardan birini alıp elime koyuyor. "Her şeyi bitirmeyi düşünüyorum" diyor.

Askıyı açıp teli düzeltiyor, iki sivri ucu aynı yöne bakacak hale getiriyorum.

"Her şey için üzgünüm" diyorum. Üzgünüm sanırım.

"Bunu yapabilirsin. Şimdi bana yardım edebilirsin."

Haklı. Ona yardım etmem gerek. Ona yardım etmeliyiz. Bu yüzden buradayız.

Sağ elimle sıkıca tutup var gücümle teli saplıyorum. İki kere sokup çıkarıyorum.

Bir kez daha. İçeri. Dışarı. Telleri boynuma, yukarıya, çenemin altına var gücümle sokuyorum.

Sonra yana devriliyorum. Kanlar akıyor. Bir şey -tükürük, kan- köpürerek çıkıyor ağzımdan. Bir sürü küçük delik. Acıyor,

hepsi çok acıyor ama bir şey hissetmiyoruz.

Artık olan oldu, üzgünüm.

Ellerime bakıyorum. Biri titriyor. Diğer elimle onu durdurmaya çalışıyorum. Yapamıyorum. Dolapta yere çöküyorum. Tek bir varlık, tekrar bir bütün oluyor. Ben. yalnızca ben. Jake. Yine tek başımayım.

Karar verdim. Mecburdum. Artık düşünmek yok. Soruya cevap verdim.

–Sormak istediğim bir şey daha vardı; şu not.
–Ne?
–Not. Cesedinin yanında bulunan. Bir not olduğu söylendi bana.
–Onu da mı duydun?
–Evet.
–Aslında not denemez ama... ayrıntılı bir şeydi.
–Ayrıntılı mı?
–Bir tür günlük galiba, belki de öykü.
–Öykü mü?
–Yani, bazı karakterler hakkında bir şeyler yazmış, belki de tanıdığı insanlar hakkında. Ama o da öykünün kahramanlarından biri. Anlatıcı değil yalnız. Belki de öyledir. Bir açıdan. Bilemiyorum. Anladığımdan emin değilim. Neyin gerçek, neyin gerçekdışı olduğunu da anlamıyorum. Buna rağmen...
–Nedenini açıklıyor mu? Neden... böyle bitirdiğini?
–Emin değilim. Emin değiliz doğrusu. Belki.
–Nasıl yani? Ya açıklamıştır ya açıklamamıştır.
–Sorun şu ki...
–Ne?
–O kadar basit değil. Bilmiyorum. Burada işte. Bak buna.
–Bunlar nedir? Ne kadar çok sayfa var. Yazdıkları bunlar mı?
–Evet. Okumalısın. Ama belki sondan başlaman daha iyi olur. Sonra geriye doğru gidersin. Ama önce oturmalısın bence.

Teşekkür

Nita Pronovost. Alison Callahan. Samantha Haywood.

"Jean", "Jimmy", Stephanie Sinclair, Jennifer Bergstrom, Meagan Harris, Nina Cordes, Adria Iwasutiak, Amy Prentice, Loretta Eldridge, Sarah St. Pierre, David Winter, Léa Antigny, Martha Sharpe, Chris Garnham, Kenny Anderton, Sjón, METZ.

Simon & Schuster Canada'daki herkes, Scout Press, Text Publishing.

Arkadaşlarım. Ailem.

Teşekkürler.

Iain Reid, birçok dile çevrilen ilk kitabı *One Bird's Choice* ile en iyi kurgudışı kitap kategorisinde verilen CBC Bookie Ödülü'ne layık görüldü. Son kitabı *The Truth About Luck*, *Globe and Mail* gazetesi tarafından 2013'ün en iyi kitaplarından biri seçildi. Reid'in deneme ve inceleme yazıları *The National Post*, *Elle Magazine*, *The Classical* ve *The New Yorker* gibi Kuzey Amerika'nın önde gelen yayın organlarında yayımlandı. 2015 yılında, otuz yaşın altında kurgudışı eser sahibi Kanadalı yazarlara verilen RBC Taylor Emerging Author Ödülü'nü aldı. *Her Şeyi Bitirmeyi Düşünüyorum* Queen's University'de tarih, İngiliz Edebiyatı ve felsefe eğitimi gören yazarın ilk romanı. Reid, *Meat* adını vereceği yeni romanı üzerinde çalışmaya devam ediyor.